

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I laughed until I cried!"
-USA Today Bestselling Author, Becky Monson

Text in Show

It's a Dog Text Dog World...

Whitney Dineen &
Melanie Summers

GÖSTERİ METNİ

KAZARA AŞIK OLMA HİKAYESİ, KİTAP 4

WHITNEY DINEEN
MELANIE SUMMERS

Telif Hakkı © 2021 Whitney Dineen ve Gretz Corp.

Tüm hakları saklıdır.

33 Partners Publishing ve Indigo Group tarafından

yayımlanmıştır Birinci baskı

E-Kitap ISBN: 978-1-988891-39-2

Ciltsiz ISBN: 978-1-988891-40-8

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarların aşırı aktif hayal güçlerinin ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Ve belki demek istemiyoruz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarların açık izni olmadan çoğaltılamaz, kopyalanamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz veya basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz. Ama kabul edelim, eğer kitabı sevdyseniz, muhtemelen küçük bölümlerini paylaşmanıza izin vereceklerdir. Yine de önce onlarla iletişime geçmeniz gerekiyor.

Amerika Birleşik

Devletleri'nde üretilmiştir.

Haziran 2021

Kapak Yazarı Becky

Monson Vellum ile

hazırlanmıştır

KAZARA AŞK HİKAYELERİ

YAZAN WHITNEY DINEEN & MELANIE SUMMERS

Salı Günü Bana Mesaj

Atın Metin Tanrısı

Metin Savaşları

Text in Show (Haziran 2021'de
çıkacak) Mistle Text (Sonbahar
2021'de çıkacak)

WHITNEY DINEEN TARAFINDAN DA

Romantik Komediler

Aşk Bir Savaş Alanıdır

Ain't She Sweet

Bu Benim

Partim

Etkinlik

Hareket

Plan

Rüya Nispeten

Normal Nispeten

Aklı Başında

Nispeten Mutlu

Mimi Finnegan'ın Yeniden Keşfi Mimi

Plus Two

Akraba Ruhlar

Gece Yarısı Günah mı

İşliyor?

Kurgu Dışı Mizah

Annelik, Şehitlik ve Costco Koşulları

Komplo Gerilim

See No More

Orta Okur Kurgu

Wilhelmina ve Willamette Peruk Fabrikası

Harvey Stingle da kim?

Çocuk Kitapları

Dostluk Bankı

AYRICA MELANIE SUMMERS TARAFINDAN

ROMANTİK KOMEDİLER

Taç Mücevherleri Serisi

Kraliyet Muamelesi

Kraliyet Düğünü

Kraliyet Teslimatı

Cennet Koyu Serisi

Balayı Çırpınışları

The Suite Life

Dinlenen Plaj Yüzü (Çok Yakında)

Çılgın Kraliyet Aşkı Serisi

Royally Ezilmiş

Royally Vahşi

Royally Bağlı

KADIN KURGU

Sonraki Eş

The Deep End (Çok Yakında)

DEDİKASYON

*Annelerimize,
Bize nasıl anne olacağımızı, nasıl seveceğimizi ve nasıl komik olacağımızı
da dahil olmak üzere bildiğimiz her şeyi öğreten kişi. Seninle geçirdiğimiz
her gün için minnettarız.*

*Sonsuz
sevgilerimle, W
& M*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	
<u>Bölüm 11</u>	
<u>Bölüm 12</u>	
<u>Bölüm 13</u>	
<u>Bölüm 14</u>	
<u>Bölüm 15</u>	
<u>Bölüm 16</u>	
<u>Bölüm 17</u>	
<u>Bölüm 18</u>	
<u>Bölüm 19</u>	
<u>Bölüm 20</u>	
<u>Bölüm 21</u>	
<u>Bölüm 22</u>	
<u>Bölüm 23</u>	
<u>Bölüm 24</u>	
<u>Bölüm 25</u>	
<u>Bölüm 26</u>	
<u>Bölüm 27</u>	
<u>Bölüm 28</u>	
<u>Bölüm 29</u>	
<u>Bölüm 30</u>	
<u>Bölüm 31</u>	
<u>Bölüm 32</u>	
<u>Bölüm 33</u>	
<u>Bölüm 34</u>	
<u>Bölüm 35</u>	
<u>Sonsöz</u>	

Çok Yakında... Sonsöz
Yazarlar Hakkında

Sonbahar

"Tek söylediğim, keşke bir kez daha düşünsen," diyor annem, Fransız tostundan bir parçayı gereğinden fazla sert bir şekilde koparıp havada sallayarak. "O kadar parayı uçak bileti için harcayacaksın ama Helen'la o beton ormanda yaşamanın sana göre *olmadığını* anladığında hemen eve döneceksin."

"Anne, ben hallederim," diyorum ona, bir yandan da çatalından bana doğru uçan boysenberry şurubundan kaçıyorum.

"New York mu yoksa kız kardeşin mi? Çünkü ikisine de hazır olmadığını biliyorum." Sonunda babamı ve beni daha fazla şurup yağmurundan kurtarmak için yemeği ağzına attı. El hareketlerine olan düşkünlüğünden kadının İtalyan olduğunu düşünebilirsiniz.

"Sanki on beş yaşında taşralı bir hödükmüşüm gibi davranıyorsun, ki değilim," diyorum hararetle. "Yirmi sekiz yaşındayım, dünyayı gezdim, yüksek lisansımı tamamladım ve master derecem var." Sesim kibar brunch standartlarının gerektirdiğinden biraz daha yüksek olabilir, ama lanet olsun, burada gerçekten sinirleniyorum.

Ailem ve ben şu anda en sevdiğimiz yerel lokantamız Curds and Whey'de bir masada oturuyoruz. Bir veda brunch'ı olması gereken şey

haftalardır yaşadığımız tartışmanın devamına dönüştü. Ailem üniversiteden mezun olmamın bu kadar uzun sürmesini yüzüme vurmaya devam ediyor. Onların gözünde bu benim çok zeki olmadığım anlamına geliyor. Gerçek şu ki, yoluma çıkan her şeyi incelemeyi seviyorum ve hangi konuda uzmanlaşacağıma bir türlü karar veremedim.

"İnsanları izleme alanında yüksek lisans mı?" diye alay ediyor annem, sonra da kızarmış ekmeğini hışımla dilimlemeye başlıyor. "İlk diplomanı alman sekiz yılını aldı, Autumn. Bir bölümden diğerine geçerek sekiz yıl. İnsanlar o kadar sürede *doktor* oluyor."

İşte tam da bu yüzden Koshkonong, Wisconsin'den gitmem gerekiyor - böylece ailemin yaşamadığı, merakın aşağılanmak yerine teşvik edildiği bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirim. Beni yanlış anlamayın, ailem beni seviyor, ben de onları seviyorum. Sadece benim yolumun onlarınkinden farklı olduğunu anlamıyorlar.

Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alarak tekrar açıklıyorum: "Öncelikle, bir yıl ara verdim, sonra çalışmak için bir yıl daha aldım, yani ilk derecem için gerçekten sadece altı yıl okula gittim."

"Yine de iki yıl çok uzun bir süre," diyor dudaklarını büzerek.

"Neden hâlâ bunu konuştuğumuzu anlamıyorum," diyorum kâğıt peçetemi ölümcül bir şekilde bükerek. "Karar verildi. Yarın gidiyorum. Helen'e köpek şovunda yardım edeceğim ve karşılığında bana oda ve yemek verecek. Ayrıca, Stan'in Columbia'daki dünyaca ünlü sosyolog Gladiola Simms ile bir bağlantısı olduğunu söyledi. Eğer işler yolunda giderse, beni onunla önceden tanıştırebilirler." Gereksiz bir şekilde ekliyorum, "Onun danışmanım olması umabileceğim en harika şey olurdu."

"Evet, doktoranızı bile alamayacakken iyi bir danışmana sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum."

"*Bu da* ne demek oluyor?" diye soruyorum, sonra da ona istemediğim başka bir görüşünü paylaşma fırsatı verdiğim için kendimi zihinsel olarak tekmeliyorum.

"Bu psikoloji şeyi-"

"Sosyoloji," diye

düzelteyordum. "Aynı şey."

"Gerçekten öyle değil," diyorum sert bir ses tonuyla.

"Her neyse. Sıkılacağını ve peşinden gideceğin yeni parlak bir şey bulacağını tahmin ediyorum, sonra da onun peşine düşeceksin," diye cevap veriyor. "Evde kalıp babam ve benimle birlikte yem dükkanında çalışabilirsin. Bu şekilde en azından bir ev için para biriktirmeye başlayabilirsin."

Omuzlarım düşüyor ve şu ana kadar sessizce pastırma ve yumurtasını mideye indiren babama bakıyorum. Ona "yardım et" der gibi bir bakış attım ve küçük bir iç çekişle çatalını bıraktı, sonra formika masaya uzanıp elimi okşadı. "Autumn, tatlım, New York'un kızlarımızdan birini alması yeterince kötü zaten. Annen ve ben senin de asla geri dönemeyeceğinden endişeleniyoruz." Annemi, kesinlikle doktorasını alıp bunu hayatının işi haline getirecek ciddi bir insan toplumu öğrencisi olduğuma ikna etmeme yardımcı olmak için çok fazla. *Teşekkürler, baba.*

Yine de, gerçek şu ki, ayrıldığım için üzgün görünüyor, bu da kalbimi biraz kırıyor. Birçok insan istediğini elde etmek için duygusal manipülasyona başvururken, babam bu oyunu oynamıyor.

Öte yandan annem cephaneliğindeki tüm silahları kullanır. Tostunu agresif bir şekilde kesmeye devam ederken ekliyor: "Ayrıca Helen sen daha yedi yaşındayken üniversiteye gitti, yani onu gerçekten tanımıyorsun. İkiniz daha farklı olamazdınız."

"Farklı olmak iyidir. Farklılığı severim. Ayrıca, onunla birlikte yaşarken birbirimizi ne kadar iyi tanıyacağımızı bir düşün." Ve *burada* değil, sürekli olarak nasıl yanlış kararlar verdiğimi ya da hayatımı yeterince hızlı yaşamadığımı duyuyorum. *Hayatın bir koşu olmadığını gururla ilan eden o ilham verici tişörtler buraya kadarmış.*

Kız kardeşim Manhattan'da yeni ve prestijli bir köpek şovuna öncülük ediyor ve şovun açılışına yardımcı olmam için oraya gelmemi istedi. Köpekler ya da köpek gösterileri hakkında en ufak bir fikrim olmasa da, bu şansı kaçırmadım. Eğer her şey yolunda giderse, Helen doktoramı yaparken Stan'le birlikte yaşamama izin vermekle kalmayacak -New York'ta herhangi bir şeyin olmaması *çok* yardımcı olacaktır- aynı zamanda beni, "*Big Girl Panties Aren't Just for Girls*" adlı kitabını okuduğumdan beri hayran olduğum Profesör Simms'le tanıştırabilir.

Kathy-the-Relentless (bu annemin Viking ismi olabilir) "Helen'in ne kadar... zor biri olduğunu anladığını sanmıyorum" diyor. Sanki kız kardeşimi yirmi yıl önce üniversiteye gittiğinden beri görmemişim gibi söylüyor bunu.

"Anne, Helen'in sınırdan bir narsist olduğunu biliyorum ama unutma, ben yıllardır sosyoloji ve psikoloji okuyorum."

"Biliyoruz," diye mırıldandı, bir kez daha ben "kendimi bulurken" harcadıkları para miktarına atıfta bulunarak. Gerçi dört yılı geçtikten sonra okul ücretini kendim ödedim, bu da kısmen neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklıyor.

İğnelemeyi görmezden gelerek, "Ben davranış bilimi uzmanı sayılırım. Güven bana, onunla başa çıkabilirim."

"Sen nasıl istersen tatlım," diye şarkı söylüyor, haksız olduğuna inandığı bir kişiyi yatıştırmaya çalışırken yaptığı gibi.

Masanın diğer ucuna uzanıp çatalımı onun kahvaltısına saplıyorum. "Çoğu ebeveyn çocuklarını daha yakın bir bağ kurmaları için teşvik eder." *Bu oyunu iki kişi oynayabilir, anne.*

"Seni ve kız kardeşini çok seviyorum." Tabağını masanın ortasına doğru itiyor, böylece yemeğini yemesine yardım etmek için uzanmama gerek kalmıyor. "Bunu söyledikten sonra, ikinizi de olduğunuz gibi görüyorum. Helen'in durumunda bu, başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğünü çok fazla önemseyen, belirli bir yaşta, oldukça gergin, sosyal tırmanışçı bir kadın. Bunu büyük dozlarda almak zor olabilir."

Vay canına, Helen'i böyle "seviyorsa", beni nasıl "seviyor"? Ayrıca, "belli bir yaştaki kadın" mı? Helen 38 yaşında. "New York bir

Büyük bir şehir ve kız kardeşimle yaptığım anlaşmaya sadık kalmayı planlasam da her dakikamı onunla geçirmeyi planlamıyorum. Onun evinde kalacağım, bu köpek şovunda ona yardım edeceğim ve bunun dışında yollarımız ayrılacak."

"Burada olamayacağın için üzgün olsam da," diye araya giriyor babam, "kızlarımın yakınlaşmak için bu zamana sahip olmalarına seviniyorum. Ne de olsa anneniz ve ben sonsuza kadar yaşamayacağız. Biz öldükten sonra da birbirinize sahip olacağınızı bilmek güzel olacak."

"Tanrım, Bob, sanki bir ayağımız mezarda, diğer ayağımız muz kabuğundaymış gibi konuşuyorsun. Ben sadece altmış iki yaşındayım."

"Jeb Wilkerson elli yedi yaşında ölümcül bir kalp krizi geçirdi. Her sabah beş mil koşar ve kırmızı etin dudaklarından geçmesine asla izin vermezdi."

Jeb Wilkerson'dan bahsetmek zorundaydı. Annemle babamın komşusu öldüğünden beri, Jeb'in babamın ruhani hayvanı haline geldiği ve gece gündüz uyarı sözcükleri fısıldadığı ihtimalini düşündüm. Ve inanın bana, annemin babamın taklit etmesini isteyeceği son kişi, onun deyimiyle Yaşlı Sadakatsiz'dir.

"Jeb Wilkerson karısını *aldatıyordu*," diyor annem neredeyse tükürerek. "Bunun konuyla ne alakası var?"

Annem çatalını yere bırakıp şöyle açıklıyor: "İkili bir hayat yaşamak çok stresli. Ayrıca, bir erkek iki kadınla birlikte olduğunda, yapay kalp yetmezliği konusunda endişelenmemek için aptal olmak gerekir."

"Fern'in onu zehirlediğini mi düşünüyorsun?" Babamın ağzı şok içinde açık kalır.

Annem cevap vermeden önce omuz silkiyor, "Bir evliliğe otuz yılını verip sonunda evinin borcunu ödediğinde, güvenceni Willow adında yirmi dokuz yaşında birine teslim etmek istemezsin."

"Ama onu öldürmek için?"

Annem kucağındaki beyaz kâğıt peçeteyle hafifçe ağzını sildi. "Demek istediğim, Fern yanlışlıkla Jeb'in kahvesine biraz striknin dökmüş olabilir. Olur böyle şeyler."

"Strychnine?" Babam önce kendi kahve fincanına, sonra da anneme

bakıyor.

"Sakin ol," diyor ona. "Seni öldürmek gibi bir planım yok."

"Ama striknin olayını nereden biliyorsunuz? Bu güven telkin eden bir bilgi değil."

"Birkaç ay önce uyuyarak izlediğin *True Crime* bölümünü hatırlıyor musun?"

"Kathy, uyuyor olsaydım nasıl hatırlardım?"

Annem elini sallayıp, "Osmoz. Her neyse, adı 'Kazara Cinayet'ti. Çok yaratıcı yöntemlerle cinayetten paçayı sıyırmayı başaran kadınlarla ilgiliydi. Dünya çapında yılda on iki bin cinayet işlendiği tahmin ediliyor ve bu cinayetler kocalarının öbür dünyaya gitmesine yardımcı olan kadınlar tarafından işleniyor. Görünüşe göre bu işte çok iyiyiz." Annem bana dönerek ekliyor: "*Bunu* tezinin konusu yapmalısın. Büyüleyici bir şey."

Babam çenesi neredeyse çözülmüş bir halde koltuğa yaslandı. "Kırk yıldır evliyiz Kathy ve ben seni hiç aldatmadım." O kadar masum bir ruha sahip ki Fern'in saldırıya geçmiş olabileceği fikri onu gerçekten terletiyor. Öte yandan annem, ne kadar karanlık olursa olsun, insanların içindeki "potansiyeli" görmeyi seviyor.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, eve gittiğimizde fare zehiri kutumuzu atacağım." Annem ona masum bir gülümseme sunuyor, sonra masanın öbür ucuna uzanıp kahvesinden bir yudum alıyor, böylece tekrar rahatça içebileceğini hissediyor.

"Neden fare zehrimiz var? Bizim faremiz yok ki."

Zavallı babam.

Annem sakince, "Farelerimiz yok çünkü onları zehirliyorum," diye cevap veriyor.

Müdahale etme zamanının geçtiğine karar vererek, "Baba, annem seni öldürmeyecek. Güvendesin."

Beni duymuş gibi bile görünmüyor. Bakışlarını annemin üzerinde tutuyor, sonra sesini alçaltarak "Fern'e fare zehrinden mi verdin?" diyor.

Annem başını sallar. "Tabii ki hayır. Kendi parasını karşılayabilir."

"Neyse," diye araya giriyorum. "Uçağım yarın saat ikide kalkıyor. Beni havaalanına götürecek gönüllü var mı?"

"İkimiz de seni alacağız canım," diyor annem. "Bob, Tyler'a yarın sopasını işe getirebileceğini söyle, böylece ilacını vermek için eve gitmek zorunda kalmaz. Autumn'u bıraktıktan sonra dönerken IKEA'ya uğrayıp sürekli almaktan bahsettiğimiz yeni halıyı da alabiliriz."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark eden babam, "Tyler yaralı bir yarasayı sağlığına kavuşturmaya çalışıyor," diye açıklıyor.

"Neden?"

"Kafasının etrafında uçarken yanlışlıkla süpürgeyle çarptı. Kendini kötü hissetti."

"Tyler ile çoğu insan arasındaki fark," diyor annem, "geri kalanımız yarasayı evlerimizde istenmeyen bir davetsiz misafir olarak görüyor. Onlara bedava konaklama teklif etmiyoruz. Tyler iyi bir çocuk ama çok yavaş anlıyor."

"Çocuğun katil olmaması onu ahmak yapmaz," diye savunuyor babam on sekiz yaşındaki çalışanını.

Burnumun kenarını ovuşturarak, "Saat on gibi evden çıkmamız gerektiğini düşünüyordum. Kulağa nasıl geliyor?" Bu ikisini bir arada tutmaya çalışmak nafi.

Garsona daha fazla kahve için işaret ederken, annem cevap veriyor, "İyi. Yine de iki hafta veriyorum. Kız kardeşine bundan daha uzun süre tahammül etmen mümkün değil."

New York'a daha önce sadece iki kez gitmiştim. Bir keresinde on beş yaşındayken annem ve babam beni Helen ve Stan'i görmeye götürmüşlerdi. Onlarla kalmadık çünkü Stan hala tıp fakültesindeydi, Helen ise

masalar. Sonuç olarak, hiç paraları yoktu ve daireleri o kadar küçüktü ki, ancak sığıyorlardı.

İkinci seyahatim üniversitedeki ikinci yılımdaydı. Oda arkadaşım ve ben Broadway için Ayakta adlı harika bir program duymuştuk, bu programda gösterileri yirmi dolar gibi düşük bir fiyata izleyebiliyordunuz. Tek aksaklık, bunları kullanmak için tiyatronun arkasında durmanız gerektiği idi. Ya bir sütunun arkasında ya da popomu ellemeye çalışan bir sapığın yanında yer aldığım üç gösteriden sonra pes ettim ve paramı müzelerde ve restoranlarda harcadım. İnsanları izleme aşkımın başlangıcını bu geziye borçluyum.

LaGuardia'daki taksi kuyruğunda beklerken heyecan ve korkunun tuhaf bir bileşimini hissediyorum. Benim yaşımdaki çoğu insan yıllardır işgücünün üretken üyeleri. Hayallerindeki işte çalışmıyor olsalar bile, aslında çalıştıkları için kimse onların uçarı ve sorumsuz olduğunu düşünmüyor.

Ama artık bunun bir önemi yok. New York'tayım ve Columbia'dan doktoramı almaya ve dünyanın en iyi sosyologlarından biri olmaya kararlıyım - insanların Jane Goodall'ı gibi. Sadece karşı çıkanların -ailemin- saygısını kazanmakla kalmayacağım, aynı zamanda Profesör Simms'in altında çalışabilirsem dünya benim istirdiyem olacak.

Muhteşem bir sonbahar öğleden sonrası. 59th Street Köprüsü'nden Manhattan'a doğru ilerlerken güneş Doğu Nehri üzerinde pırıl pırıl parlıyor. Yeni başlangıçlar için mükemmel bir gün ve o kadar heyecanlıyım ki trafiğin zar zor ilerlemesine aldırmiyorum. Bu muhteşem şehir öngörülebilir gelecekte benim evim olacak ve her santimini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Taksici Vinnie (gösterge panelinde asılı olan rozete göre), "Ziyarete mi geldiniz yoksa zaten burada mı yaşıyorsunuz?" diye sorar.

"Buraya taşınıyorum."

"Dünyanın en iyi şehri" diyor gururla. "Büyük dedelerim Sicilya'dan buraya gelmişler ve tüm aile *hâlâ* burada. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu New York için büyük bir iltifat," diyorum ona. "Kız kardeşim kocasıyla birlikte burada yaşıyor ve ben de sosyoloji okurken onlarla kalacağım." Umursadığından emin değilim ama trafikte birlikte park ettiğiniz kişiyle havadan sudan konuşmak güzel.

"Sosyoloji, Facebook'ta uzmanlaşmak gibi bir şey mi?" Kendi şakasına gülüyor - en azından ben bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum.

İyi huylu bir şekilde kıkırdıyorum. "Onun gibi bir şey. Sosyal medya insan davranışının çok gerçek bir parçası haline geldi," diye açıklıyorum. "Sosyoloji insanların incelenmesidir."

"Onunla ne yaptın?"

"İnsan kaynaklarından rehberlik danışmanlığına ve avukatlığa kadar her şeyi yapabilirim. Ama sanırım üniversite profesörü olmak istiyorum."

"Oğlum Salvatore ortaokula gitti ve Küçük İtalya'da bir restoranda ravioli yapıyor. Kızım Sophia, lisede aile yoluna girdi ama diş hijyenisti olabilmek için internetten ders alıyor. Bu hanımlar iyi para kazanıyorlar. Eğitim çok güzel bir şey."

"Öyle."

Trafik sonunda açılır ve Vinnie bir topun canlı ucundan fırlatılan bir kedi gibi tepki verir. Çılgınca başka bir şeride saparak gaza basıyor ve "Bir açıklıktan en iyi şekilde yararlanmalısın" diye bağılıyor.

Kendimi tekrar oturur pozisyona çekerek, cesurca gülümsemeye çalışıyorum. Kız kardeşimin Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinin önüne geldiğimizde kusmaya hazırdım.

"Kız kardeşin burada mı yaşıyor?" Isık çalıyor. "Güzel kazılar."

"Kocası estetik cerrah," diye açıklama yapıyorum.

Vinnie bir "huh" sesi çıkarıyor ve ardından "Cerrahların bu mahalle için yeterince para kazandığını sanmıyordum" diyor.

"Bence estetik cerrahlar kendileri için iyi olanı yapıyorlar."

"Evet, ama *bu kadar* iyi değil," diyor başını sallayarak. "Burası normalde emlak krallarını ya da Wall Street sihirbazlarını bulabileceğiniz türden bir yer. Çoğunlukla böyle yaşayanlar gümüş kaşık bebekler."

Görünüşe göre taksici Vinnie bir emlak uzmanı. Böyle bir yerin nasıl işletileceği hakkında en ufak bir fikrim olmadığı için onunla tartışacak değilim. Bavullarımı bagajdan çıkardıktan sonra ona ödeme yapıyorum ve gözlemlemesi bu kadar eğlenceli bir karakter olduğu için fazladan büyük bir bahşış ekliyorum. Sonra valizlerimi Helen'in ön kapısına giden on dört basamağı tırmanıp zili alıyorum.

Kimse cevap vermeyince, devasa budama ağacının yanına oturuyorum ve ona bir mesaj göndermek için telefonumu ıkırıyorum.

Helen, kapının eşiğinde oturuyorum. Kapı zilin mi bozuk?

Cevap vermeyince aileme mesaj atıyorum. İnanabiliyor musun, aynı cep telefonunu paylaşıyorlar.

Sonbahar: Selam anne ve baba, ben geldim. Sadece sağ salim geldiğimi bilmenizi istedim.

M&D: TAMAM!!! UçUőUN NASILDI?

Babam cevap veriyor. Bunu biliyorum çünkü ona milyonlarca kez insanların bunu bağırmak olarak algıladığını söylememe rağmen, büyük harf kullanmanın coşku göstermenin bir yolu olduğunu düşünüyor. Buna inanmıyor.

Ben: İyi uçuş. ılgın trafik. Burada olmak güzel.

HELEN NASIL?

Ben: Bilmiyorum. Kapısına cevap vermiyor.

BELKI KAPI ZILI BOZUKTUR.

Ben: Olabilir. Kapıyı çalıp duyup duymadığına bakacağım.
Sadece sağ salim geldiğimi bilmeni istedim.

TEŞEKKÜRLER TATLIM. SENİ SEVİYORUZ!!

Sonraki otuz dakikayı aralıklı olarak kız kardeşimin kapısını çalarak ve merdivenlerinde oturarak geçiriyorum. Tam sinirlenmeye başlamıştım ki yan komşumuz olan kadın dışarı çıktı, merdivende durdu ve bana hançer gibi baktı. Üzerinde ipekli bir sabahlık ve gerçek kürk olduğuna yemin edebileceğim manşetler var. 1940'ların filmlerinden fırlamış bir karakter gibiydi.

"Neden orada öylece oturuyorsun? Polisi aramak zorunda mıyım?" diye soruyor elleri kalçalarında.

"Gerçekten istemiyorsan hayır," diye cevap veriyorum oldukça kaba bir şekilde. Değiş tokuşun adil bir oyun olduğuna inananlardanım ve onun bu tavrına bakılırsa, elimde domates olsaydı bu kadına domates fırlatmaya başlardım.

Kibirli komşu içeri girdikten sonra güneş solmaya başlıyor ve burnumun ucu bir buz küpü gibi donuyor. Acaba Helen bugün geleceğimi unuttu mu? İki saat sonra bir belediye arabası yanaştığında, sadece tuvalete gitmem gerekmiyor, aynı zamanda çok kızgıyım.

Şoför arabadan atladı ve arka yolcu kapısını açmak için yürüdü. Kız kardeşim bir Chanel butiği tarafından yenmiş ve sonra kusulmuş gibi kaldırıma adım atıyor.

Beni kapısının önünde gördüğünde, "Sonbahar mı?" diye sormadan önce iki kez baktı. Bu sen misin?"

"Merhaba Helen. Bugün geleceğimi unuttun mu?" Sesimdeki kızgınlığı gizlemediğimden yüzde yüz eminim. Çünkü ben

Denemiyorum.

"Bu saate kadar burada olacağını düşünmemiştim." Merdivenlerden süzülerek yanıma geldi. Sadece küçümseyici olarak okuyabileceğim bir şekilde bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve yarım yamalak sarılmak için bir kolunu uzatıyor.

"Hizmetçiniz var sanıyordum," diyorum suçlayıcı bir şekilde, sanki beni çok ihtiyacım olan tuvaletten uzak tutmak için komplo kurmuş gibi. "Neden beni içeri almadı?"

"Magda sadece misafirimiz olduğu günlerde gelir." Ben misafir değil miyim?

Helen anahtarını kilide soktukten sonra ön kapıyı açtı. Onu takip ediyorum ve fuayenin ihtişamı karşısında nutkum tutuluyor. Sol tarafta etkileyici bir merdiven, tam ortada dev bir çiçek sergisine ev sahipliği yapan bir masa ve sağ tarafta bir asansör (!). Başının üzerinde asılı duran avize, "Ben senin bir yılda kazanacağından daha değerliyim" diye bağılıyor, ya da benim durumumda sekiz kat daha fazla.

"Vay be." Tek yapabildiğim bu. Burası kız kardeşimle birlikte büyüdüğümüz üç odalı çiftlik evinden çok farklı.

Helen'in eviyle gurur duyduğunu anlıyorum -kim duymaz ki? - yüzündeki ifade ancak kendini beğenmişlik olarak tanımlanabilir. "Sana odanı göstereyim," diyor giriş holünden bembeyaz, son derece etkileyici bir mutfığa doğru ilerlerken. Buzdolabının yanındaki kapıyı açıp geri çekiliyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor.

"Kilerde mi kalacağım?" Şaşkınlıkla sordum. Ama sonra odaya girdiğimde iki kişilik bir yatak ve küçük bir şifonyer görüyorum. Kileri benim için yatak odasına mı çevirmiş? "Burada beş kat olduğunu sanıyordum. Hiç misafir odanız yok mu?"

"Var ama tüm misafir odalarını yeniden dekore etmeye başlamak üzereyiz, o yüzden seni üst kata çıkarırsak tamamen rahatsız olursun," diyor yüzünü buruşturarak. "Stanhope'la ben, senin bu odada daha rahat edeceğini düşündük.

Hizmetçi odası zaten. Ne de olsa ortak banyolu bir yurt odasından çok daha büyük bir adım olmalı."

Az önce söylediklerinde o kadar çok yanlış var ki... Kilere "hizmetçi odası" demelerinden başlayarak. Ayrıca, burada normal bir yatak odasından daha rahat olacağımı varsayması. Ama bunları bir kenara bırakıp Stanhope'un kim olduğuna odaklanalım. "Stanhope kim?"

"Kocam mı?" Helen, *kocamın adını bilmiyorsan yaşamak için çok aptalsın* tonunda inanmaz bir şekilde soruyor.

"Kocanızın adının *Stanley* olduğunu sanıyordum." Marvel çizgi romanındaki adam gibi mi?

"Saçmalama, ben Stanhope." Gözlerini deviriyor ve sanki gözlerinden lazer çıkarmaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Sonra da ekliyor: "Ayrıca buradaki insanlar bana Helena der, bu yüzden bu alışkanlığı edinirsen çok memnun olurum."

"Sen neden bahsediyorsun? Senin adın Helen Mary Smith."

"Artık değil," diyor, karanlık bir sokakta beni bıçaklamakla tehdit eden bir gaspçı gibi bakarak. "Özüme uygun bir hale getirdim. Artık Helena Marguerite'im. Ayrıca soyadımız Smythe, "y" ile yazılıyor. Stanhope'un ailesi göç etmeden önce orijinal yazılışına geri döndürdük. Bana Helena demeyi unutma. Kimsenin kafasının karışmasını istemem."

Kız kardeşimin ne tür moronlarla takıldığını bilmiyorum ki meşhur yeni isminin kısaltılmış halini duyduklarında kafaları karışsın, ama her neyse. Annemin haklı olduğundan ve Helen'le kalmanın şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Jack

"Dr. Campbell, onu kurtarabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Bayan Peltz, tombul çay fincanı Chihuahua'sı Bane'in üzerine eğilerek bana soruyor. Etkileyici göğüs dekoltesi küçük adamı boğma tehlikesiyle karşı karşıya. İlgilenmediğimden tamamen habersiz dudaklarını yalıyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

"Şey, Bayan Peltz-"

"Sana söyledim, bana Muffy de."

"Doğru." *Bunu asla yapmayacağım.* "Söyleyebileceğim kadarıyla, Bane gayet iyi." Kalp atışlarını dinledim, diş etlerini, gözlerini, kulaklarını, burnunu ve boğazını kontrol ettim, yumrular ve şişlikler için etrafını yokladım ve herhangi bir ağrı bölgesi için onu palpe ettim. "Aşırı kilolu olması dışında köpeğiniz son derece sağlıklı."

Ondan uzaklaşıp bilgisayarımın başına geçiyorum ve *Hasta'nın getirdiği* dosyaya vücut kokusu anlamına gelmeyen *B.O.* yazıyorum. Sıkılmış sahip demek. Neyse ki banka hesabım için, Yukarı Doğu Yakası bunlarla dolu-evde kalıp köpeklerini getirmek için nedenler icat etmekten başka yapacak bir şeyi olmayan köpek anneleri.

Dürüst olmak gerekirse, bazen kendimi bir veterinerden çok kıyafetlerini çıkarmayan bir striptizci gibi hissediyorum. Bu hanımlardan bazıları bana bir et parçasıymışım gibi davranıyor. Dört yıldır onlarla çalışıyorum.

Akıl hocam Dr. Long'un yanında stajyer olarak. Muayenehanesini bana satmadan önce tam teşekküllü bir veteriner olarak onunla birkaç yıl çalıştım. *Ona* bir et parçası gibi davranmadılar ama yine de ben burada çalışmaya başladığımda yetmiş altı yaşındaydı.

"Bane'in *bir sorunu olduğuna* eminim," diyor Bayan Peltz, kahverengi ve siyah köpeği kucağına alıp göğsüne bastırarak. Kollarının arasında sallanıyor ve o kocaman gözlerini bana diyor. Sanki "*Lütfen bana yardım edin, ördek papyonu takmak istemiyorum*" der gibi. "Onu bana almamı söylediğin mamayla değiştirdim ama ona dokunmuyor bile."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "O zaman ne yiyor, çünkü belli ki iyi beslenmiş."

Bayan Peltz suçlulukla yere bakıyor. "Arada bir onu tabağımdan besleyebilirim. Yapmamam gerektiğini söylediğinizi biliyorum ama o bunu çok seviyor. Ayrıca, o berbat kuru mamayı yemiyor ve açlıktan ölmesine izin veremem, değil mi? Bu çok zalimce olur."

İç çekiyorum. "Güven bana. Köpekler asla açlıktan ölmez. Bane'i artıklarınızla beslemeyi bırakırsanız, tavsiye ettiğim son derece besleyici, mükemmel dengeli mamayı yemeye başlayacaktır."

"Artıklar mı?" diye bağılıyor neredeyse. "Onu *asla artıklarla* beslemem."

Aman Tanrım. "Yani, onu tabağınızdan beslediğinizi söylediğinizde ..."

"Doğrudan benim tabağımdan. Bebeğimden nasıl yemek yemesini bekleyebilirim ki?"

Şefim bana paranın satın alabileceği en iyi malzemelerle organik yemekler hazırlarken yerdeki bir kaseden mama mı yiyorsun?" Bane'i yüzüne doğru kaldırarak köpeğin burnunu okşuyor ve ona, "Seni bunun için çok fazla seviyorum. Evet, seviyorum. Evet, seviyorum."

"Bayan Peltz, bunu daha önce defalarca konuştuk. Köpeklerin köpek maması yemesi gerekir. Günün sonunda, küçük Bane'in hayatınızda ne kadar kalmasını istediğiniz size kalmış. Seçimlerinizin sonuçları var." Bunu her söylediğimde, bir parçam biraz ölüyor.

Bayan Peltz, dört yaşından büyük birinin asla yapmaması gereken bir şekilde kirpiklerini kırıştırıyor. "Lütfen bu gece uyuyabilmem için birkaç test yapabilir misiniz? Bir sorun olduğunu biliyorum. Bane ve ben birbirimize çok uyumluyuz."

"Tamam," diyorum ona, ellerimi köpeğe doğru uzatarak. "Onu arka tarafa götürüp muayene edeyim."

Bane'in elma başını birkaç kez yatıştırıcı bir şekilde okşadıktan sonra onu bana verdi. Onu yere yatırdım, böylece bir kez olsun kendi bacaklarını kullanabildi. Beni ameliyathanenin yanındaki ofisime kadar takip ediyor. Küçük bir sincap oyuncağı alıp karnına bastırarak gıcırdamasını sağlıyorum, sonra da fırlatıyorum. Bane, küçük bacaklarının tombul vücudunu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde peşinden gidiyor.

"B.O.?" Hayvan sağlığı teknisyenim Brenda kafasını ofisime sokarak soruyor.

Köpeğin doldurulmuş sincabı sallamasını izlerken ona "Evet," diyorum. "Şimdiye kadar refleksleri harika."

Kliniği miras bıraktığım Brenda başını sallıyor, sonra gözlüklerini çıkarıp boynuna astığı havluyla yüzünü siliyor. Kendi deyimiyle "şiddetli menopozda, o kadar sıcak basmalar yaşıyorum ki, onları söndürmek için koca bir itfaiye ekibine ihtiyacım var." "Bu kadınların sahip olduğu türden bir paraya sahip olmak için neler vermezdim. O parayla yeni göğüsler almaktan daha iyi şeyler yapardım."

Neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi gözlerim açılıyor.

"Hadi ama Jack, bana onları fark etmediğini söyleme. Hanımefendi buraya son geldiğinde," -Bane'in insanının beklediği muayene odasını işaret ediyor- "en iyi ihtimalle sarkık bir B idi. Bugün o su balonlarıyla ve onları göstermek için dekolte bir üstle mi geliyor?"

"Ben sadece köpekler için buradayım," diyorum Brenda'ya, Bane ile halat çekme yarışı yapmak için sincabın kuyruğunu tutarken. "Sincabı mükemmel kavradın. Gözleri

... parlak. Oldukça sağlıklı görünüyor, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "BKİ'den bahsediyorsak benden daha şişman ama onun dışında iyi görünüyor."

Sesimi alçaltarak, "Onu buradan çıkarabilmem için faturasını hazırlayabilir misin?" dedim.

"Bu kadar yakışıklı olmak zor olmalı," diyor Brenda alnını silerken.

Sincabı bırakıyorum ki Bane onu öldürmeye devam edebilsin. "Bu bir yük," diyorum ona alaycı bir gülümsemeyle.

"En azından zenginlerin ve ayrıcalıklıların gözdesi olmanın karşılığını yakında çok büyük bir şekilde alacaksın." Sırıttıyor ve yemin ederim gözbebeklerinde dolar işaretleri görebiliyorum.

"Şu göz şekeri meselesini konuşmasak olmaz mı? Sen katılmasan da kendimi ihlal edilmiş hissetmek için yeterince zaman harcıyorum."

Görünüşe göre Yukarı Doğu Yakası'nın B.O.'ları lemmingler gibi - biri nereye giderse diğerleri de onu takip ediyor. Üç yıl önce kliniği devraldığımda, sosyeteden birinin (ailesinin adını taşıyan bir sürü bina var) tesadüfen yaptığı acil bir ziyaret beni "O Veteriner" haline getirdi. Dr. Long'u satın aldığımdan beri işler dört katına çıktı, bu yüzden şu anda satış sürecindeyim, böylece Brenda'ya güzel bir emeklilik ikramiyesi verebilirim, sonra da kârın geri kalanını en iyi arkadaşım (ve veteriner arkadaşım) Errol Barrie'nin kliniğini satın almak için kullanabilirim.

"Seksi olduğun için utanma, Jack. Bu bir lütuf," diyor. "Şimdi, bu ziyaret için Bayan Peltz'den ne kadar ücret almalıyım?"

"Sadece normal bir muayene olsun," diyorum, çömelip Bane'in sivri kulaklarının arkasını kaşıyorum.

Brenda başını sallayarak, "Sizi seyretmek dışında iyi bir nedeni olmadan gelen insanlar için rahatsız edici ücretler eklemelisiniz," diyor. "Bunu yapsaydınız kâr hanenizin ne kadar daha iyi görüneceğini bir düşünün."

"Benim durumum gayet iyi. Bu insanlardan bazıları beni ne kadar çıldırtsa da, kimseye kazık atmaya çalışmıyorum."

"Oh, eğer onlara sert davranırsan buna bayılırlar. Her biri." Brenda hesabı ödemek için resepsiyona doğru giderken kahkahalar atıyor.

Şimdi dili sağ tarafa sarkmış olan Bane'e bakıyorum. "Seni annene geri götüreyim mi?"

Bana bakıyor ve cevap olarak pantolonunu indiriyor, sonra ben muayene odasına doğru yürürken beni takip ediyor. Bayan Peltz onu görür görmez telefonunu çantasına atıyor ve onu yerden kaldırıyor. "İşte benim bebeğim boo boo. İşte orada." Onu öpücüklere boğarken şöyle der: "Annen seni özledi, bebek Bane. Evet, özledi." Bana döndüğünde yüzü ciddileşiyor. "Bana gerçeği söyle, bununla başa çıkabilirim."

"Sağlığı mükemmel. Gerçekten güçlü refleksleri var ve son derece duyarlı." Rx defterimi çıkarıp yazıyorum:

- *Günde 2 kez yirmi dakika egzersiz yapın,*
- *Küçük dozlarda ödül olarak çiğ sebzeler (havuç, pişmiş tatlı patates, yeşil bezelye) ile kilo kaybı formülü köpek maması,*
- *Her fırsatta kendi başına yürümesine izin verin,*
- *Dişlerini her gün fırçalayın.*

Bayan Peltz'e veriyorum ve okumasını izliyorum. Yüzü düştü. "Bunların hiçbirini seveceğini sanmıyorum."

"O mu yapmayacak, sen mi yapmayacaksın?" Sözlerimi yumuşatmak için gülümseyerek soruyorum. Omuzları düşüyor ve hafif suçlu bir ifadeyle başını öne eğiyor.

Tezgâhtan dizüstü bilgisayarımı alıp ona başımla selam veriyorum. "Harika bir gün geçirin Bayan Peltz. Görüşürüz, Bane."

Sonbahar

"O işe yaramaz Dr. Salisbury'nin Celine Dion hakkında ne dediğini biliyor musun?" Kız kardeşimin mutfakta çay demlerken telefona bağırdığını duyuyorum. "Eve gelen herkesi hırpalamasının *benim suçum olduğunu söyledi*. Görünüşe göre ona aşırı eğitim teşhisi koymuş ve bu da yabancılara karşı baskınlık kurmasına neden olmuş." Slam.

Ne?! Kız kardeşim Celine Dion'u tanıyor mu? Ve o bir mırıldanıcı mı? Buna inanmakta zorlanıyorum. Doğru olsaydı tüm haberlerde çıkardı.

Helen'in arkadaşı hoparlörde, bu yüzden cevabı yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum. "Şeytan! Bu adama nasıl katlanabiliyorsun bilmiyorum."

Helen, "O şehirdeki en iyi veteriner," diyor.

Oh, Celine Dion bir köpek... Bu daha mantıklı. Biraz kahveye ihtiyacım var.

"Artık değil," diyor arkadaşı. "Herkes çoktan Altmış Sekizinci Cadde'deki şu nefis Dr. Campbell'a geçti. Artık en iyisi o. Bunu bilmediğine şaşırdım."

"İyi olduğunu duymuştum; ancak kendisiyle bir randevu ayarlama fırsatım olmadı. Köpek şovu ve planlama ile çok meşguldüm.

Stanhope'un ortakları için verilen yemek. Bir cerrahın karısının işi asla bitmez." "Seni anlıyorum Helena. *Neredeyse* bir senatörle evli olmak kadar kötü olmalı. Bu *sürekli böyle*," diyor arkadaşı (ve "arkadaş" terimini hafifçe kullanıyorum çünkü açıkçası bu şimdiye kadar kulak m i s a f i r i o l d u ğ u m en zehirli ilişkilerden biri). "Neyse, Dr. Campbell'a dönelim - büyük D ile lezzetli. Tabitha Harper neredeyse muayene masasına zıpladığını ve kendisine göğüs muayenesi yapmasını istediğini söyledi. Düşünebiliyor musunuz?" ["Onu görmek için herkesten önce içeri girmelisin. ve yeni hasta kabul etmeyi bıraktı." "Hemen listeme ekliyorum."

Kilerden çıkıyorum -yani yatak odamdan- ve ona küçük bir el sallıyorum.

Sözünün kesilmesinden rahatsız olduğu her halinden belli olan kız kardeşim, "Dinle Tiff, gitmem gerek ama gösteri yerini konuşmak için seni sonra ararım," diyor.

Arkadaşı ani bir İtalyan aksanıyla "Ciao, bella," diye cevap verir.

Helen (pardon, *Helena*) bana dünya barışının cevabını bulmuş gibi bakıyor ve "Ne?" diye sormadan önce bir kez göz kırpmıyor.

"Nerede banyo yapabileceğimi merak ediyordum. Kilerdeki banyoda sadece duş var." Ayrıca o kadar küçük ki, hizmetçinin *Gulliver'in Seyahatleri'nden fırlamış* bir Lilliputlu olduğunu tahmin ediyorum.

"Neden sadece duş almıyorsun?" diye soruyor kız kardeşim.

"İki buçuk saat boyunca dışarıda kaldığım için donuyorum *Helen*. Güzel bir ıslanma istiyorum."

"Oh, Tanrı aşkına," diyor.

Ona kuduz bir köpeğe yaklaşır gibi yaklaşıyorum - büyük bir korkuyla. "Bu evde kaç tane banyo var?"

"Sekiz," diye cevap veriyor, sanki bu iki kişi için gayet normal bir rakammış gibi.

"Kaç tanesinde küvet var?" Ben soruyorum. "Yedi tane."

"Yani, kullanmam gereken hariç hepsi." Helen pasif-agresif yapısıyla tanınır, bu yüzden evin bu otoriter hanımının gösterisinin beni yerime oturtmak için olduğundan eminim, her neresiye artık. Tahminimce kiler.

"Autumn, sana söyledim, hizmetçi sadece misafirimiz olduğunda geliyor ve senin hiçbir şeyi kirletmeni istemiyorum."

"İşim bittiğinde küveti temizleyeceğime söz verirsem ne olur?" Bana öyle bir bakıyordu ki, ondan böbrek falan istediğimi sanırdınız. Acı çekmek bunu anlatmaya yetmez.

Helen az önce çılgılık atmaya başlayan çaydanlığın altındaki ocağı kapatır. Sonra dramatik bir şekilde iç geçirir. "Eğer mecbursanız, beşinci kattaki banyoyu kullanabilirsiniz."

"Beşinci kat mı?" Neden ikinci ya da üçüncü değil? Ama bu büyük tavizi verdiği göre, şimdilik yeterince rahat bırakacağımı düşündüm.

"Ayrıca, lütfen içeri girerken düzgün giyindiğinizden emin olun. eve. Stanhope'u ürkütmeni istemiyorum."

Önce kız kardeşim eve gelip beni içeri almadan önce iki saatten fazla bekletti, sonra beni hizmetçi odasına koydu ve şimdi ne yapıyor? Bir tür teşhirci gibi evinin içinde çırılçıplak dolaşacağımı mı ima ediyor?

Ona bağırarak yerine, ki bu benim ilk dürtümdür, "Celine kim?" diye soruyorum.

"Celine Dion Josephine Bonaparte bizim standart kanişimiz. Geçen yılki Noel kartımızda onun resmini görmüşsünüzdür."

"Noel kartı listende olduğumu sanmıyorum Helen."

Kız kardeşim umursamazca omuz silkiyor. "Oyunda bir atım olmadan bir köpek şovuna başlayacağımı düşünmedin, değil mi?" "Saçmalama" diye eklemekten önce cevap verme *ya da* karışık metaforu hakkında yorum yapma şansım olmadı.

"Celine nerede?" diye sordum. Eminim burası on iki köpeğin yaşayabileceği kadar büyüktür ve ben onları asla göremem, ama yine de köpekler hakkında bildiğim kadarıyla, sahipleri eve geldiğinde koşarak gelirler. Helen ön kapıdan içeri girdiğinde kimse böyle bir gösteri yapmadı.

"Bugün Çarşamba, o yüzden tırnaklarını boyatmadan önce shiatsu yaptıracak."

Yüzümdeki ifade şaşkınlığımı ele veriyor olmalı ki Helen aceleyle, "Juan Carlos işi bitince onu eve getirecek. Lütfen Stanhope ya da ben kuralları açıklamak için hazır bulunmadıkça onunla etkileşime girmeyin."

"Ne? Neden?" Tanrım, fino köpeğine zarar vereceğimi mi düşünüyor?

"Celine Dion köpek gösterisi için sıkı bir eğitimden geçiyor ve sinirlerinin gereksiz yere yıpranmasını istemiyorum."

Kız kardeşime yakın zamanda bir tuğla duvara kafa üstü çarpıp çarpmadığını sormak istiyorum. Çünkü doğrusu, eğer beyin sarsıntısı geçirmediyse, köpek şovundaki en büyük sürtük *o* olacak. Helen'le yılda toplam bir kez konuşuyorum ve şimdi görüyorum ki belki de bu onun gerçek huyunu anlamak için yeterli olmamış. *Onunla aynı evde nasıl yaşayacağım?*

"Juan Carlos kim?"

"O bizim uşağımız." Helen çaydanlıktaki suyu Limoges çaydanlığa döküyor.

"Ev çocuğu mu? Gerçekten bir çocuk olmadığı sürece, para verdiğiniz kimseye çocuk dememeniz gerektiğinden eminim. Ve eğer çocuksa, kesinlikle Amerika'nın çocuk işçi yasalarının yanlış tarafındasınız demektir."

"O bir çocuk değil," diye tükürdü. "Ve ona böyle seslenmemden rahatsız olmuyor. Güven bana."

"Güven bana" deyişinde refleks olarak burnumun kırıışmasına neden olan bir şey var. Yüce Tanrım, lütfen Helen uşakla yatmasın. Beni ilgilendirdiğinden değil ama tüm bu Thurston

ve Lovey Howell arasındaki ilişkiye bir de sadakatsizliği eklemekten de idare edebilirler. "Bir uşak ne yapar?"

"Celine'i gezdiriyor ve çeşitli randevularına götürüyor, market alışverişi yapıyor, kuru temizlemeyi alıyor, ampulleri değiştiriyor ve ön taraftaki çiçek vazolarını suluyor. Ayrıca bahçemizin bakımını da o yapıyor."

"Bahçen mi var? New York'ta mı?" Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Friends'teki hiç kimsenin bahçesi yoktu, bu yüzden beklenmedik bir nimet.

"Tabii ki var. En iyi evlerin hepsinde vardır. Size daha sonra gösterebilirim ama orada çok fazla zaman geçirmemenizi tercih ederim."

"Neden?" Yani cidden, kilerden dışarı çıkmama izin var mı?

"Arkamızdaki apartmanın sahipleriyle bir davanın ortasındayız. Celine Dion'un havlamasının Chihuahua'larına sinirsel bir rahatsızlık verdiğini iddia ediyorlar ve terapi masrafları için bizi dava ediyorlar. Buna inanabiliyor musunuz?"

Şu anda inanmadığım o kadar çok şey var ki. Listenin en başında Helen ve benim aynı rahimde kuluçkaya yatmış olmamız var. Düşünüyorum da belki de Helen bir uzay gemisinde bir kapsülde büyümüştür ve uzaylılar annemi kaçırıp Helen dünyaya salınmadan önce bir değişim yapmışlardır.

Kız kardeşime cevap vermiyorum. Onun yerine arkamı dönüp odamdan tuvalet çantamı alıyorum ve mutfığa doğru yürüyorum. Banyo yapmam ve uzunca bir süre ablamla birlikte olmamam gerekiyor. Belki de hayatımın sonuna kadar.

Asansörün gelmesini beklerken Helen'in "Stanhope ve ben bu akşam Vanderschmeer'larla yemek yiyeceğiz, o yüzden kendi başının çaresine bakman gerekecek" diye bağırdığını duyuyorum. *Şaşırtıcı, Helen bana New York'a hoş geldin rostosu yapmıyor.* "Celine Dion için endişelenme. Juan Carlos gitmeden önce onu paketleyecektir."

Onlar dışarıdayken ben de tüm evi dolaşıp Koshkonong'lu Helen Mary Jones'a ne olduğuna dair ipuçları arayacağım,

Wisconsin. Mutfaktaki hanımefendi benim mütevazı başlangıçlarımdan İngiltere Kraliçesi kadar uzak. Düşünüyorum da, Kraliçe Elizabeth muhtemelen misafirlerine karşı çok daha misafirperverdir.

Jack

*E-posta ile gönderin: Dr. Jack
Campbell Kimden: Dr.
Wyatt Irving*

Konu: Klinik

*Ziyareti Jack,
Geçen günkü görüşmemizi takip etmek istedim. Terimin üzerinden geçtim
Muhasebecimle görüştüm ve rakamlarınızdan etkilendi, böylece
anlaşmaya bir adım daha yaklaştık. Karım ve ben 5 Kasım'da iki
haftalığına New York'a geliyoruzth böylece ben klinikte sizinle biraz
vakit geçirebileceğim, o da alışveriş yapabilecek. Her şey yolunda
giderse, önümüzdeki haftayı yaşayacak bir yer arayarak
geçireceğiz. Wyatt*

E-posta ile gönderin: Dr. Wyatt Irving

Kimden: Dr. Jack

Campbell Konu: Re:

Klinik Ziyareti

Wyatt,

Muhasebecinizin her şeyi yolunda bulmasına sevindim ve hem sizinle hem de Belinda ile şahsen tanışmayı dört gözle bekliyorum. Kalacak yer vs. için tavsiyeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

En iyi

dileklerimle

, Jack

Errol'a mesaj at: Anlaşmaya bir adım daha yaklaştık. Alıcı 5 Kasım'da geliyorth burada biraz zaman geçirmek ve umarım para konuşmak için. Şansım yaver giderse, yeni yıla toparlanıp NYC'den temelli gitmekle başlayacağım.

Errol: Harika! Burada çok yoğunuz, bu yüzden kesinlikle bir çift el daha kullanabiliriz.

Ben: Sabırsızlanıyorum.

Brenda, "Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa ben gideyim," diyor.

Gözlerimi değiştirmekte olduğum serum torbasından ayırmadan, "Ben iyiyim, Brenda. Theo'ya benden selam söyle."

"Yine burada kalacaksın, değil mi?" diye soruyor. "Ve muhtemelen o iğrenç buldogun da seninle birlikte kanepede uyumasına izin vereceksin."

Gece yatan hastam Fransız buldogu Meatloaftan bahsediyor. Ciddi bir zatürreesi var ve sürekli antibiyotik, oksijen ve sıvı tedavisine ihtiyacı var. "O kötü değil. O hasta."

"Üç günlük sosisli sandviç gibi kokuyor." Brenda başını bana doğru salladı. "Geceyi bu kadar iğrenç bir şeyle geçirmeyi nasıl *düşünebildin anlamıyorum.*"

"Geceyi sahibiyle geçirmekten iyidir," diye mırıldanıyorum, Bayan Meatloafa, otuz yıllık bir balmumu heykelinin yüzüne sahip altmış dört yaşındaki kadına atıfta bulunarak. Cildi birçok kez doldurulup kaldırılmış, gözleri sürekli şok halinde.

"Anlaşıldı," diye kabul ediyor Brenda.

Ona sırtarak, "Meatloaf için her şeyi yaparım." diye şarkı söylüyorum. Brenda gözlerini deviriyor. "Sen delisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir erkek bulabildiği her yerde eğlence bulmalıdır."

"Bir erkek aynı zamanda iyi bir kadın bulmalıdır, böylece her gece eve gitmek için bir nedeni olur."

"Ve Meatloafu burada tek başına mı bırakayım?" Tekrar Meat Loaf sesimi takınarak, "Bunu yapmayacağım." diyorum.

Brenda kıkırdarak şöyle der: "Sizde ne varsa bana da bulaşmadan buradan gidiyorum. Zaten kurumuş olan hormonlarımın beni yaptığından daha fazla çıldırmama gerek yok."

"İyi geceler, Brenda."

Bir dakika sonra ön kapının sürgüsünün döndüğünü duydum. "Pekala dostum, bu gece sadece sen ve ben varız. Ne dersin? Pizza alalım mı?"

Meatloaf bunun ne anlama geldiğini biliyor olmalı çünkü kulakları dikildi.

"Benim için, senin için değil, ama sebzeli alacağım, böylece sana güzel kokmayacak."

Meatloaf başını yere koyuyor. Oksijen seviyesini yüksek tutmak için taktığım burun kanülüyle perişan görünüyor. Brenda haksız değil.

muhtemelen benimle yatmasına izin *vereceğim*. Ne diyebilirim ki? Dört ayaklı tüylü arkadaşlarımı çok severim.

Bir saat sonra kliniğin dışında, sonbaharın serin havasında durup kapıyı kilitliyorum. Sonra siparişimi almak için aceleyle Just Like Mama's Pizza'ya doğru yola çıkıyorum. Meatloaf'u çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum, her ne kadar ofisimdeki kanepede çoktan sızmış olsa da.

Küçük pizzacının kapısını açıyorum ve takım elbiseli bir adamın siparişini zile basan sahibi Aldo'ya el sallıyorum.

"Çav, Dr. Jack!" diyor, önündeki kutu yığınının üstüne bir tomar peçete koyarak. "Turtanız hemen geliyor. Biraz meşgulüz."

"Sorun değil," diyorum ona, ön tarafa yakın bir banka yerleşiyorum.

Kapının zili çalıyor ve genç bir kadın elinde yeni bakımlı, boyalı tırnakları ve muhtemelen sahte olmayan elmas tasmasıyla gümüş rengi standart bir kaniş ile içeri giriyor. İkisini de tanımadığım için rahatlamış bir şekilde köpekten sahibine bakıyorum. İçimden gelen tepki onu küçümsemek oldu. Köpeğinin tırnaklarını boyayan biri, gerçekten güzel olsa bile - ki öyle - benim için olmayacaklar listesinde.

Parmağında dev bir taş olmaması dışında tam bir ödül karısı havası var, bu yüzden özentili bir ödül karısı olmalı. Koyu sarı saçlarını at kuyruğu yapmış. Yoga pantolonu ve uzun kollu bir tişört giymiş, böylece sevimli bir komşu kızı görünümü elde etmiş. Muhtemelen tişörtünün alt kısmındaki o küçük delik için fazladan yüz dolar ödemiştir, bilirsiniz, uğraşmıyormuş gibi görünmek için.

Aldo kapıyı gösterip "KÖPEK YASAK!" diye bağırıyor.

Onun gibi bir kadının hayır cevabını kabul etme ihtimali, Brenda'nın yumurtalıklarının ona nasıl ihanet ettiğinden bahsetmeden bütün bir günü geçirmesi kadar yüksektir. Başka bir deyişle, bu olmayacak.

Ona yavru köpek gözleriyle acınası bir bakış atıyor. "Buraya sadece siparişimi almaya geldim ve onu dışarıda bırakmaktan endişeleniyorum."

İşte orada. Belli ki hayır duymaya alışık değil ve büyük bir yaygara koparmak üzere. Eminim gitmeden önce onları Yelp'te şişlemekle tehdit edecektir.

"Köpek yok. DIŞARI!" Aldo bağırıyor.

"O zaman bana pizzayı getirebilir misin? Autumn adı altında."

Sonbahar. Anlaşıldı. Bu Yukarı Doğu Yakası kadınlarının her zaman şık ve süslü isimleri vardır.

Sıradaki adam dönüp ona ters ters bakıyor. "Sıranızı bekleyebilir misiniz?"

"Özür dilerim, evet," diyor, ayrıcalıklarla dolu bu mahallede görmeye alışık olduğundan daha telaşlı görünüyor. Ayrıca, az önce özür diledi ve şimdi bağırmadan, tehdit etmeden ya da ona hayatının en büyük hatasını yaptığını söylemeden gidiyor. Çok zengin olma konusunda çok acemi olmalı ama öğrenecektir.

Autumn kapıyı açmak için arkasını dönüyor ama tasmaına takılıyor.

Dengesini kaybedip kollarını sallayışını izliyorum, ki bu ne yazık ki onun için köpek dünyasında "hadi güreşelim" anlamına gelen evrensel bir işaret.

Kaniş sığıyor, kuyruğunu sallıyor ve oyun şartlarını kabul ediyormuş gibi zıplıyor. Sahibinin "Celine, hayır!" şeklindeki zayıf sözleri hiçbir şey ifade etmez. Aslında, ses tonu ve paniklemiş tonu kanişi daha da heyecanlandırır.

Ben ona yardım etmek için ayağa kalkmadan, kadın yan yatıyor ve kocaman bir saksı bitkisinin içine düşüyor, köpek de onu toprağa yapıştırıp yüzünü yalıyor. "Celine Dion Josephine Bonaparte, in aşağı kızım," diyor işe yaramaz bir şekilde.

"İşte bu, şimdi bitkimi üzdün." Aldo bağırıyor, "Git!"

"Deniyorum!" diye karşılık verir.

Oh, çünkü... Kalkıp Celine Dion Josephine Bonaparte'ı (nasıl bir isim bu?) yakasından tutup Autumn'dan kaldırıyorum ve köpeğe sertçe "Dur" diyorum.

Sonra kadının elindeki tasmayı çekip alıyorum ve bacaklarını çözüyorum. Vay canına, harika kokuyor. Yoksa bu kaniş mi? Yüce Tanrım, umarım kaniş değildir çünkü eğer öyleyse, önümde çok pahalı terapi yılları var. Sahibini evcil hayvandan ayırmayı bitirdiğimde, elimi Autumn'a uzatıyorum ve onu bitkiden çekip çıkarıyorum. Orada bulaşık eli yok.

Gözlerimin içine baktığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Vay be. Bir erkek o yeşil bakışlara uzun süre bakmaya alışabilir. *Hayır! Hayır! O "girilmezler" listesinde, hatırladın mı? "İyi misin?"*

"İyiyim. Sadece biraz utandım" diyor, yanakları pembeleşiyor. "Yardımanız için teşekkürler. Akşam yemeği bulmanın bu kadar karmaşık olacağını hiç düşünmemiştim." Hâlâ kapıyı işaret eden Aldo'ya bakıyor.

Başka bir müşteri içeri girerken, Autumn köpeğiyle birlikte dışarı çıkıyor. Kendime, ne kadar güzel kokarlarsa koksunlar, evcil hayvanlarına bakmanın ötesinde sosyete kalabalığına karışmakla ilgilenmediğimi hatırlatıyorum.

"Dr. Jack, turtalarınız hazır," diye sesleniyor Aldo.

Başımı sallıyorum ve siparişimi ödemek için kasaya doğru yürüyorum, sonra kendimden nefret ederek ekliyorum, "Onunkini de alacağım, Aldo."

Bana sırtıyor. "Oh evet, kendine aşıksın, değil mi?"

"Hiç de değil. Sadece onun için üzülüyorum. Belli ki kötü bir gün geçiriyor."

Aldo arkasındaki tezgâhtan bir kutu daha alıyor ve ikimizin de siparişlerini alıyor. "Kötü bir gün geçiren çirkin bir kadın olsaydı ona yemek ısmarlayacağından şüpheliyim."

"Bahşişin her geçen saniye azalıyor, Aldo," diyorum alaycı bir sırtışıla.

"Hadi ama. Haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca, senin gibi zeki bir genç adam?"

İyi bir karın olmalı," diyor bana. "Yeğenim hâlâ bekâr, biliyorsun."

Yeğeni de otuz yaşında üçüncü boşanmasını yaşıyor. "New York'tan ayrılıyorum, Aldo."

"Ne? Neden biri evrenin merkezini terk etsin ki?" O kadar aşağılanmış ki, sanırsınız tüm şehri kendisi yaratmış.

"Burası ne kadar harika olsa da ben küçük bir kasabanın insanıyım."

"Ama siz benim en iyi müşterilerimden birisiniz," diyor hesabı öderken.

"Şehirden ayrılmadan önce Dr. Irving'i getirip onu bağlatmayı ihmal etmeyeceğim."

İşlemi bitirdikten sonra serin akşam havasına çıktığımda Autumn'u parkmetreye bağlı kanişine bakarken buluyorum. Bana bakıyor ve şöyle diyor: "Birinin onu çalmaya çalışmasından korkuyorum. O bir gösteri köpeği ve bir servet değerinde."

"Kimsenin köpeği isteyeceğini sanmıyorum ama tasma başka bir mesele."

Autumn iç çekerek, "Riske atmamalıyım, değil mi? Sadece ben *çok* aç."

Umarım ödüllü kız arkadaş oyununda uzun süre kalmaz çünkü bu kızda tatlı bir şeyler var. "Al," diyorum pizza kutusunu ona uzatarak.

Önce ona, sonra da sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Pizza perisi turtanı almaya geldi ama çok acelesi vardı, o yüzden sana getirmemi istedi." Flört ettiğim için kendimi hemen azarladım.

Autumn'un gözleri yumuşar. "Bu çok hoş, teşekkür ederim. Juan Carlos, Celine'i tek başıma dışarı çıkarmam için çok erken olabileceği konusunda beni uyardı ama onu o kafeste bırakmaya dayanamadım."

"Ah, evet, Juan Carlos." Onun şeker babası olmalı.

"Celine'le sana iyi geceler," diyorum ona, akşam yemeği randevum Meatloaf'la buluşmak için arkamı dönmeden önce. İki bekârın eski bir kanepede turta paylaşması, günümü Yukarı Doğu Yakası kızlarından biriyle ilişkiye girmekten çok daha tercih edilebilir bir şekilde sonlandırıyor. Aslında, şimdi düşünüyorum da, gerçekten kimseyle ilişkiye girmemeliyim. Illinois'deki köklerime dönene kadar olmaz.

Sonbahar

Yirmili yaşlarındaki bir kadının aklına gelebilecek en kötü dört kelime: *Annem haklıydı*. Bunların hiçbirisi için biçilmiş kaftan değilim. Kız kardeşim düşündüğümünden çok çok daha kötü. Hizmetçi odaları, isimlerini değiştirmek ve yetişkin bir adama uşak demek? Aman Tanrım! Eğer Stan de Helen kadar baş belasıysa, eve taşınıp hayatımın geri kalanını ailem için çalışarak geçirmek zorunda kalabilirim. *O un kurtlarının yanında biraz kırmızı kurtçuk ister misin?*

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor, bu yüzden derin bir nefes alıp kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. *Başka kim büyük hamlesi hakkında tereddüt etmişti biliyor musunuz? Jane Goodall. Tanzanya'ya ilk gittiğinde birkaç kötü gün geçirmiş olmalı. Neşelen küçük kampçı, çünkü şimdi vazgeçersen asla bir sonraki Gladiola Simms olamayacaksın.*

Ben küvetten çıktığımda kız kardeşim ve kocası gitmişlerdi ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Helen'in onunla kalmamdan heyecan duyacağını düşünmekle hata etmişim. Bunun yerine, bana kendimi bir yükmüşüm gibi hissettirdi ve onunla neredeyse hiç vakit geçirmedi.

İşin iyi tarafı, beşinci kattaki banyo çok büyüktü ve içeri girdiğimde kendimi bir peri masalındaki prenses gibi hissettim. Görünüşe göre derin bir küvet

Mermerle çevrili, kristal bir avizenin altında, üzerimde oldukça hipnotize edici bir etkisi vardı. Neredeyse anında uykuya daldım ve uyandığımda Helen ve Stan akşam yemeği için çoktan ayrılmışlardı.

Asansörden çıkıp giriş holüne girdiğimde, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında ya da sonunda olan hoş görünümlü bir adamla karşılaştım. Çılgılık atabilirdim ama yanında bir kaniş vardı, o yüzden Juan Carlos olduğunu düşündüm. Elimi uzattım ve "Merhaba, ben Helen'in kız kardeşi Autumn." dedim.

Elini uzattı ve "John" dedi.

"John mu? Adının Juan Carlos olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "Kız arkadaşın bana öyle diyor." Sanırım güçlü Brooklyn aksanının yanı sıra biraz da kızgınlık sezmiştim. Helen ismini değiştirme ihtiyacı hissetse ben de sinirlenirdim. Bekle? Adımı *mi* değiştirecek?

John, Celine'i dışarı çıkarmamam konusunda beni uyardı ama o gittikten sonra, bu evde en azından bir arkadaş edinme zorunluluğu hissettim. Şimdi, pizza ve Celine'in tasmasıyla uğraşırken, bu fikrin ne kadar başarısız olduğunu görüyorum.

Helen bana bir anahtar bırakmayı uygun görmediği için ön kapısını kilitlemeden bıraktım. Akşam yemeğimi almak için sokağın aşağısındayken bir şey olmayacağını düşündüm. Ama bir şey oldu. Pizzamı almaya çalışırken kendimi aptal durumuna düşürdüm. Yabancıların iyiliğine şükürler olsun, yoksa hala üzerimde bir fino köpeği ile o saksı palmyesine yapışmış olacaktım. Ön kapıyı açabilmek için kutuyu yere bırakırken Celine'i azarladım: "Bu hiç hoş değildi. Senin iyi eğitilmiş bir köpek olduğunu sanıyordum.

gösteri köpeği."

Başını eğiyor ve ürkütücü bir şekilde gülümsemeye benzeyen bir ifadeyle bana bakıyor. Köpekler gülümser mi? Hâlâ yapıyor ve kalbim eriyor. "Tamam. Seni affediyorum. Sen iyi bir kızsın, değil mi Celine Dion? Helen'la ne işin var senin?"

İçeri girdiğimizde, köpeği kafesine geri koyacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bunun yerine, onu oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürüyorum. Sonra

Işığ ı aç t ı ğ ımda etraf ımdaki lüks kar ş ısında neredeyse nefesim kesiliyor. Kalın, pelüş, beyaz hal ılar, beyazlar, kremler ve zebra desenli aş ırı doldurulmuş mobilyalarla çevrili - Helen'in kumaş yerine sadece gerçek zebalar kulland ı ğ ını tahmin ediyorum. Serengeti'nin Cruella de Vil'i olabilir. Tek renk patlaması duvarlardaki sanat eserlerinden geliyor. Burada pizzanın tad ını çıkarmamın imkanı yok. Tüm zaman ımı beyaz her şeyin üzerine sos dökme endişesiyle geçiririm.

Arkamı dönüp fino köpe ğ i mutfa ğ a götürüyorum. Sonra dolaptan bir tabak çıkarıp masaya oturuyorum. Sucuklu pizza o kadar güzel kokuyor ki a ğ zımdan salyalar akmaya baş lıyor. İlk hevesli ısır ı ğ ımı aldıktan sonra, "Çooooook güzel" diye inliyorum.

Celine o kadar umutlu gör ünüyor ki kendime engel olamıyorum. Küçük bir parça koparıp ona veriyorum. "Bu seninle benim aramda kalacak. Stan ve Helen etraftayken böyle bir şey olmayacak, tamam mı?"

Celine benim halk ım. Lokmasını hemen mideye indiriyor ve umut dolu gözlerle bana bakıyor. Ben de ona bir ısır ık daha verdim. Hey, en azından bir arkadaş ediniyorum.

Üçüncü dilimi yedi ğ imde ve Celine kendisi için bir dilim yedi ğ inde, ki ş imdi bunun iyi bir fikir olmayabilece ğ ini düşünüyorum, ya doğum yapıyormuş ya da psikotik bir mola veriyormuş gibi nefes nefese ayaklar ımın dibinde yan yatıyor. Köpeklerde böyle şeyler var mı?

"İyi misin kız ım?"

Baş ını kaldırıyor ve yanıt olarak küçük bir mızıl tı çıkarıyor. Oh, canım. Gözleri biraz şişmiş gör ünüyor. Yoksa bu benim hayal gücüm mü? Önünde yere çöküp onu yakından inceliyorum. Evet, bunlar kesinlikle şişmiş kaniş gözleri. Panik baş lıyor. Ya Fern'in Jeb'e yaptı ğ ı gibi onu da zehirlediysem?

Masadan telefonumu kapt ı ğ ım gibi çılgınca bölgedeki veteriner kliniklerine bakıyorum. En yakın klinik buradan sadece birkaç blok ötede- Dr. Jack Campbell. İsm inde tanıdık bir şeyler var ama düşün ecek vaktim yok.

Bu konuda. Çoktan aramaya başladım ve birinin hâlâ orada olması için dua ediyorum. "Ölme, tamam mı, Celine? Lütfen ölme." Ofiste kimsenin olmadığından yüzde yüz eminim ama belki nöbetçi bir doktor vardır ve en azından ne yapmam gerektiğini sorabilirim.

Telefona "Campbell Veteriner Hastanesi, ben Dr. Campbell" diye cevap verildiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

"Oh, um, merhaba!" Sanki IQ'm aniden düşmüş ve yabancı bir köpek doktoruyla telefonda konuşmak hayatımın en önemli anıymış gibi heyecanla söylüyorum. "Köpeğim sıkıntıda gibi görünüyor. Nefes nefese yerde yatıyor ve gözleri şişmiş gibi görünüyor. Onun için ne yapmam gerektiğinden emin değilim."

"Alışılmadık bir şey yedi mi?" diye soruyor tamamen seksi ve biraz da tanıdık bir sesle. New York'ta henüz kimseyi tanımadığım için sesi bir film yıldızı gibi geliyor olmalı.

"Ah, şey, evet. Biraz pizza yedi."

"Ne tür?" diye soruyor. Ona pepperoni ve soğan dediğimde, "Soğan köpekler için zehirli olabilir. Ve bazılarının süt ürünlerine alerjisi var."

"Onu içeri getirme şansım var mı?" Gergin bir şekilde sordum. "Yani, geç olduğunu biliyorum ve eminim eve gitmek istiyorsundur ama onun görüldüğünü bilmek beni çok daha iyi hissettirir."

"Evet, tamam..." Sesi pek mutlu gelmiyor.

"İki katını ödeyeceğim!" Söz veriyorum, ancak kredi kartımın normal ücretini ödeyecek kadar büyük bir bakiyesi olduğundan emin değilim.

"Ne zaman burada olabilirsin?"

Telefonumdan adresine bakıyorum ve anladığım kadarıyla hemen sokağın aşağısında olmalı. Sanırım, "On dakika içinde orada olabilirim."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

Acele edip Celine'in tasmağını geri taktım. "Hadi tatlım, sana yardım getirelim. Sana bir şey olursa annen beni öldürür."

Helen'e not bırakmak için zaman ayırmıyorum ama o eve gelip gittiğimizi fark etmeden önce dönmüş olacağımızı umuyorum.

Bir blok öteye gittiğimizde, Celine'in tüylerinin altında kurdeşenler gözle görülür şekilde kabarıyordu. *Aman Tanrım, kız kardeşimin köpeğini kıldım.*

Uzaktan Dr. Campbell'ın ofisinin reklamını yapan tenteyi gördüğümde, yolun geri kalanını onunla birlikte koşabilmek için Celine'i kucağıma almayı düşünüyorum, ama o gerçekten büyük ve iyi yürüyor, bu yüzden bazı yatıştırıcı cesaret verici sözlerle onu ikna ediyorum. Kliniğin ışıkları sönük ama yakından bakınca belli belirsiz bir parıltı görüyorum. Kapıyı zorla çaldım.

Oda aydınlandığında onu gördüm. Dr. Campbell, pizza meleğim. İhtimaller nedir?

Jack

Sıcak Sonbahar ve onun heyecanlı kanişi, Celine Dion Josephine Bonaparte. Bu gece onları tekrar görme şansımız nedir? Kapının kilidini açtım ve içeri girmeleri için kenara çekildim. "Autumn?"

"Hey, merhaba," diyor hafif nefesli bir ses tonuyla, flört işareti olmasını dilediğim ama muhtemelen tam panik modunda olduğu için. "Celine pizzanı yedi, ha?"

"Aslında ona birkaç ısırık verdim," diyor yere bakarak. "Tamam, bütün bir parça. Onun hayatında yeniyim ve sadece arkadaş olmaya çalışıyordum."

Hayatında yeni bir şey var. Autumn Juan Carlos'la takılmış olmalı. Bir müzik kralı ya da borsacı, belki de Küba purosı kaçakçısı olduğunu tahmin ediyorum. "Çoğu insan yalan söyler ve köpeğin kendi başına bu işe girdiğini söyler," diyorum ona.

"Geriye dönüp baktığımda, yalan söylemek yapılacak en akıllıca şey olurdu," diyor Autumn. "Şimdi benim tam bir aptal olduğumu düşüneceksin."

"Hiç de değil." Celine'e daha iyi bakabilmek için çömeliyorum. "Hata yaptığını kabul edebilen biriyle tanışmak çok ferahlatıcı." Köpeği birkaç saniye sevip beni koklamasına izin veriyorum. "Gerçi düşününce ben de hatalıyım."

"Pizzayı alan sendin," diyor alaycı bir şekilde.

"Evet," diye cevap veriyorum, yüzümü kaplayan sırtışa engel olamıyorum. Dostum, kız çok tatlı. *Flört etmeyi bırak! Bu kadının temsil ettiği her şeyden nefret ediyorsun!* Bakışlarımı hızla Celine'e geri çeviriyorum. "Merhaba kızım, alerjik bir reaksiyon geçiriyorsun ama endişelenme. Kısa sürede kendini daha iyi hissedeceksin."

Ayağa kalkarak ikisini de muayene odalarımından birine götürüyorum, ardından Celine'i masaya kaldırmadan önce kilosunu ölçmek için tartıya çıkarıyorum. Şimdiden kurdeşen dökmeye başlamıştı ve gözlerinin etrafındaki şişlik de oldukça fazlaydı. Autumn'a baktığımda güzel yüzünün endişeyle dolu olduğunu görüyorum. "Endişelenme. Olduğundan çok daha kötü görünüyor. Önemli olan hava yolunun açık olması."

Autumn başını sallıyor ve kanişin göğsünü nazikçe okşuyor. "Çok üzgünüm kızım." "Ona bir iğne Benadryl vereceğim, sonra bir süre onu izleyeceğiz."

ve nasıl olduğuna bir bakalım. Hemen döneceğim." İhtiyacım olan şeyleri toplamak için arka tarafa geçerken bir yandan da bu kadına karşı hissettiğim çekimden dolayı kendimi azarlıyorum. Şehirden temelli ayrılmıyor olsaydım bile, zaten bir erkek arkadaşı -ya da kocası- olduğu gerçeği de dahil olmak üzere birçok nedenden ötürü "Hayır" listesinde olurdu, artık bir müşteri olduğundan bahsetmiyorum bile. Olmazın üçlüsü.

Bir müşteriyle en son buraya ilk taşındığımda çıkmıştım ve yanlışlıkla bana asılan muhteşem kadının bekâr olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre alyanslarını çıkararak sadece dangalak erkekler değilmiş. Parker'ın şimdiye kadar birlikte olduğum en az yapışkan kadın olmasının bir nedeni var. Evde onu bekleyen bir kocası vardı. Birinin eşini aldatmasında payım olduğunu bilmek beni tamamen iğrendiriyor. Artık *kliniğin ön kapısından giren hiç kimseyle çıkmama* kuralını koymamın nedeni de bu. Muayenehane için ciddi bir alıcı aramaya başlamamın nedeni de bu. Parker'la yaşadığım deneyim olmasaydı muhtemelen New York'ta biraz daha uzun süre kalabilirdim.

Odaya geri döndüğümde Celine masanın üzerinde yatıyor ve Autumn gözyaşlarını tutamıyordu. İğneyi yapmak için hızlıca işe koyuldum. "İyileşecek. Onu hızlı bir şekilde getirdiniz ve yaklaşık otuz dakika içinde şişlik inecektir. Yine de onu gözlemlemek için önümüzdeki birkaç saat boyunca burada tutmak istiyorum."

"Bence kalmamalıyız. Onu hiçbir yere götürmemem gerekiyordu," diye mırıldanıyor ve sanki hemen iyileşmesini istiyormuş gibi köpeğe bakıyor.

Bu Juan Carlos denen adam her kimse, onu hemen terk etmeli. Tam bir kontrol manyağına benziyor. Bunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. Bu bana düşmez. "Onu eve götürmek istiyorsan sana kalmış, ama en azından yarım saat ver ki Benadryl'in etkisini gösterdiğinden emin olayım."

"Bu onu uykulu yapar mı?" Autumn küçük tırnağını ısırarak soruyor.

Başımı salladım. "Yaklaşık on ila on iki saat boyunca."

"Ah, canım," diyor. "Bundan kurtulmamın hiçbir yolu yok.

Bir arama yapmam için bana bir saniye verebilir misiniz?"

"Elbette," diyorum ona, muayene odasından çıkarken göğsümde bir endişe oluşuyor.

Kulaklarımı zorlayarak konuşulanları anlamaya çalışıyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ne zaman evde olabileceğini bilmek istedim." Duraksama. "Hayır, seni takip etmiyorum. Sadece... kapıyı kilitlesem mi kilitlemesem mi emin olamadım." Durakla. Durakla. "Hayır, sorun değil. Benim hesabıma acele etme. Ciddiyim. Dışarıda kal. Seninle yaşamıyor olsaydım normalde ne yapıyorsan onu yap, tamam mı? Hayatını kolaylaştırmak için buradayım, daha karmaşık hale getirmek için değil."

Juan Carlos tam bir göt olmalı. Ve bu kadının kendine saygısı ne kadar düşük ki onu süründüren biriyle birlikte olsun?

"O harika, tam burada yatıyor." Duraklama. "Onunla konuşmak ister misin?"

Gözlerimi deviriyorum. Üst tabakadan bir kadından daha kötü olan tek şey üst tabakadan bir erkektir. Muhtemelen herkesin ona baba demesinde ısrar ediyordur.

Köpek.

Uzun bir duraklama oluyor, sonra Autumn'un "Tabii ki, saat on gibi onu dışarı çıkarıp işini görmesini sağlayacağım" dediğini duyuyorum. Duraklama. "Evet, onda. On civarı değil. Anladın sen onu. Tamam, görüşürüz-"

Belli ki Juan Carlos telefonu yüzüne kapattı çünkü cümlesinin ortasında durdu. Geri döndüğünde yüzündeki ifadeye bakılırsa, her şey yolundaymış gibi davranmakta çok iyi. Kimse onun ezik, kontrol manyağı şeker babasıyla aşağılayıcı bir telefon görüşmesi yaptığını tahmin edemez.

"Onu en geç on bire kadar burada tutabilirim, ama emin misiniz? Muhtemelen eve gitmek istersiniz."

"Aslında bu gece için buradayım," diyorum ona. "Zatürre olan bir bulldog'a bakıyorum."

Celine Dion'u kucaklamak için masaya doğru yürürken, "Hastalarınız için gerçekten her şeyin ötesine geçiyorsunuz, değil mi?" diye soruyor.

"Deniyorum," diyorum ona, köpeği aşağı indirirken. "Onunla birlikte ofisime gelmek ister misin? Meatloaf'a göz kulak olmam gerekiyor."

"Pizza yiyeceğinizi sanıyordum?"

"Meatloaf bulldog," diyorum ona sırtarak, ama sonra o telefon görüşmesi aklıma gelince gülümsemem kayboluyor.

Kulübeden bir köpek yatağı aldıktan sonra ofisime doğru ilerliyorum. Celine yatağın etrafında birkaç tur attıktan sonra kanepede oturan Meatloaf'u tamamen görmezden gelerek yatağa yerleşiyor. Ona bakmak için başını kaldırıyor, sonra tekrar indiriyor, belli ki arkadaş edinemeyecek kadar hasta. Autumn yıpranmış deri koltuğa kıvrılıp Celine'i ayaklarının dibine yatırırken ben de onun yanına yerleşiyorum.

Bir süre garip bir sessizlik içinde oturduktan sonra Autumn, "Burada sık sık kalır mısın?" diye sordu.

Sonra başını sallıyor ve kendini taklit ederek biraz kıkırdıyor. "Burada sık kalır mısın? Sanki sana asılıyormuşum gibi konuşuyorum." Gözlerini açıyor ve ekliyor, "Ki değilim."

Çok kötü. Yani, iyi. Çok iyi. "Ne demek istediğinizi anladım. Aslında itiraf etmem gerekenden daha fazla geceyi burada geçiriyorum ama eve gitmek için bir nedenim yok, bu yüzden yatıya kalmak zorunda olan hayvanları rahatlatmak için hazır olabilirim."

"Çok nazıksınız."

"Ben iyi bir adamım." *Birlikte olduğun o koca götün aksine.* "Asistanım Brenda yumuşak başlı olduğumu söylüyor, ki bir işi yürütmeye çalışırken bu her zaman iyi bir şey değildir."

"Garip ama hayvan kliniklerinin birer işletme olduğunu hiç düşünmedim. Onları tıbbi kuruluşlar olarak düşünme eğilimindeyim."

"Beyaz önlük giyiyoruz ve boynumuza stetoskop asıyoruz, bu yüzden neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum."

"Ah, yani bunu halkı bu işi para için yapmadığınıza inandırmak için mi yapıyorsunuz?" Autumn alaycı bir sırıtişla soruyor.

Vay be. Çok güzelmiş. "Hayır, gerçek şu ki kimse onca yılını sadece para için okulda harcamaz. Ayrıca, pek de göz alıcı bir iş sayılmaz. Hayvanları gerçekten sevmelisin." Dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu fark etmemek için kendimi zor tutuyorum. Olmadı. Yapamıyorum. Doksanların romantik komedilerindeki Julia Roberts gibi gerçekten dolgunlar. "Bunu yapmalısın çünkü seviyorsun." *Onu film yıldızlarıyla kıyaslamayı bırak, ezik.*

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyor. "Yaptığınız işi sevmenin uzun ömürlü olmanın sırrı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Öyle mi?"

Başını sallayarak, "Kesinlikle. Mutlu insanların mutsuz meslektaşlarına göre yüzde on sekize kadar daha uzun yaşadığını ortaya koyan çok sayıda araştırma yapıldı."

"Bu çok daha uzun bir süre." Bu da müşterilerimin çoğunun ilgilendiği türden bir bilgi değil. Sonbahar'ın gözleri yeşil yıldızlar gibi parlıyor. Gah, şiirsel ağda yapıyorum.

"Bir grup rahibe üzerinde yapılan özellikle ilginç bir çalışma vardı. Manastıra girdiklerinde mutluluklarını sıralamaları istenmiş, ardından araştırmacılar kırk yıl boyunca onları takip etmiş. En mutlu olanların altmışlı yaşlarında hala hayatta olma şansı iki nokta beş kat daha fazlaydı."

"Bunun hayatlarında bir erkek olması konusunda endişelenmek zorunda kalmamakla bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun?" Sadece yarı alay ediyorum.

Kıkırdıyor ve sonra, "Bunda bir şey olabilir, ancak rahibelerin hiçbiri evli değildi, bu yüzden bu durumda bir faktör olarak kabul edilmeyecektir" diyor. Yüzü kızararak ekliyor: "İnek gibi konuşuyor olmalıyım."

Acaba Juan Carlos onun inek yanını sevmiyor mu? "Hey, inekler sonunda dünyayı yönetenlerdir, değil mi?"

Autumn sırtarak, "Ben değilim. En azından henüz değil. Şimdiye kadar hayatımda yaptığım tek şey okula gitmek oldu."

Ah, bu onun oyunu. Juan Carlos'u var, böylece okula gitmeye devam edebiliyor. "Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Dört yıl boyunca her şeyden biraz aldım, sonra sosyolojide karar kılmadan ve yüksek lisans yapmadan önce okul için para biriktirmek için birkaç yıl boşluk bıraktım. Aslında doktora yapmak için Columbia'ya girmeyi umuyorum. Tabii kabul edilirim." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Aslında bu yüzden burada yaşıyorum."

Kafamda hesap yaparak başımı sallıyorum. Liseden hemen sonra üniversiteye başladığına göre yirmi sekiz yaşlarında olmalı. Bizim yaşımızda üç yıllık bir fark gerçekten önemli değil. Ciddi misin, beyin? Randevu matematiği yapmayı bırak artık. Bu kadını sevmiyorsun.

"Bu çok fazla okul demek," diyorum ona.

Gözlerini devirerek, "Biliyorum. Ailem bu konuda bana sürekli zorluk çıkarıyor ama benim için neyin doğru olduğunu bir türlü bulamadım."

Eğer aşırı yüksek beklentileri olan bir aileden geliyorsa, Juan Carlos gibi tam bir sürüngele birlikte olmasına şaşmamalı. O bir insan olmalı.

Her zaman memnun edilmesi imkânsız olanı arıyorum. Bunun bir önemi yok çünkü biliyorsunuz, Kasım ayında eşyalarımı toplayacağım ve Noel'e kadar yeni/eski hayatıma yerleşmiş olacağım. Sabırsızlanıyorum.

Autumn iç geçiriyor ve bir süre bana baktıktan sonra soruyor: "Peki ya sen? Veteriner olmak istediğini hep biliyor muydun?"

Bir an için tavana bakarak, "Hmm... Altı yaşımdan öncesini pek hatırlamıyorum, o yüzden o zamandan önce başka bir şey olmak istemiş olma ihtimalim var, belki bir polis ya da yangın musluğu gibi." diyorum.

Autumn bir kahkaha attı - kulaklarıma gerçekten hoş gelen bir ses. "Yangın musluğu kabataslak bir seçim olurdu, özellikle de mahallenizde çok fazla köpek varsa."

"İyi bir noktaya değindin. Sanırım hayatımda başka bir yol seçtiğim için şanslıyım."

"Para da muhtemelen daha iyidir," diye dalga geçiyor.

Bu kesinlikle bir servet avcısının söyleyeceği bir şey. "İlişkiler paradan daha önemlidir, sence de öyle değil mi?" Lüks içinde yaşamamanın asla size kötü davranan biriyle kalmaya değmeyeceğini anlamasını umarak soruyorum.

Autumn esneyerek "Kesinlikle," diye cevap veriyor. "Bunu kanıtlayan *o kadar* çok çalışma var ki."

"Eminim vardır," diyorum, konuya akademik bir bakış açısıyla yaklaştığı için hayal kırıklığına uğrayarak. "Muhtemelen karşılıklı saygı ve romantik ilişkilerde güç dengesinin önemi hakkında da çok şey vardır."

"Kesinlikle. Bunlar aile, işyeri, arkadaşlık ya da romantik her tür başarılı ilişkinin anahtarıdır."

Hah. Benim söylediklerimi anlıyor gibi görünmüyor. "Asla ortağımı kontrol etmeye çalışmam ya da basit sorular sorduğu için ona kızmam."

"Bu... harika..." diyor, kaşları birbirine çarpıyor.

"Ve kimsenin bu tür bir muameleye katlanmasını görmekten nefret ediyorum. Bu beni gerçekten rahatsız ediyor." *İpucu. İpucu.*

"O zaman eşiniz çok şanslı bir kadın olmalı," diyor ve arkasına yaslanıp oturduğu sandalyenin taburesini itiyor.

"Onunla tanıştıgımda söylerim," diyorum, kendi kulaklarıma bile çapkınca geliyor. Hızla ayağa kalkıyorum ve "Diğer hastalarımından birini kontrol etmem gerekiyor. Birazdan dönerim."

Dışarı çıkıyorum ve ön ayaklarından biri kesilmek zorunda kaldığı için gelen bir oyuncak ayı hamster olan Bear'a bakmak için köpek kulübesi odasına gidiyorum. Tamamen uyanık ve bana bakıyor, burnu suçlayıcı bir şekilde seğiriyor. Bacağını kesenin ben olduğumu biliyor. "Başka seçeneğim yoktu, Ayı. Kırık çok kötüydü ve kronik acı çekecektin."

Teşhisime katılmadığını söylemek istercesine bana sırtını dönüyor.

"Sorun değil. Ben de kızardım," diyorum ona. Sesimi alçaltarak ekliyorum: "Aslında ben de kendime biraz kızgıyım. Hiç işim olmayan bir kadınla flört ediyorum."

Bear ölü taklidi yapar gibi sırt üstü yuvarlanıyor. "Neden kalbin ve aklın seni korumak için otomatik olarak aynı hizaya gelmiyor?" Ona soruyorum. "Belki de kalpten çok... cazibe nereden geliyor?" Cevap yok, çünkü sürpriz, bir hamsterla konuşuyorum.

Kafesini açıp kesi yerini kontrol ediyorum, ardından göz kırpmaları her seferinde biraz daha uzun sürmeye başlayana kadar başparmağımla başını dikkatlice okşuyorum. Sonunda duygularımı kontrol altına aldığımı hissederek, masama oturup bazı e-postaları yanıtlamak niyetiyle ofisime dönüyorum.

Oraya döndüğümde Autumn'un uyuyakaldığını fark ettim. Juan Carlos'a gitmek için onu uyandırmayıp dinlenmesine izin versem ne olurdu acaba?

Sonbahar

Veterinerin ofisinde uyuyakaldığıma inanamıyorum. O kadar rahat, konforlu ve yorgundum ki. Neyse ki Dr. Campbell beni zamanında uyandırdı da Helen ve Stan'i eve bırakabildim. Neyse ki Celine Dion eve yürüyemeyecek kadar uyuşturulmamıştı. Yavaştı ve onu çöp tenekesine ya da sokak lambasına çarpmaktan korumak zorunda kaldım ama başardık. Helen ve Stan'in ne zaman döndüğü hakkında hiçbir fikrim yok çünkü doğruca kilere gittim ve uyuyakaldım. Seyahat etmek, soğukta beklemek, neredeyse kız kardeşimin köpeğini öldürmek, süper seksi bir veterinerle tanışmak; hareketli bir gündü.

Gözlerimi açtığımda telefonuma uzanıyorum ve saatin sabah altıyı biraz geçtiğini fark ediyorum. Yan dönüyorum ve Celine'i sevmek için elimi bırakıyorum. Dün geceki çilesinden sonra onu kafese koymaya yüreğim el vermedi, bu yüzden yatağımın yanına uyuklama minderlerinden birini koydum, böylece ben yanıdayken ilaçların etkisinden kurtulabilirdi.

Gözleri kapalıyken bile göz kapaklarının artık şişmediğini görebiliyorum. Kurdeşenleri de yok, bu da dün geceki rezaletin bizim küçük sırrımız olabileceği anlamına geliyor. El ve ayak parmaklarımı esnetirken gözlerimi kapatıyorum ve bana verdiği kartvizite göre Dr. Campbell-Jack'i düşünüyorum. Arkasına cep telefonu numarasını yazmış ve bugün ona mesaj atıp

Celine'in nasıl olduğunu bilmek. Parmaklarımızın nasıl birbirine değdiğini ve ardından gelen kıvılcımları hatırladıkça içimi sıcak bir his kaplıyor.

Birden Jack'in Helen'in arkadaşının dün telefonda bahsettiği veteriner olduğunu hatırladım. O sadece lezzetli olmaktan çok daha fazlasıyken -Helen'in ekibinin onu tarif ettiği gibi- bunun nasıl en kalıcı izlenim olabileceğini görebiliyorum. Adam uzun boylu, esmer ve çok seksi, üstelik rüya gibi bir köpek yatağı tavrı var. Onu hemen telefonuma Dr. Jack olarak programlıyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum, umarım ona aşık bir kadından çok sorumluluk sahibi bir köpek bakıcısı gibi görünürüm. Ona tamamen aşık olmama rağmen.

Celine bu sabah iyi görünüyor. Bütün kurdeşenleri gitti.
Yardımlarınız için çok teşekkür ederim.

Bir dakika sonra telefonum çaldı.

Bunu duyduğuma sevindim. İkinizle de tanışmak güzeldi.

Şey, bu... profesyonelceydi. Hımm. Tam olarak umduğum şey değildi, ama gerçekten, ne bekliyordum ki? Mesajla bir teklif mi? Gözlerimi kapatarak, gerçekten de hayatında hiçbir kadından bu kadar etkilenmediğini belirten bir mesaj attığını hayal ediyorum. Sonra bana onunla kaçmam için yalvarıyor. Ama ben daha gerisini hayal edemedim bir çılgılık gözlerimin açılmasına neden oluyor.

"Celine Dion kaçırıldı!" Güzel,
Helen uyandı.

Yorganı atıp oturuyorum ve ayaklarımı soğuk zemine koyuyorum, Celine'in boş sandığını gördüğünde ilk tepkisinin nasıl olup da dognapping olduğunu merak ediyorum. Kanişi Benadryl iğnesinin etkisinden kurtulması için odamda bırakıp mutfığa gidiyorum ve kız kardeşimle karşılaşıyorum.

"Celine Dion nerede? Kafesinde değil!"

"Benimle birlikte kilerde uyuyor," diyorum sakince.

"Öncelikle, kilerde yatmıyorsun, orası hizmetçinin odası. İkincisi, köpeği akşam tuvaletini yapması için dışarı çıkardıktan hemen sonra kulübesine geri koymanı söyledim mi söylemedim mi?"

"Söyledin ama odamda yerde uyumasına izin vermemde bir sorun görmedim. Köpeklerin yoldaş olması gerektiğini sanıyordum."

"Celine Dion'u yetiştirme tarzım yüzünden beni *yargılıyor* musun?" "Hayır, ben-"

"Bilmeni isterim ki, daha onu eve getirmeden *önce* Doğu Yakası'nın *en iyi* eğitmeninin gelip bizim için bir plan hazırlaması için binlerce dolar harcadım. Bu noktaya kadar son derece başarılı oldu ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim çünkü sen ... kanayan bir kalpsin."

"Helen?" Birdenbire merakıma yenik düşerek soruyorum. "Sana ne oldu?"

Biraz kırgın görünerek, "Neden bahsediyorsun? Bana hiçbir şey *olmadı*."

"Koshkonong, Wisconsin'de Kathy ve Bob Jones'un ebeveynleri olarak büyüdünüz mü, büyümediniz mi?"

Celine'in gerçekten orada olduğundan emin olmak için yanımdan geçip kilere bakıyor. "Tabii ki yaptım."

"Bir peri masalındaki altın yumurtadan çıkmış gibi davrandığınızı düşünürsek, bu oldukça makul bir soru."

Kız kardeşim dönüp bana ters ters baktı. "Bana böyle bir şey söylemek de neyin nesi? *Evimde* kalmana izin veriyorum. Biraz minnettarlık göstereceğini düşünmüştüm."

Başımı sallayarak ona, "Boş hizmetçi dolabında uyumama izin veriyorsun ve ben de bu şerefın bedelini ödemek için senin için çalışacağım. Lütfen bana iyilik yapıyormuşsun gibi davranma." Helen'in buna muhtemelen iyi yanıt vermeyeceğini biliyorum ama bana insan altı biriymişim gibi davranmakta ısrar ederse burada kalamam.

Bana bağırmak ya da suratıma yumruk atmak yerine, bir süre bana bakıyor ve sonra sıkı bir gülümsemeyle beni şaşırtıyor. "Kahvaltıda çırpılmış yumurta ister misin?"

Sanırım konuşma bitmiştir. "Onları sen mi yapıyorsun yoksa ben mi?" Hizmetçinin odasında yatıyor olmam, onun hizmetçisi olacağım anlamına gelmiyor.

Elini mutfak adasındaki taburelere doğru sallıyor ve "Ben pişiririm" diye cevap veriyor.

Böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirim? Bir tabure çekerek, "Dün gece iyi vakit geçirdin mi?" diye sordum.

Helen gözlerini devirir. "Pek sayılmaz ama Bayan Vanderschmeer Stanhope'un en iyi müşterilerinden biri. Ayrıca Stanhope'a bir sürü referans veriyor. Minnettarlığımızı göstermek için ara sıra onu ve kocasını yemeğe çıkarmamız gerekiyor."

"Stan nerede?" Ona Stanhope demeyi reddederek soruyorum.

"Birazdan iner." Helen buzdolabından bir kutu yumurta çıkarıyor. "Çırpılmış yumurtanın içine bir şey ister misin?"

"Seninkine ne koyuyorsan onu alacağım," diyorum ve ardından soruyorum: "Çocukken annemin çırpılmış yumurtalarımıza nasıl sucuk eklediğini hatırlıyor musun?"

Helen, yüzünde neredeyse hüznü bir ifade belirirken çatlağın ortasında duruyor. "Önce kızartırdı, böylece gerçekten gevrek olurdu."

"Buzdolabında hiç sucuk var mı?" Sonunda gerçek Helen'i bir anlığına görebildiğimi hissederek soruyorum.

"Bologna mı?" Stan takım elbisesiyle mutfığa girerek soruyor. "Onu Yukarı Doğu Yakası'nda sattıklarını bile sanmıyorum, değil mi?"

Doğruca French press'e gider ve kendisini beklediğini bildiği kahveden bir fincan doldurur.

Sucuk kadar ucuz bir yiyecek hakkında konuştuğumuz için bile aşağılandığı belli olan Helen, gözle görülür bir şekilde kendini anımsamaktan alıkoyuyor ve patlıyor,

"Aynen öyle. Böyle bir şey isteseydiniz muhtemelen Jersey'e kadar gitmeniz gerekirdi."

Bizim anımız için çok fazla.

Helen dikkatini kocasına çevirerek, "Yumurta yapıyorum. Yemek için yeterince uzun kalabilir misin?"

Şu anda kahvesini yudumlarken bir yandan da telefonunda baktığı şeye kendini kaptırmış olan Stan, kız kardeşimi görmezden geliyor. Yüzünde bir utanç ifadesi belirliyor, sonra aynı hızla kayboluyor ve yerini plastik gülümsemesine bırakıyor. "Stanhope? Kahvaltı ister misin? Sana yumurta akından omlet yapabilirim."

"Ne?" diye sorar, sinirli görünerek. Yumurta kartonuna bakınca ne sorduğunu anlamış gibi görünüyor çünkü başını sallıyor. "Biliyorsun bu benim bitki bazlı beslenme günlerimden biri."

"Dün olduğunu sanıyordum."

"Pazartesi, Çarşamba, Cuma, Helena olarak değiştirdim. Ayak uydurmaya çalış." Bununla birlikte, kız kardeşimi kendi aşağılanma havuzunda ayakta bırakarak çıkıp gitti. "Verimli bir gün geçirin hanımlar," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Helen yumurtaları cam bir kaseye kırmaya devam ediyor. Onun hem kızgın hem de mahcup olduğunu görmek için insan doğası konusunda uzman olmaya gerek yok. Sesi sertleşerek, "Eğer tost istiyorsan markete gitmen gerekecek. Karbonhidratları azalttık."

"Helen, sen-?"

"İyiyim," diye tersliyor, sanki kişisel bir soru soracağımı biliyormuş gibi. "Son derece mutluyum" diye eklemek için acele ediyor. Bu arada yumurtaları öyle bir çırpıyor ki, uzaya fırlatmaya çalıştığını sanırsınız. "Stanhope çok meşgul bir adam ve aptalca sorulara ayıracak vakti yok."

Ona kocasına kahvaltı hazırlamayı teklif etmenin aptalca olmadığını söylemek istiyorum ama bir ahmakla evli olduğunu düşündüğümü duymaya hazır olduğunu sanmıyorum. Yapılacak en nazik şey konuyu değiştirmek. "Bana bundan biraz daha bahset

köpek gösteriniz. *Westminster Kennel Club Köpek Gösterisini* televizyondan izlediğim biliniyor ve oldukça etkileyici."

Helen omuz silkiyor. "Sanırım. Bizim şovumuz benim sosyal çevremın yaşam tarzına daha uygun."

İçimden bir ürperti geçiyor. "Nasıl yani?"

"Sahipleri daha fazla işin içine katacağız."

"Gerçekten mi?" Demek istediğim, Westminster şovunda sahipleri ve bakıcıları şov köpeklerini zorluyorlar; daha ne yapabilirler ki?

Ben daha soramadan Helen bana gururlu bir gülümseme verdi. "Köpeklerin ve sahiplerinin uyumlu kıyafetler giymesi gereken bir anne/köpek defilemiz var, köpeklerin sahipleri sosyalleşirken ne kadar iyi davrandıklarına göre değerlendirilecekleri bir çay var ve tabii ki köpeklerin ve sahiplerinin uyumlu gece kıyafetleri giyecekleri Best in Show etkinliğimiz var."

Nutkum tutuldu.

"Ah!" diye bağılıyor Helen, sanki bana en iyi kısmı söylemeyi unutmuş gibi. "Ayrıca en iyi tırnak sanatı ve en iyi boya işini içeren bir bakım yarışmamız var."

"Kimin için, köpekler için mi yoksa sahipleri için mi?" İçimden sızan alaycılığa engel olamıyorum. Nasıl olur da böyle saçma bir olayın parçası olabilirim?

"İkisi de," diyor Helen, sesi son derece ciddi çıkıyor.

"Helen, benimle dalga mı geçiyorsun?" Umuyorum ki kız kardeşim benimle dalga geçiyordur. En azından espri anlayışı olduğunu bilirim.

"Neden seninle dalga geçeyim ki? Bu konsept üzerinde uzun süre ve çok çalıştım ve insanlar buna bayılıyor. Tüm şehir şenliklerin başlamasını sabırsızlıkla bekliyor. *New York* dergisi bile bize yer verecek," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Aman Tanrım. Bunun nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum. "Bu Etkileyici. Bu kadar büyük bir olay olacağını hiç düşünmemiştim."

Şimdi sobanın önünde duruyor, omzunun üzerinden bakıyor. "En büyüğü."

"Tam olarak ne yapıyor olacağım?" Dehşetin ne kadar gıda zehirlenmesi gibi hissettirdiğini fark ederek soruyorum.

"Koordinatör sensin. Her şeyi senkronize edeceksin. Bir mekan ayarlamamız, yemek şirketlerini bulmamız, acil durumlar için çeşitli destek personeli tutmamız gerekiyor."

"Destek personeli ..."

"Biliyorsun," diyor Helen yumurtaları dökme demir tavaya dökerken, tatmin edici bir tıslama sesi çıkıyor. "Manikürcü, masaj terapisti, makyajcı, veteriner... Hayır, bekle, veterineri ben hallederim."

Bu köpek şovuyla ilgili kafamda oluşan imaj o kadar gülünç ki aklım almıyor. "Ne tür bir acil durum masaj terapistine ihtiyaç duymanıza neden olur?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor kız kardeşim. "Tüm bu yarışma hem köpekler hem de sahipleri için son derece stresli olacak. *Üç gün boyunca* her gün en az bir etkinlik var ve her kategori titiz bir bakım gerektirecek."

"Helen, New York'ta kimseyi tanımıyorum. Bütün bu insanları senin için nasıl bulacağım?"

Kahvaltımızı tahta bir kaşıkla karıştırarak, "Size kullanmak istediğimiz kişilerin bir listesini vereceğim. Satıcılarla benim adıma iletişime geçmen için bir senaryo yazdım, böylece bizden biriymişsin gibi konuşacaksın." *Ew.* "Herkesi işe almak, zamanında geldiklerinden emin olmak, işlerini denetlemek ve hizmetleri tamamlandığında ve artık gerekli olmadıklarında onlara ödeme yapmak senin işin olacak."

"Kulağa yeterince basit geliyor," diyorum ona. Sonra kulağa ne kadar basit geldiğini fark ederek ekliyorum, "Aslında her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor, bu yüzden bana neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum?"

"Çünkü aynı anda hem şovu yönetip *hem de* rekabet edemem. Bu gülünç olur" diyor Helen, yumurtaları cennet kuşu desenli narin tabaklara koyarken. "Ayrıca, herkes yardım almadan tek başıma koordine ettiğimi düşünürse nasıl görünür? İnsanlar angarya işlere gücümün yetmeyeceğini düşünür."

Angarya iş. Ahh. Yüzümdeki ifade ne düşündüğümü anlatıyor olmalı çünkü Helen duraksıyor ve "Bu bir sorun olacak mı?" diye soruyor.

"Hayır, hayır. Sadece buradaki işlerin neresinde olduğumu anlamaya çalışıyorum ve görünüşe göre ben yardımcıyım."

"Evet, ben de cerrahın eşiyim, yani inanılmaz yoğun bir hayatım var ve her şeyin yolunda gitmesi için işleri devretmem gerekiyor." Tabağımı bana doğru kaydırды, sonra kendi tabağını aldı ve odadan çıkmaya başladı. "Bu arada, ofisime gidip bazı e-postalara cevap vermem gerekiyor. Lütfen tavayı ıslatın ve yemeğiniz bittiğinde tabağınızı bulaşık makinesine koyun."

Bununla birlikte, topuklarının tıkırtısı her geçen saniye daha da sessizleşerek gözden kaybolur. Hah. Sanırım beni hizmetçinin odasına koyması bir mesaj vermek içindi.

Mesaj alındı, *Hellen*.

Jack

Sonbahar geleli bir hafta oldu ve ne kadar denesem de onu aklımdan çıkaramıyorum. Sevimli ve hüzünlü bir kız ve o berbat Juan Carlos pislğini terk edip kendisine düzgün davranacak birini bulmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Tabii ki ben değil, çünkü bir daha asla bir müşteriyle çıkmayacağım. *Asla*. Ama sosyoloji hakkında konuşabileceği hoş, sıradan bir adam.

İki gün önce Celine Dion hakkında bilgi almak bahanesiyle neredeyse ona mesaj atacaktım ama sonra günaha girmemenin en iyisi olduğuna karar verdim. Aslında, onun numarasını telefonumdan silmeliydim. Ve sileceğim de. Yaptığım kısırlaştırma ameliyatını bitirir bitirmez.

"Son zamanlarda neyin var senin?" Brenda bana allis doku pensini uzatırken şöyle diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki bedenim burada ama aklım bambaşka bir yerde. Az önce Bayan Peltz'in evlenme teklif etmek için aradığını söyledim ve sen de 'Tabii, kulağa hoş geliyor' dedin."

"Sen neden bahsediyorsun? Bir köpeği kısırlaştırıyorum," diye soruyorum, zihnimi bu kadar çok dolaştırdığım için lanet okuyarak.

"Sadece beni gerçekten dinleyip dinlemediğini test ediyordum."

"Özür dilerim," diyorum ona. "Benim için... garip birkaç gün oldu."

"Söyleyeceğim. Ne oldu? Güzel bir kızla tanışıp aşık mı oldun?"

Cerrahi maske taktığım için minnettarım, Brenda şu anda yanaklarımın rengini göremiyor. "Tabii ki hayır. Sadece... işle ilgili şeyler." İşimle ilgili her ayrıntıyı bildiği için bunu asla yutmayacak.

"Elbette, öyle." Ses tonu yüzde yüz alaycı. "İşten bahsetmişken, sana köpek şovuyla ilgili gönderdiğim e-postayı gördün mü?"

"Bugün e-postalarımı henüz kontrol etmedim," diyorum. "Dün sabah gönderdim."

"Oh. Sanırım biraz geride kalıyorum."

"Arayı kapat Jack," diyor. "Görünüşe göre, Yukarı Doğu Yakası'nın B.O.'ları kendi köpek gösterilerini düzenlemeye karar vermişler ve bir veteriner istiyorlar."

Küçük Coco'nun kesisini dikebilmek için son bağlama işlemini bitirirken inanamayarak "Hayır," diyorum.

"Eminim ikimizin de hayal edebileceğinden daha kötü olacak - tüm o havasız sosyete tipleri bir binada bir arada. Ama parayı düşün. Tam da Dr. Earp ile görüşmelere başladığınız sırada listeye ekleyebileceğiniz müşteri sayısından bahsetmiyorum bile."

Brenda'ya sert bir bakış atarak, "Biliyor musun, eğer ona arkasından böyle demeye devam edersen, bir gün bunu yüzüne karşı da yapacaksın," diyorum.

Gözlerini deviriyor, sonra da şöyle diyor: "Evet ama burada sadece yerime geçecek kişiyi eğitecek kadar kalacağım, o yüzden bunun bir önemi yok. Köpek gösterisine geri dönelim. Bunu kesinlikle yapmalısın çünkü burayı satmana yardımcı olabilir."

Uzun bir iç geçirdim, haklı olduğunu biliyordum ama yine de kendimi bunun bir parçası olarak göremiyordum. "Burada işimiz biter bitmez bir göz atacağım."

"Bunu yap, çünkü sorumlu kadın ona ne zaman döneceğini öğrenmek için bir kez aradı bile. Bahse girerim onlardan *çok* para *koparabilirsin*."

Seni istiyorlar, Jack." "Sorun
da bu zaten."

*E-posta: Helena Smythe'nin masasından, Manhattan Kennel
Club'a: Dr. Jack Campbell*

Konu: Birinci Geleneksel Manhattan Kennel Kulübü

*Köpek Gösterisi Sayın Dr. Campbell,
Umarım bu sizi iyi bulur. Benim adım Bayan Dr. Helena Marguerite Smythe.
(Dr. Stanhope Smythe'nin eşi, MD, FACS). Yeni kurulan (ama son derece
popüler olan) Manhattan Kennel Club için ilk köpek gösterisini koordine
ediyorum. Etkinliği 6-8 Kasım tarihleri arasında gerçekleştirmeyi
planlıyoruz. Sevgili dostlarımızın güvenliğini ve refahını sağlamak için,
ortaya çıkabilecek herhangi bir tıbbi acil durumla ilgilenecek bir veteriner
hekime ihtiyacımız olacak.*

*Bu sıradan bir köpek gösterisi değil. Çok sevilen Best in Show unvanının
yanı sıra, aşağıdaki kategorileri de dahil edeceğiz:*

Mayo İtaati

En Şaşırtıcı Numara

Anne/Köpek Defilesi Çay Gecesi

Kıyafetlerinde En İyi Davranış

Gösteren Köpek

O kadar çok üyemizi etkilediniz ki isminiz listemizin başında yer aldı.

Bu fırsatı değerlendirmenizi tavsiye ederim, zira hasta listenize yenilerini eklemenize hiç şüphesiz yardımcı olacaktır. Lütfen en kısa zamanda benimle iletişime geçerek detayları konuşun.

*Sevgilerimle,
Helena Smythe*

*E-posta ile gönderin: Helena Smythe, Manhattan
Kennel Club Kimden: Dr. Jack Campbell*

Konu: RE: Birinci Yıllık Manhattan Kennel Kulübü Köpek

*Gösterisi Merhaba Bayan Smythe,
Önce beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Ancak, reddetmek zorundayım.
Çabalarınızda bol şans. Büyük bir başarı olacağına eminim.*

*Saygılarımla,
Jack*

"Geri mi çevirdin?" Brenda beyaz havlusuyla yüzünü sıvazlayarak soruyor.

"Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"E-postasını okudun mu? O benim çalışmak istediğim biri değil."

"Birlikte demek istiyorsun," diyor Brenda.

"Çünkü onun gibi biriyle tam olarak böyle olacak. Onun sözleşmeli hizmetçisinden başka bir şey olmayacağım. Ayrıca, Wyatt ve karısı

O sırada şehirde olacaklar, ben de onları New York'ta yaşamak istediklerine ikna etmekle meşgul olacağım."

"İşte bu yüzden mükemmel bir fırsat. Her zaman böyle kolay işlerin çıktığını düşünecektir. Ve bu size onu potansiyel müşterileriyle tanıştırma şansı verecek."

"İşte tam da bu yüzden bunu yapmamalıyım. İhtiyacım olan son şey, muayenehaneyi satın alırsa nasıl bir delilikle karşı karşıya kalacağını görmesi."

"Deli olan sensin. Dr. Earp üçüncü karısını alıyor. Üçüncü. Instagram paylaşımlarına bakılırsa aralarında yirmi yıllık bir yaş farkı var."

"Onları siber olarak mı takip ediyorsun?" Dehşete düşerek sordum.

"Buna keşif diyelim. Hangisinin daha kötü olacağını bulmaya çalışıyorum; emekli olup her gün kocamla evde tıklıp kalmak mı yoksa bu adam için çalışmak mı?"

"Evliliği korkunç bir fikir gibi gösteriyorsun."

Nefesi kesiliyor, açıkça şok olmuş gibi davranıyor. "Theo'yu tüm kalbimle seviyorum ve evliliğimiz olabildiğince iyi."

Tek kaşımı kaldırarak, "Ama?" dedim.

"Ama 'ölüm bizi ayırana dek' lafını ortaya attıklarında insanlar sadece kırk yaşına kadar yaşıyordu, Jack. Kırk. Bunu bir düşün." Parmağını bana doğru salladı. "Şimdi, para ineğine geri dönelim, yani köpek şovuna. Parker Von Finkle'ın orada olacağından mı endişeleniyorsun? Çünkü eğer seni durduran buysa, o kışları Kauai'deki malikanesinde geçirmiyor mu?"

Eski sevgilimden bahsedince kanımın sıcaklığı beş derece düşüyor. Çoktan evlendiğini öğrenmeseydim muhtemelen hâlâ birlikte olacağım kişi.

Öncelikle, korktun mu? Hadi ama. Korkması gereken biri varsa o da Parker'dır. Ben yanlış bir şey yapmadım. İkincisi, bunun onunla bir ilgisi yok.

gece elbisesi ve mayo giyen köpeklerle ilgili her şey.

Kendine gelmeye başladığında Coco'nun kesi yerini kontrol etmek için çömelip, "Bunda saygınlık yok," diyorum. "Ayrıca, üç gün boyunca kapıları kapatacak değilim. Mevcut müşteriler ne yapar?"

"Şu anda ciddi misin?" Brenda soruyor. "Eğer gerçekten acil bir durumları varsa acil kliniğine giderler. Ve kabul edelim Jack; son altı ay içinde uğraşmak zorunda kaldığın acil durumların sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

"Hey, geçen hafta alerji krizi geçiren fino köpeğim vardı," diyorum ayağa kalkarak. Fındık. Bu konuyu açmamalıydım çünkü ... işte ders geliyor.

"Şu yüz dolar kazandığın şeyi mi diyorsun?"

"Bundan fazlasını talep edemezdim. Köpeğin tek ihtiyacı olan 50 sentlik Benadryl'di."

Brenda parmaklarıyla listeleyerek, "Artı iğne ve temizlik malzemelerinin maliyeti ve senin zamanın. Bunu da unutmayın. Eğer bu çılgın insanlar köpeklerine pizza yedirmek istiyorlarsa, bunun bedelini ödemeliler ki bir daha yapmamayı öğrensinler."

"Autumn kendini çok kötü hissetti. Bunu bir daha asla yapmayacak."

"Ama gecenin bir yarısı veterinerine gitmenin ucuz olduğunu düşünecek." "Zaten buradaydım," diye omuz silktim.

"Bu serserilerin senden faydalanmasına izin veriyorsun, Jack."

"İşte tam da bu yüzden köpek şovuna hayır diyorum," diyorum ona. "Gösteriyi düzenleyen kadın onların kraliçesi olabilir." *Dünyada kim kendine Bayan Dr. der ki?* "Ve o sadece buzdağının görünen kısmı. Köpeklerine bikiniler ve gece elbiseleri giydirecekler, Brenda. Bu insanlar delinin de ötesinde. Köpek şovlarının *Titanik'ini* yapıyorlar ve ben, kendi adıma, gemiyle birlikte batmayacağım."

"Yaşlı Wyatt Earp'le anlaşmayı perçinleyebilir," diyor başını anlamlı bir şekilde eğerken.

"Üzerinde adımın yazılı olduğu çok fazla buzdağı var. Bu konuyu kapatalım ve günümüze devam edelim çünkü hiçbir şey ve *hiç* kimse beni evet demeye ikna edemez."

"Hiç kimse mi? Rahibe Theresa hayata dönse, ön kapıdan girse ve sana yalvarsa, hayır mı diyeceksin?"

"Böyle bir şey olduğu için yaşadığım şoku atlattıktan sonra kibarca reddederdim."

Kapı zili çalıyor ve Brenda topuklarının üzerinde dönerek omzunun üzerinden sesleniyor: "İyi ama büyük bir hata yapıyorsun ve bunu biliyorsun. Bir kez olsun veteriner gibi değil, dik kafalı bir iş adamı gibi düşün."

Sonbahar

Helen'in veterineri işe alma işi buraya kadarmış. Veterinerden az önce e-posta yoluyla geri dönüş aldı ve şu anda o kadar üzgün ki, ben Dr. Campbell'a koşup fikrini değiştirmesi için ona yalvarırken "derin bir meditasyon durumuna geçmesi" gerekiyor. Ona on bin doların yanı sıra "istediği her şeyi" teklif etme yetkisi aldım, bu ne demekse artık. Sanrılı kız kardeşimin seksi kastettiğini varsayıyorum. Onunla takla atmaktan nefret ettiğimden değil, çünkü bu fikir bile tüylerimi diken diken ediyor. Ama bir köpek gösterisi uğruna kendimi *fahişeleştirmeyi reddediyorum*. Diğer yandan okul harcı... Şaka yapıyorum.

Öfkeyle ön kapının arkamdan çarpmasına izin verdim. Celine Dion beni öyle bir güçle ön merdivenlerden aşağı sürüklüyor ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. O kaldırımın kenarına çömelirken, bir limuzin o kadar yakınımıza yanaşıyor ki, çarpma korkusuyla geri sıçırıyorum.

Arka koltuktan orta yaşlı bir adam çıkıyor ve kapıyı açarken neredeyse bana çarpıyor. Benden bir metre bile uzakta değil ama sanki ben orada değilmişim gibi davranıyor. Celine iki numaraya geçerken canlı giyimli bir şoför iniyor ve bagajdan bavulları alıyor.

Adam sonunda uyanmış gibi görünüyor, çünkü bana bakıyor ve "Siz Helena Smythe misiniz?" diye soruyor.

Kim bu adam? "Helen benim kız kardeşim," diyorum ona, geç de olsa onun lanet köpek gösterisiyle bir ilgisi olmadığını umarak. Zavallı Celine Dion'un Kristal Köpek Kemiği ödülünü kazanamayacağından korktuğum için onunla akraba olduğumuzu söylememem gerekiyor.

"Lütfen ona geldiğimi söyler misiniz?"

Bu adamın kim olduğunu bilmediğim gibi, bana yardım ediyormuş gibi davranmasına da izin vermeyeceğim. Ayrıca, gayet sağlam görünen iki bacağı var. Kendi adımlarını atabilir ve getirebilir. Ön kapıyı gösteriyorum. "Zili çal. Eminim Helen sizi bekliyorsa cevap verecektir."

"Şey..." diyor, onun isteklerini yerine getirmeye hevesli olmadığını belli edecek şekilde.

Her neyse, dostum, kendi kız kardeşimin bana hizmetçi gibi davranması yeterli, senden de buna ihtiyacım yok.

Uzaklaşırken, Dr. Campbell'a bu saçma köpek şovunda veterinerlik yapması için yalvarmak üzere olduğuma inanamıyorum ama mecburdum. Kalacak bir yere ihtiyacım var, bu yüzden bir veteriner bulmalı ya da Helen'in gazabını göze almalıyım.

Birkaç blok sonra beynime çok ihtiyaç duyduğu molayı veriyor ve etrafıma bakıp çevrenin tadını çıkarıyorum. New York'un Yukarı Doğu Yakası güzel ve hayranlık uyandırıcı. Brownstone'lara özenle bakılıyor; ağaçlar tüm canlılığıyla sergileniyor; sokakta park etmiş arabalar bile etkileyici görünüyor, hepsi parlak ve yeni, kromları yumuşak sonbahar güneşinde parlıyor.

Jack'in veteriner kliniğine vardığımda, neden orada olduğumu neredeyse unutmuştum. Yaklaşık bir blok önce, zihnimin tekrar dolaşmaya başlamasına izin verdim ve Jack ile bir ilişki içinde olsaydık nasıl olurdu diye hayal etmeye başladım. Eğer öyle olsaydı, öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormak için uğrayabilirdim. Beni gördüğünde gözleri parlar ve bana hızlıca bir öpücük kondururdu.

Sonra da el ele tutuşup küçük bir kafeye gider, sıcak kahve fincanları eşliğinde birbirimize gülümserdik. Kocaman bir iç çekiş.

Kliniğe girdiğimde, alnında boncuk boncuk terler birikmiş orta yaşlı bir kadın beni karşıladığında gerçekliğe geri dönüyorum. "Merhaba tatlım, ben Brenda. Senin için ne yapabilirim?"

"Merhaba Brenda, ben Autumn. Dr. Campbell'ın müsait olup olmadığını merak ediyordum."

Brenda resepsiyona doğru yürür ve takvime bakar. "Randevunuz var mı?"

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Ama geçen gece Celine ile buradaydım." Kanişi işaret ediyorum ve ekliyorum, "Ona pizza verdim ve korkunç bir tepki verdi."

Brenda gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "O sen miydin?"

"Suçluyum," diyorum utanç içinde. "Tek savunmam "Demir gibi midesi olan bir tazi ile büyüdüm. Fargo pizza, acı biber, biftek ve bir keresinde babamın balık tutmak için çıkardığı bir kova solucan da dahil olmak üzere burnunu sokabildiği her şeyi yedi."

Burnu tiksintiyle kırıyıyor. "Ah canım, eminim her şeyi sindirmeye başladığında hepiniz bunun bedelini ödediniz." Ensesine örttüğü beyaz havlunun ucuyla kaşlarını siliyor.

"Fargo gazdan başka bir şey değildi." Konudan sapıp "Soğuk bir bardak suya ihtiyacın var mı?" diye soruyorum. O kadar terliyor ki, miyokard enfarktüsü geçirecek diye endişeleniyorum.

Brenda elini yüzünün önünde sallayarak cevap verir: "Menopoz yüzünden. Kadınların kırk beş yıl boyunca her ay adet görmek zorunda olmasının yeterince kötü olduğunu düşünürsünüz. Ama hayır, hamilelik ve doğumdan geçmemiz gerekiyor - kadınlık işlerimizi doğal olmayan uzunluklara kadar uzatıyoruz, sonra hormonlarımız kurumaya başladığında, kafamızdaki saçları kaybediyoruz, sadece yüzümüzde bıyık bırakıyoruz, tüm bunlar olurken güneşin yüzeyinde yaşıyormuşuz gibi hissediyoruz."

Vay canına. Bir yabancının önüne atmak için çok fazla bilgi. Her nasılsa, bunun için ona saygı duyuyorum. Gerçekçi davranıyor. "Annem, çuha çiçeği yağının menopoz dönemindeyken babamın hayatını kurtardığını söylüyor," diye teklif ediyorum. "Sen hiç denedin mi?"

O cevap veremedi Jack odaya girdi ve beni görünce olduğu yerde durdu. "Autumn, merhaba. Her şey yolunda mı? Celine Dion nasıl?"

"Merhaba Jack." Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Aman Tanrım. Az önce uçak kaçırmak dedim. İyi ki havaalanında değiliz." *Autumn, cidden mi?* Brenda'nın sihirli serinletici havlusuyla bir tur atmam gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Bana sıırıttı ve "İyi bir şey" dedi.

Vay canına. Bu adam o kadar tatlı ve inanılmaz derecede güzel ki, tıpkı lisedeyken Dillion James'in kimya dersinde bana gülümsediği zamanlardaki gibi hissediyorum. Dillion, Heidi Flagel ile çıkıyordu, bu yüzden ilişkimiz hiç ilerlemedi, ama bu, bu ateşli NYC köpek doktoruyla aynı kadere sahip olacağım anlamına gelmiyor.

"Celine iyi mi?" diye tekrarlar.

Celine bunu Jack'in yanına gidip onu sevmek için bir işaret olarak alıyor. "Yeni gibi oldu," diyorum ona.

"Harika," diyor sorgulayıcı bir ifadeyle. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Brenda'nın gözlerinin ilgiyle aramızda dolaştığını hissediyorum. Köpek şovu için bedenimi sunmak zorunda kalırsam diye onu yalnız bıraksam iyi olacak. Şimdi onun önünde durduğuma göre, bu hiç de yanlış görünmüyor. "Evet, aslında. Birkaç dakika sohbet etmek için ofisinize dönmemizin bir sakıncası var mı? Sana sormam gereken bir şey var."

Brenda, "Gerek yok. Serinlemek için dışarı çıkacağım." Sonra bana cesurca göz kırptıyor ve yumruk tokuşturmayı teklif ediyor. Onu öylece bırakmak istemiyorum ama bu onun için inanılmaz tuhaf bir şey.

Jack biraz rahatsız görünüyor, ben de "İstersen burada da kalabiliriz" diyorum.

"Hayır, hayır, hayır..." Kapaıya doğru eliyle işaret ediyor. "Önden buyurun. Sanırım yolu zaten biliyorsunuz."

Yanından geçerken, tıraş losyonunun baharatlı karanfil kokusunu içime çekebilmek için bilinçsizce ona doğru eğiliyorum. Jack Campbell çok yakışıklı ve kendimi onun kollarına atıp yaramaz niyetlerimi açıklamaktan başka bir şey istemiyorum. Ne yazık ki, burada olma sebebim bu değil.

Ofisine girdiğimde, geçen gece uyuyakaldığım yıpranmış deri koltuğa oturuyorum. Masasının arkasında oturmak yerine katlanır bir sandalye çekip tam önüme koyuyor.

"Köfte nasıl?" Ben soruyorum.

"Çok daha iyi, teşekkürler," diyor. "Üç gün önce eve gitmesi gerekiyordu." "Oh, bu çok iyi. İnsanları rahatlamış olmalı," diyorum ona, bir yandan da

Burada olmamın utanç verici bir sebebi var. "Ve sen de... çünkü artık evde uyuyabilirsin."

Jack kibar bir gülümsemeyle, "Bu her açıdan iyi bir haber," diyor. "Peki... senin için ne yapabilirim, Autumn?"

"Şey, görüyorsunuz, ben ... um ..." Ona Amerika'nın en aptal köpek şovuna bağlı olduğumu söylemeye bir türlü cesaret edemiyorum. Onun yerinde olsaydım, delinin biri benden böyle bir saçmalıkla ilgili herhangi bir şey yapmamı istese ters yöne koşardım. Bunu söyledikten sonra, bunun saçma bir etkinlik olduğunu düşündüğümü ona bildirirsem, pratikte ona bununla hiçbir ilgisi olmaması gerektiğini ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiş olurum. Burada tüm geleceğim tehlikede çünkü Helen beni eve gönderirse Columbia'dan aldığım doktora veda edebilirim.

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye soruyor.

Gülümsememin daha çok yaltaklanma gibi görüldüğünden eminim ama şu anda elimdeki tek şey bu. "Mesele şu ki... bazı arkadaşların bir köpek gösterisi düzenlemesine yardım ediyorum ve acil bir durum olursa diye yanlarında bir veteriner bulundurmak istiyorlar." İşte bu o kadar da kötü değildi.

"Helena Smythe'in dahil olduğu programdan mı bahsediyorsun?" Haklı olarak dehşete düşmüş görünüyor.

"Aslına bakarsanız, öyleyim. Helena benim ... arkadaşım." Gerçek şu ki, aynı kanı paylaşmasaydık onu tanımayacaktım bile (ya da tanısaydım, tanımamış olmayı dilerdim).

"Mayo yarışması olan mı?" Ses tonu kuşkulu, neden olmasın ki? Köpekler için mayo yarışması tam bir çılgınlık.

Heyecanlı bir ifade takınmaya çalışıyorum ve "Ne kadar eğlenceli bir fikir, değil mi?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz... Ayrıca Helena'ya o hafta müsait olmadığımı zaten yazmıştım."

"Gerçekten mi?" Bunu zaten biliyor olmama rağmen hayal kırıklığımı gizleyemiyorum. Beni görür görmez fikrini değiştireceğini umuyordum.

"Evet, üzgünüm ama dürüst olmak gerekirse bu pek benim tarzım bir etkinlik değil. Başka bir veteriner bulmakta zorlanıyor musunuz?" Jack elini uzatıp dizimi okşadı.

Vücudum özlem alevleri içinde yanıyor. Jack Campbell'da ne var bilmiyorum ama onu düşünmek bile beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor. Onunla yüz yüze olmak, ellerimi kendime saklamamı zorlaştıran kimyasal bir reaksiyon başlatıyor. "Başka bir veteriner bulmaya çalışmadım. Grubumuzdaki kadınların gönlü *gerçekten sende* ve seni elde edebilsem bu benim için büyük bir nimet olur." Kendimi aptal gibi hissederek ona gözlerimi kırpıştırıyorum ama yine de işe yaramasını umuyorum. "Aslında, sana oldukça iyi bir avans teklif etmek için talimat aldım." Sanki söyleyeceğim şey skandalmış gibi sesimi alçaltarak (ki bu şehrin her yerinde kirasını ödeyemeyen insanlar varken bir bakıma öyle), "On bin." diye ekliyorum.

Olduğu yerde donup kalıyor. "Dolar mı?"

"Uh-huh." Başımı salladım. "Neden? Bu kabul edilebilir bir miktar değil mi?" Vaktim olsa veterinerlik okuluna gider ve işi kendim alırdım.

"Hayır, sorun değil," diyor gözlerini kısarak. "Açık olmak gerekirse, burada veterinerlik hizmetlerinden bahsediyoruz, değil mi? Başka bir şey... yok mu?"

Ondan başka ne istiyor olabilirler ki? "Benim anladığım bu. Fuar alanında üç gün. Hepsi bu kadar." Ona daha da yaklaştım, dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Lütfen mi? Benim için mi? Bana gerçekten çok büyük bir yardımda bulunmuş olursun."

Jack alt dudağını ısırır, sonra başını sallar. "Tamam, yapacağım."

Ayağa kalktım ve minnettarlıkla kendimi ona doğru fırlattım. Yarı kucağına oturarak, "Çok teşekkür ederim Jack. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Beni biraz daha yaklaşıyor ve ben de tam tedbiri elden bırakıp ona saldırmak üzereyken Brenda geniş bir sırtıyla kapı aralığından kafasını uzatıyor. "Rahibe Theresa, sanırım?"

Jack

Elbette Brenda tam da güzel bir kadının beni tam bir ikiyüzlüye dönüştürmesine izin verdiğim anda içeri girecekti. Asistanıma alaycı bir sırıtışla, "Bayan Jones'un çok ikna edici olduğu ortaya çıktı," dedim.

Autumn hemen doğrulur, yanakları pembeleşir. Don Corleone taklidi yaparak, "Ona reddedemeyeceği bir teklif yaptım," der.

Biraz şapşal olmasını seviyorum. Hayır, bekle... Sevmiyorum. Çünkü onun bir erkek arkadaşı var ve ben taşınıyorum.

Brenda tek kaşını kaldırarak "Hı-hı," diyor. Bakışlarını benden Autumn'a çevirerek, "Sen gerçek bir mucize işçisi olmalısın," diyor.

Sonbahar şaşkınlıkla gözlerini kısar.

"Sen buraya gelmeden önce Jack, Rahibe Theresa'nın bile kendisini köpek şovlarının *Titanik*'iyle ilişkilendirmeye ikna edemeyeceğini söylemişti ama sen bunu iki dakikadan kısa bir sürede başardın." Bununla birlikte, gıcırdayan hemşire ayakkabılarının üzerinde dönüyor ve havlayan bir fok balığı gibi ses çıkaran bir kahkaha atarak uzaklaşıyor.

Tüm vücudum utançtan alev alev yanıyor. "Ben... tüm o *Titanik* olayı... orada olmalıydın... tamamen bağlam dışı." Kafamın arkasını kaşıyarak kendimi nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyorum.

Autumn muhtemelen çok gücenecek ve tüm zengin arkadaşlarına ne kadar kötü biri olduğumu anlatacak ve benim tüm B.O.'larım Dr. Salisbury'ye geri dönecek.

Autumn bir eliyle ağzını kapatır ve homurdanır. "Özür dilerim, sadece bu... şey..."

"Çok komik!" diyor ve sonra yüksek sesle kıkırdamaya başlıyor.

Tanrı'ya şükür hakaret etmedi. Neşe gösterisini bitirip yanaklarındaki yaşları silerken bekliyorum. "Bana bir iyilik yapıp

Titanik yorumundan grubunuzdaki kimseye bahsetmediniz mi? Sizi temin ederim, muhtemelen bunun komik olduğunu düşünecek tek kişi sizsiniz."

Yüzü birden ciddileşiyor. "Benim için endişelenmene gerek yok, sır tutma konusunda çok iyiyimdir."

Bunu söyleme biçiminde Juan Carlos'un ona ne tür sırlar saklattığını merak etmeme neden olan bir şey var. "Mükemmel," diyorum, bu konuşmayı bitirmemiz gerektiğinin bir işareti olarak ayağa kalkarak. "Eğer sözleşmeyi bana e-posta ile göndermek istersen, bu harika olur."

Autumn ve Celine beni takip ederken ben de ön tarafa doğru yürümeye başlıyorum. "Çok teşekkür ederim," diyor Autumn. "Beni nasıl etkilediğinizi bilemezsiniz.

bana yardım etti."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," diyorum ona, bu kadından bir an önce uzaklaşıp onu unutmaya çalışmaya geri dönmek istiyorum. *Bu konuda iyi şanslar.*

"Tamam, gitmene izin vermeliyim. Muhtemelen çok meşgulsündür." Gitmek istiyormuş gibi görünmüyor.

Tam kabul etmek üzereydim ki, ön tarafta oturmuş *People* dergisinin bir nüshasını karıştıran Brenda, "Öğleden sonrasının geri kalanı için temiz." diye anons etti.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum. "Bugün bir hasta bile kalmadı mı?" *Hadi Brenda, ipucunu al.*

"Bir tane bile yok. Bayan Jensen bana Michael Kors'un en iyi müşterilerinden birkaçına saat 14:00'te yaz öncesi koleksiyonunu tanıtacağını ve günün geri kalanında kimseden ses çıkmayacağını söyledi."

"Yaz öncesi mi? Ona bahar denmiyor mu?" Ben soruyorum.

Autumn cevap verirken Brenda omuz silkiyor: "Kız kardeşimin bir arkadaşına Michael'ın yaz öncesi, seyahat sonrası giyim için çok önemli olan o noktayı doldurarak moda dünyasını dönüştürdüğünü söylediğini duydum."

"Ah," diyorum başımı sallayarak. "Bu bana kesinlikle hiç mantıklı gelmiyor."

Autumn kıkırdayarak başını öne eğiyor ve soruyor: "Bana da öyle gelmiyor.

Dinle, teşekkür olarak seni kahve içmeye götürebilir miyim?"

Evet demek için çok istekliyim ama Juan Carlos da işin içindeyken, randevu gibi görünen bir şeye uzaktan bile katılamam. Anlaşılan çok uzun süre tereddüt etmişim çünkü yüzünü utançtan olduğunu tahmin ettiğim bir kızarıklık kaplıyor. Autumn hemen ekliyor: "Gösteri için diğer hizmet sağlayıcıları konusunda fikrinizi almak isterim."

"Ah, doğru ya." Onun seti için sadece bir "hizmet sağlayıcı" olduğumu hatırladığımda hayal kırıklığı üzerime çöküyor. Bir amaç için bir araç. Zengin arkadaşlarını etkilemenin bir yolu, böylece ona çöp gibi davranan bir adamla uzun ve sefil bir hayat yaşayabilir.

Beynim hızlı bir dönüş yapıyor ve acaba iyi bir adamın yanında biraz kalırsa, saygılı davranılmanın ne kadar iyi bir his olduğunu anlayacak mı diye düşünüyorum. Bu benim için günün iyiliği olabilir... "Tabii, neden olmasın?" Laboratuvar önlüğümü çıkarıp ön kapının yanındaki kancaya asıyorum. Yün ceketimi alıp Brenda'ya dönüyorum. "Birazdan dönerim. Acil bir durum olursa bana mesaj at."

"Olmayacak," diyor başını kaldırmadan.

Beni önemli biri gibi gösterdin. Teşekkürler, Brenda.

Kapıyı açıyorum ve içeriye kışın yakında geleceğini hatırlatan serin bir hava doluyor.

Dışarı çıktığımızda Autumn bana bakıyor. "Önce Celine'i eve bırakmamızın bir sakıncası var mı? Buradaki kafelerin hiçbirine girmesine izin verileceğini sanmıyorum."

Onun evine gitme fikri içimi daraltıyor. Ezik erkek arkadaşıyla kavga etmek zorunda kalabilirim. Gerçi beni davet edecek kadar rahat hissediyorsa muhtemelen işte ya da yat kulübündedir. "Tabii ki. Yolu göster."

Güneş serin esintiyle mücadele ederken, arkadaşça bir sessizlik içinde yürüyoruz. Kendimi, elimi Sonbahar'ın elinin içine sokup tutmanın nasıl bir şey olacağını merak ederken buluyorum. Sıcak ve yumuşaktır, eminim. Tamam, Jack, kovulma zamanı

Bu saçma düşünceler. O size göre değil. "Peki, başka ne tür hizmetlere ihtiyacınız var?"

"Damatlar, yemek şirketleri ve tabii ki masaj terapistleri... Evde bir listem var."

"Masaj terapistleri mi?"

Autumn, "Evet, biraz alışılmışın dışında, bunu kabul ediyorum, ancak insanlara iş verecek, bu yüzden benim kitabımda bu her zaman iyi bir şeydir" diyor. "Ayrıca, herkesin harika vakit geçirdiğinden emin olmalıyız, değil mi?"

"Sanırım bu mantıklı." Eğer alternatif bir boyutta ya da Mars'ta yaşıyorsanız. En azından ordövr dağıtmak için Thunder'ı kiralamıyorlar - benim duyduğum kadarıyla. "Bu tür etkinlikleri çok düzenliyor musunuz?" Köşeyi döndüğümüzde sordum. Celine sanki yıllardır onu idare ediyormuş gibi Autumn'la birlikte mükemmel bir adım atıyor.

"Aslında birincisi," diyor. "Ama merak etmeyin. Geminin batmasını kesinlikle engelleyeceğim."

İrkildim. "Ah, kaderi kışkırtıyorsunuz Bayan Jones. Basın açıklamasında etkinliğe batmaz demediğinizden emin olun."

Autumn kendi bayat şakama gülüyor, bu da beni olması gerekenden çok daha mutlu hissettiriyor. Birkaç dakika sonra önünde siyah bir şehir arabası park edilmiş büyük bir kahverengi taşın önünde duruyoruz. İçimi bir önsezi kaplıyor ve Autumn ile Celine Dion taş basamakları çıkmaya başlarken ben kaldırıma yapışıp kalıyorum.

"Ben burada bekleyeceğim."

"Emin misiniz? İçeri gelebilirsiniz. Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Ben iyiyim. Çok güzel bir gün."

Sonbahar tam kapı tokmağına uzanırken, uzun yün paltolu orta yaşlı bir adam kapıyı açar. Kısa bir süre durur, ona pis bir bakış atar, sonra hiçbir şey söylemeden yanından geçip gider. Juan Carlos mu? Beklediğimden çok daha yaşlı ama tahmin ettiğim gibi bir herif.

Şoför dışarı fırlıyor, aceleyle yolcu tarafına geçiyor ve adamın tabanları kaldırıma değmeden kapıyı açmayı başarıyor. Arka koltuğa binerken bana doğru bakmadı bile. Kız arkadaşının eve başka bir adamla gelmesini umursamanın yolu.

Önemli olmaması gerektiğini biliyorum ama Autumn'a olan saygımı yitirmeden edemiyorum. Böyle bir ahmakla nasıl birlikte olabilir? Yine de bu şekilde düşünmemeliyim. Özsaygısı düşündüğümünden daha düşük olmalı. Merdivenlere yerleşmek için arabanın uzaklaşmasını bekliyorum, sonra bir güvercinin atıştırmalık bir şeyler bulmak için olukta koşturmasını izliyorum.

Sonunda Autumn dışarı çıktığında, "Üzgünüm, Helen'e bize yardım etmeyi kabul ettiğini söylemem gerekiyordu. Bu arada çok heyecanlandı."

"Süper."

"Rahatsızdı ama ilk fırsatta size şahsen teşekkür edeceğini söyledi."

"Burada mı yaşıyor?"

"Evet, burası onun evi. Onun ve kocasının tabii ki. Kendisi çok başarılı bir plastik cerrah."

"Ve onlarla birlikte mi yaşıyorsun?" "Um-hm."

Aman Tanrım. "Üçünüz birlikte mi yaşıyorsunuz?" Juan Carlos nasıl bir sapık ki metresiyle birlikte yaşıyor? Ve karısı bunu biliyor mu?

"Merak etmeyin. Hepimiz için yer var. Burası çok büyük bir yer."

Çenemi düşürmemek için zorlayarak ona bakıyorum, sonra kafam patlamadan önce konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Tamam o zaman. Nereye?"

"Bir yer önerebileceğinizi umuyordum. Mahalleyi pek bilmiyorum."

"Tamam, beni takip edin."

Beş dakika sonra Lexington Caddesi'nde küçük bir kafeye vardık. Burası bir aile işletmesi ve Paris'te görebileceğiniz bir yer gibi görünüyor.

Amerika'ya. Kapıyı çekip açıyorum ve önce Autumn'un girmesi için kenara çekiliyorum. Bizi hemen sıcak hava ve taze demlenmiş kahve kokusu karşılıyor. Autumn arka tarafta iki kişilik yuvarlak bir masayı işaret ediyor. Onu takip ediyorum, bunun bir iş toplantısı değil de ilk randevu olduğu düşüncesinden kurtulmaya çalışıyorum.

Daha önce hiç olmadığım kadar tedirginim ve aniden tek istediğim bu işi bitirip buradan gitmek. Bu sırada Autumn oturuyor ve etrafına bakarak atmosferi değerlendiriyor. Memnuniyetle iç geçiriyor ve "Ne harika bir yer. Burayı şimdiden sevdim."

"Kahvenin tadına bakana kadar bekle." "O kadar iyi mi?"

Bir garson masaya geldiğinde başımı sallıyorum. Kahvelerimizi sipariş ediyoruz, ikimiz de tek şekerli Americano içiyoruz. Arkadaşıma bakarak, "En iyi börek çörekleri onlarda. Bir tane sipariş etmeden buraya gelemiyorum. Sen de denemek ister misin?"

"Elbette," diyor sırtarak.

"Paylaşmak için mi yoksa birer tane mi?" diye soruyor garson kız.

İkimiz de aynı anda "Kesinlikle birer tane" diyoruz. Sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Kahretsin. Bu bir randevu gibi hissettirmeye başladı. Hayat bazen gerçekten adil değil.

Garson bizi kendimiz kadar sevimli bulmak yerine, kaşlarını sandığımız kadar sevimli olmadığımızı ima edecek şekilde kaldırıyor. Kadın uzaklaşınca Autumn eğilip "Muhtemelen kıskanmıştır" diyor.

"İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemeyiz," diyorum, hâlâ yanlış bir fikre kapılmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Bir anlık hayal kırıklığının yerini hemen profesyonel bir baş sallama alıyor. "Doğru. İş konuşmak için buradayız."

"Aynen öyle. Öyleyse, ateş et."

Çantasından bir not defteri çıkaran Autumn onu açıyor ve sonraki birkaç dakikayı köpek şovu hakkında konuşarak geçiriyoruz. Kendi deyimiyle "kaynak" bulması gereken kişilerin uzun bir listesi var. Ofisimde olmadığımız için yanımda iletişim bilgilerim yok ama en azından doldurmasına yardımcı olabileceğim pozisyonları işaretleyebiliyor. Kahvelerimiz ve çöreklerimiz geldiğinde, not defterini bir kenara bırakıyor ve narin beyaz porselen kupayı iki eliyle kaldırıyor, sonra bir anlığına bana gülümsüyor.

"Ne?" Merak etmemem gerektiğini bildiğim halde soruyorum.

"Yok bir şey," diyor biraz kızarak. "Biriyle dışarıda olmak güzel." Bakışlarını kaçırarak tekrar kafenin etrafına göz gezdiriyor. "Dürüst olmak gerekirse, buraya taşındığımdan beri biraz yalnızım. Celine Dion dışında zamanımın çoğunu tek başıma geçiriyorum."

"Peki ya Juan Carlos?"

Kafası karışmış bir halde, "Gelip gidiyor ama bana bakıcılık yapmasını bekleyemem. Bir sürü sorumluluğu var."

Piç kurusu. "Küstahlık etmek istemem ama buna katlanmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Autumn omuz silkiyor. "Onu benimle vakit geçirmeye zorlamak bana düşmez. Ayrıca, ikimiz de neden orada olduğumuzu biliyoruz."

"Gerçekten mi?" Gözlerim sertleşerek soruyorum.

"Tabii ki. Başımı sokacak bir evim var ve kartlarımı doğru oynarsam Columbia'ya girebilirim."

Kartlarını doğru mu oynuyor? İğrenç. Bu da ne demek şimdi? Yüz ifadem duygularımı ele veriyor olmalı çünkü Autumn aniden üzgün görünüyor. "Bunların herhangi birine katıldığım için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, aptal değil. Çaresiz, belki." İştahımı kaybettiğimi fark ederek çöreği yere bırakıyorum. "Birinin satıldığını görmekten nefret ediyorum," diyorum ona. "*Özellikle de bu* kadar potansiyeli olan birinin."

"Potansiyel sizi sadece bir yere kadar götürür," diyor Autumn, topuzundan bir parça kopararak. "Sonuna kadar gitmek için paraya ihtiyacın var."

"Ama para için her yolu denemek zorunda değilsin," diyorum anlamlı bir ses tonuyla.

"Bir şeyi kabul ettiğimde, her şeyimi veririm ve inanın bana, hayallerimi gerçekleştirmek için ne kadar angarya iş gerekiyorsa yapmaya kesinlikle hazırım." Sanki para için kendini yaşlı bir adama vermek o kadar da büyük bir şey değilmiş gibi ağzına bir lokma atıyor. Ayrıca, *angarya iş mi?* Juan Carlos yatakta domuz gibi olmalı, şaşırmadım değil.

"Dinle Autumn, beni ilgilendirmediğini biliyorum ama bir şey söylemek zorundayım. Ne tür insanlarla ilişki kurduğunun farkında mısın bilmiyorum. Onlar sen ve ben gibi değiller. Konu insanları kullanmaya gelince hiç vicdanları sızlamıyor. Her şey senden ne alabilecekleriyle ilgili. Ve istediklerini vermeyi bıraktığınızda, başka birine geçeceklerdir çünkü nihayetinde umursadıkları tek şey kendi istediklerini elde etmektir."

"Bunu biliyorum," diyor sinirli bir ifadeyle. "Yıllardır insan davranışları üzerine çalışıyorum."

"O zaman neden bu işlere bulaşmak istiyorsun ki?"

"Çünkü bir hedefim var ve istediğimi elde etmeme yardımcı olacaklar."

Vay be. "Demek sen de kullanıyorsun." Bu bilginin endişelerimi yatıştırması gerekirken, böyle bir şey yapmıyor.

"Sanırım hepimizin yararına olduğunu söyleyebiliriz. Kimseye zarar vermiyoruz, bu yüzden neden üzgün görüldüğünüzü gerçekten anlamıyorum."

Neden üzgün olduğumu anlamıyor mu? Belki de düşündüğümden daha çok bu kalabalığa benziyordur. "Sadece çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum."

"Bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin vermeyecek kadar uzun süre çok çalıştım." Sesi sinirlenmiş gibi geliyor.

"Kendini küçük düşürmek zorunda kalsan bile mi?"

"Kendimi nasıl küçük düşürüyorum?" diye soruyor ses tonunda belirgin bir öfkeyle.

Karısıyla aynı çatı altında evli bir adamla yattığı için onu azarlamak istiyorum ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. "Mayo yarışmasıyla birlikte bir köpek gösterisi düzenliyorsun. Bu bir tür satış, değil mi?"

"Bunun senin yaptığından ne farkı var?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Göğsümde kabaran öfkeyle soruyorum.

"Parayı almayı kabul etmen için kolunu bükmek zorunda kalmadım, değil mi?"

"Bu tamamen farklı bir şey. Bunu size bir iyilik olarak yaptım ve tamamen profesyonel bir şekilde yardımcı olacağım."

"Bakın, sorununuzun ne olduğunu bilmiyorum ama işimize devam edebilmemiz için yargılamayı azaltabilirsiniz memnun olurum."

Faydası yok. Kool-Aid'i çoktan içti. Ya öyle, ya da o da çevresindekiler kadar kötü ve iki katına çıkıp süslü kıyafetler ve mücevherler giymesi an meselesi. "Peki," diyorum çenemi tutarak.

"Güzel," diye havlıyor Autumn. "Bunun hallolduğuna sevindim."

"Ben de öyle. Bir daha kişisel sorunlarında sana yardım etmek için yolumdan çekilmeyeceğim."

"Teşekkürler," diyor alaycı bir tavırla.

"Rica ederim," diyorum, bütün iğnelemelerimi geri atarak.

Onu.

Garson kız kahveyi tazelemek isteyip istemediğimizi sormak için geldi. Elimi kupamın üzerine koydum. "Çöreklerimin geri kalanı için bir çanta alacağım."

"Bu çok hızlı oldu," diyor garson kız. "Genelde insanların uyumlu olmadıklarını anlamaları için en az birkaç randevu gerekir. Bunu şimdi anlamanız iyi oldu."

İkimiz de ona ters ters baktık ve "Bu bir iş toplantısı" dedik.

"Beni kandırabilirdin."

Beni de kandırabilirdin, asık suratlı garson. Beni de kandırabilirdin.

Sonbahar

Jack onunla ilk tanıştığımda düşündüğüm gibi biri değil. Yani, evet, muhteşem ötesi biri ve evet, bu köpek şovu tam bir saçmalık, ama başkalarını yargılamayı saçma bir seviyeye taşıyor. Helen ve ekibi hiç şüphesiz bu gezegeni evi olarak gören en büyük sahtekârlar grubu olsa da, yine de üç günlük iş için ona fahiş miktarda para ödüyorlar. Biraz daha az eleştirel olacağını düşünürdünüz.

O kafeden çıktıktan sonra oturup Americano'mu ve çöreğimi bitiriyorum. Bunu yaparken Jack'in hayatında ne tür bir travma yaşamış olması gerektiğini düşünüyorum. Her şey olabilir, otoriter bir baba, zengin bir kadınla başarısız bir aşk, bir ... bekle, kamyonu geri çek. Bahse girerim paralı biriyle kötü bir ilişkisi olmuştur. Bu, onlara karşı duyduğu küçümsemeyi neredeyse anlaşılabilir kılardı.

Jack'i Helen gibi bir kadınla hayal etmeye çalışıyorum ve bu görüntü midemi bulandırıyor. Bu korkunç bir uyum olurdu. Onun için ne tür bir kadın doğru olabilir ki? Hemen ikimizi mum ışığında bir akşam yemeğini paylaşırken, Beşinci Cadde'de gezinirken ya da bir kanepede oturup sarılmış bir şekilde film izlerken hayal ediyorum.

Evet, hayır. Hayatımda daha fazla drama ihtiyacım yok, bu da kendimi bu aptal fantezilerden kurtarmam gerektiği anlamına geliyor. Dr. Jack Campbell çok fazla joker ve gözümü toptan ayırmamam gerekiyor. Bu da şu anda Helen'in Stan'den beni idolüm Dr. Gladiola Simms'le tanıştırmasını isteyeceği bir köpek şovunun düzenlenmesine yardım etmek anlamına geliyor.

Helen hakkında böyle kötü şeyler düşündüğüm için özür dilemek ve belki de küçük bir rüşvet olarak eve bir çörek götürmeye karar veriyorum. Garson kız bana sekiz dolarlık bir hesap uzattığında, "Arkadaşımın gitmeden önce kahvemizin parasını ödediğini sanıyordum" diyorum.

"O yaptı."

"Peki benden sekiz doları ne için istiyorsun?" *Sadece kendisi için mi ödedi?*

"Az önce sipariş ettiğiniz çörek için mi?" Bana bir dolardan elli sent eksikmişim gibi bakıyor.

"Bir çörek için mi?" Yüksek sesle talep ediyorum. Çok yüksek sesle. Masadan beyaz fırın poşetini alır ve sorar: "İstemiyor musun? Bu mu?"

Tabii ki istemiyorum ama şu anda kendimi yeterince aptal hissediyorum. Bunu itiraf etmeden. "Hayır, sorun değil, ben alırım." Cüzdanımı çıkardım ve ona on dolarlık bir banknot uzattım. "Üstü kalsın," diyorum ona sanki Warbucks Baba'ymışım gibi. Bu şeyleri bu kadar pahalı yapmak için içine ne koyuyorlar acaba?

Helen's'a dönerken bu şehrin, daha doğrusu kız kardeşimin hayatının tuhaf aşırılıklarını düşünüyorum. Eminim çoğu New Yorklu tek bir tatlıya on puan vermiyordur. Öyle olsaydı, burada yaşamaya nasıl güçleri yeterdi?

Birdenbire yakında maaşlı bir işe girmem gerektiğini fark ettim, yoksa kendimi besleyecek parayı bulamayacağım. Kamkat, vegan peynir ve lahanayı bir smorgasbord olarak görmüyorsanız Helen'in kiler stoku yok. Ki ben öyle düşünmüyorum. Ew.

Kız kardeşimin evine girerken Juan Carlos'la karşılaştım. "Merhaba John," dedim ona. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Taşıdığı elektrik süpürgesine doğru elimle işaret ettim. Neden elinde elektrik süpürgesi var?

"Hayır." Şaşkın yüz ifademi okuyarak açıklıyor: "Kız kardeşin süpürgeyi dükkâna götürmemi istiyor. Yeterli emişi olmadığını söylüyor." Nereden bilebilir ki? Helen'in yıllardır elektrik süpürgesini çalıştırmadığından yüzde bin eminim.

"Ah," diyorum. "Bu, hizmetçinin bugün geldiği anlamına mı geliyor?"

Kafası karışmış görünüyor, "Kimseyi görmedim. Tamam, gitmeliyim."

"Seni gördüğüme sevindim John," diyorum onunla yer değiştirmeden önce ve kız kardeşimin fuayesine doğru yürüyorum. Söğüt dalları ve sonbahar çiçekleriyle dolu dev bir vazanın bulunduğu yuvarlak mermer masanın üzerinde, içinde birkaç fincan bulunan bir kahve fincanı ve tek tek sarılmış kepekli keklerle dolu bir sepet görüyorum. Helen'in misafiri mi var?

Oturma odasına göz attım ama kimseyi göremedim, ben de mutfığa döndüm. Kız kardeşim masada oturmuş bir kahve fincanına o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki zihinsel güçlerini kullanarak onu havaya kaldırmaya çalıştığını düşünebilirsiniz.

"Merhaba Helen," dediğimde bir çılgılık atacak kadar irkildi. "Autumn, beni korkuttun." Neredeyse ayağa fırlıyor ve fincanını lavaboya götürüp bulaşık makinesine koymadan önce duruluyor. "Dr. Campbell ile kahveniz nasıldı?" diye soruyor.

"Tamam." Olanları tek tek anlatacak değilim. Ne olduğundan bile emin değilim. Çantayı ona uzattım ve "Sana tatlı bir rulo getirdim." dedim.

Sanki ona plütonyum bombası veriyormuşum gibi aldı. Sonra yavaşça çantayı açtı ve içine baktı. "Aman Tanrım, nefis." Ağzının kenarından salyalar mı akıyor? Çuvalı bana geri vermek için acele ediyor. "Yapamadım."

"Neden?"

"Karbonhidrat bir kadının en büyük düşmanıdır. Şeker hariç tabii. Her ikisi de sizi şişmanlatır ve kırıksıklıklara neden olur."

"Senin için bir haberim var Helen. Ne kadar zayıf olduğun kimsenin umurunda değil. Aslında," diyorum ve onu biraz eleştirel bir gözle süzerek, "Yüzünü biraz dolgunlaştırırsan daha genç görünürsün."

"Dolgu için randevu alsam iyi olacak." Tezgâhtan parlak, paslanmaz çelik bir tava alıp yansımasını incelerken sesi paniklemiş gibi çıkıyor.

"Birkaç çizburger muhtemelen daha az acı verici olurdu, daha az pahalı olmasından bahsetmiyorum bile," diyorum ona.

Başını sallıyor ve neredeyse özlemle "Keşke" diyor.

Kız kardeşime neler oluyor? Onu daha iyi tanıyor olsaydım, hayatının ne zaman bu kadar olağanüstü bir şekilde raydan çıktığı hakkında bir fikrim olabilirdi. Bu haliyle, sadece tahmin yürütebilirim.

Konuyu değiştirerek, "Peki daha önce buraya elinde bir bavulla gelen adam kimdi?" diye sordum.

Başını bana doğru çeviriyor ve yemin ederim korkmuş görünüyor. "Oh, o, uh... Stanhope'un bir arkadaşı. Eğer karşılaşırsanız lütfen onunla konuşmayın. Biraz soğuktur."

"Bence kaba demek daha doğru olur." Sonra, ne zaman rahat bırakacağımı bilemediğim için ekliyorum, "Onunla odamı değiştirip kilerde uyumasına izin vermekten mutluluk duyarım. Bir ya da iki basamak aşağı inmesi onun için iyi olabilir."

"Saçmalama," diye tersliyor kız kardeşim.

"Hazır konu misafirlikten açılmışken, bugün misafirin var mı?"

"Hayır, neden sordunuz?" Sesi yine gergin geliyor.

"Ben de girişteki masaya neden kahve ve kek koyduğunuzu merak ediyordum."

"Oh! Onlar hala orada mı? Onları temizlediğimi sanıyordum." "Madem misafirin yok, neden dışarıdalar?"

"Çünkü Stanhope'un arkadaşı burada. Yoksa onları neden yola çıkarayım ki?" Aceleyle yanımdan geçti.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden bir adam altı kahve fincanına ve bir sepet dolusu keke ihtiyaç duyar? Kendi kız kardeşimin tezim için mükemmel bir konu olabileceğine karar veriyorum, ancak iki yılın onu anlamak için yeterli zaman olacağından bile emin değilim. Öyle olsa bile, mega zenginlerin davranışlarını incelemek aslında harika bir konu olabilir.

Kendimi bir doğa programındaki cesur sunuculardan biri olarak hayal ediyorum, ama Afrika ormanlarında haki pantolon ve yürüyüş kıyafetleriyle dolaşmak yerine

Manhattan'ın beton ormanında topuklu ayakkabılar ve incilerle mücadele edeceğim.

Kameraya bakar ve parmağımı ağzıma götürerek fısıldardım: "Vahşi yaşamı hiçbir şekilde ürkütemezsiniz, yoksa saldırıp yeni manikürlenmiş pençeleriyle içinizi deşebilirler. Yapay elmas tırnak sanatı özellikle tehlikeli olabilir. Cildinizde düzensiz bir yırtık oluşturmanın yanı sıra, enfeksiyon olasılığını da büyük ölçüde artırır."

Bu görüntü kafamda canlanırken, buzdolabından bir şişe su alıp kilerdeki köşeme gidiyorum. Sindirella'nın benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Yatağıma uzandım ve dizüstü bilgisayarımı açarak bu köpek şovu için araştırma yapmaya başladım, bunu daha az korku şovu haline getirmenin yollarını arıyordum. Westminster Kennel Club'ın sitesine girer girmez telefonum çalıyor. Umarım Jack'in söz verdiği tavsiyelerdir.

Mesajı okumak üzereyken Celine Dion odaya giriyor ve yatağıma atlıyor. Başını kucağıma koyuyor ve sanki başına gelen en iyi şey benmişim gibi bana bakıyor. Yaşadığı ev göz önüne alındığında, bu büyük olasılıkla gerçek.

"Nasılsınız Bayan Dion?" Kulaklarının arkasını kaşırken ona soruyorum.

Buna karşılık, karnını ovmak için sırt üstü dönüyor. Tırnakları hâlâ pembenin cafcaflı bir tonuna boyalı ve üzerlerine gökkuşakları ve altın rengi saksılar işlenmiş. Helen'in tırnaklarını yeniden yaptırmak için onu hemen manikür salonuna götüreceğini düşünmesem, onun için çıkarırdım.

Jack: İşte sana bahsettiğim satıcılar. Chauncey Sinclair -
Veteriner masaj terapisti (323) 555- 9292
Allison Pip - Tımarcı (212) 555-1523

Ben: Teşekkür ederim.

Jack: Köpek stilistini, insan masaj terapistini veya yemek şirketini nereden bulacağınız konusunda hiçbir fikrim yok. Eminim arkadaşlarınız yardımcı olabilir.

Ben: Eminim

yapacaklardır. Jack: ...

Jack: ...

Beş dakika sonra...

Jack: ...

He's either sitting on his phone and texting me a line of NNNNNNNNNNNNNNNN's or he's working on dressing me down via text by writing a dissertation on everything he despises about Helen's crew. Dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de olabilir.

Jack'in ani iletişimi kesinlikle küçümseme içeriyor. Bu ne cüret? Bu aptal şovu eleştirmek benim için bir şey ama kimse bana ona ödedikleri kadar para ödemiyor.

Başka bir mesaj göndermeye karar verdim.

Ben: Etkinlik tarihi yaklaştıkça mekan ve saatleriniz konusunda sizinle iletişime geçeceğim.

Bunu piponuza koyun, Dr. Campbell. O adamın yakışıklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Onunla flört ettiğime inanamıyorum. Bunca yıldır

insanları gözlemleyerek daha iyi yargılara varabileceğimi düşünürsünüz. Dr. Jack Campbell hakkında daha fazla yanılmış olamazdım.

Jack

"Döndün mü?" Kliniğe girdiğimde Brenda "Döndün mü?" dedi.

"Evet, işimiz bitti," diyorum ona, paltomu kollarımdan sıyrarak. "Ben dışarıdayken arayan oldu mu?"

"Bayan Meatloaf bebeğine bu kadar iyi baktığınız için size teşekkür etmek için tekrar aradı. Eğer bir planınız yoksa Şükran Günü için sizi Hamptons'a götürmek istediğini söyledi."

"Kolera salgını sırasında *Mayflower'da* yolcu olmayı tercih ederim," diyorum, masaya doğru yürüyorum ve posta yığınını karıştırıyorum.

"Senin için onu geri aramamı ister misin?"

"Evet, lütfen," diyorum, sonra başımı sallıyorum, haklı bir öfkenin taşıdığını hissediyorum. "Biliyor musun? Onu kendim arayacağım. Ona bir parça akıl vermek istiyorum."

"Uh-oh. Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı! Ne zaman, kimden, ne isterlerse alabileceklerini düşünen bu zengin insanlardan bıktım usandım!" Şimdi bağıriyorum ve ben asla bağırمام. "Dünyadaki diğer herkese kendi kişisel köleleri gibi davranıyorlar, para için yapmak istemedikleri şeyleri yapmaları için onlara baskı yapıyorlar. Köpeklerinde hiçbir sorun olmadığı halde her türlü aptalca nedenle geliyorlar, saçma köpek şovlarına ev sahipliği yapıyorlar ve ... ve ... ürkütücü yaşlı adamlarla garip üçlü seksler yapıyorlar!"

"Üçlü seks mi?" Brenda kafasını geriye atarak soruyor. "Kahve içmek için tam olarak nereye gittiniz?"

İç çekerek ona, "Ben değilim. Bunu söylediğimi unut. Bu beni ilgilendirmez."

Posta yığınını tekrar elime alıp ofisime doğru dönüyorum, sonra Brenda'ya dönüp şöyle diyorum: "Diyelim ki dünyanın seçkinleri asla

beni hayal kırıklığına uğratmayı bırak."

"Bunun hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" Bu üçlü yorum gerçekten ilgisini çekmişti.

"Olumlu," diyorum başımı sallayarak. "Neden kapıyı kilitleyip eve gitmiyorsun? Ben de bugün erken çıkacağım... hayatımda bir kez olsun."

Brenda, doğrudan yüzüne doğru üfleyen masa vantilatörünü kapatarak, "Bana iki kez söylemene gerek yok," diyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet. İyiyim. Daha iyisi olamazdı," diyorum dişlerimin arasından yalan söylerken.

İki Hafta Sonra ...

Sonbahar: Dr. Campbell, köpek şovundaki hizmetleriniz için bir sözleşme hazırladım. Bu öğleden sonra ofisinize bırakacağım. En geç yarına kadar geri almam gerek.

Ben: Brenda'ya bırak, imzalayıp sana geri getireceğimden emin olur.

Sonbahar:
Güzel.

Harika.

Sonbahar: Ayrıca bir toplantıya katılmanız gerekiyordu. köpek kulübünün yönetim kuruluyla görüşecek. Perşembe öğleden sonra saat ikide burada yapılacak. Adresi hatırlıyor musun yoksa sana göndermemi ister misin?

Ben: Hatırlıyorum.

Sonbahar: Yani seni onaylanmış olarak yazabilir miyim?

Ben: Hastalarımın biriyle ilgili acil bir durum olmadığı sürece orada olacağım.

Sonbahar: Harika.

Ben: Evet. Başka bir şey var mı? Çünkü çok meşgulüm...

Sonbahar: Bu kadar.

Dr. Wyatt Irving'e e-posta

*Gönderen: Dr. Jack
Campbell*

Konu: Gizlilik

Sözleşmesi

Sevgili Wyatt,

Ekte, kliniğin satışıyla ilgili olarak, müzakerelere girerken her iki tarafı da korumak için hazırlanmış standart bir gizlilik sözleşmesi bulacaksınız.

Ben çoktan imzaladım. Siz de aynısını yaptıktan sonra geri gönderin ve bu anlaşmayı tamamlamaya bir adım daha yaklaşmış olalım.

Ayrıca, 6-8 Kasım tarihleri arasında, Manhattan Kennel Club Dog'un ilk yıllık etkinliğinde veteriner hekim olarak görev yapacağımı bildirmekten heyecan duyuyorum.

Gösteri. Şehirde olacağınız için, bu gelecekteki müşterilerinizle tanışmanız ve sizi tanımaları için mükemmel bir fırsat olacaktır. Elbette gizlilik anlaşmasının şartları geçerli olacak, bu yüzden kliniği satın aldığınızı kimseye söyleyemeyeceğiz, ancak isminize bir yüz koyabilecekleri için

müşteri listesinin büyük bir bölümünü elinizde tutmanıza yardımcı olacaktır.

Belinda'nın kişisel alışverişçilerle ilgili sorusuna gelince, aslında ben hiç tanımiyorum, ama sanırım tüm büyük mağazalarda birinden randevu alabiliyorsunuz. (Bunu bir filmde görmüştüm, yani böyle bir şey olduğundan eminim).

*En iyi
dileklerle,
Jack*

Bir saat sonra kapı çalıyor ve Brenda'nın öğle yemeğine gittiğini fark ederek iç çekiyorum. Keşke başka bir asistana daha param yetse diye düşünerek aceleyle ön tarafa gidiyorum. Masanın başında duran, yumuşak turuncu yün beresi ve süper yumuşak görünümlü kazağıyla çok sevimli görünen Autumn'u görünce duruyorum. Ona merhaba demek yerine "Brenda öğle yemeği için dışarıda," diyorum.

Elime bir zarf tutuşturdu. "Brenda için iyi. Belki de sözleşmeyi okuyup şimdi imzalayabilirsin."

Zarfı elinden alırken, yanaklarının soğuğa tepkiden daha fazlası olduğunu varsaydığım bir şekilde kızardığını fark ediyorum. Hâlâ kızgın. Onu bu halde görmek, neden umursadığımı bilemesem de fasulyelere vurulmuş bir yumruk gibi. "Umarım iyisindir."

"Çok," diyor gergin bir sesle. "Sen mi?"

"Harika." Zarftan sözleşmeyi çıkarıp dikkatle okudum, ödeme planını not ettim - peşin beş bin dolar ve gösteri bittiğinde bir beş dolar daha. Hepsi oldukça standart şeyler, çok kısa ve hiçbir kırmızı bayrak yok. İmzaladım ve ona geri verdim.

Elimden kaptığı gibi, "Perşembe görüşürüz," diyor. "Dört gözle bekliyorum," diye yalan söylüyorum.

Yeşil gözleri ölü ve soğuk bakarken, "Bu da bizden biri yapar," diye cevap veriyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

"Sana ne söyleyebilirim ki? Ben bir köpek gösterisi düzenliyorum ve sen de gerekirse hayvanlara bakacaksın. Bu kadar. Burada görecekt başka bir şey yok."

"Aynen öyle."

Arkasını dönüyor ve kapıya doğru ilerleyişini izliyorum. Kapıyı açtıktan sonra geri dönüyor ve "Ben o değilim, biliyorsun" diyor.

"Kim değil?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum.

"Seni inciten her kimse. Ben o değilim. Onun kötülüklerinin acısını benden çıkarmana gerek yok." Ben bir şey söyleyemeden gitti.

O neden bahsediyor? Kendi kabataslak davranışları dışında ona hiçbir şey yüklemiyorum. O sırada Brenda kapıdan içeri giriyor ve "Az önce dışarıda şu güzel Sonbahar'ı gördüm. İkiniz öğle yemeği randevusuna mı çıktınız?"

"Hayır."

"Cidden daha fazla dışarı çıkmalısın. Tek yaptığın çalışmak." Sandalyesine oturur ve bir kâğıt torbadan öğle yemeğini çıkarır. "Jack, gençsin, göze hoş geliyorsun ve doktorsun. Kadınları sopayla dövüyor olman gerekirdi."

"Ben. Her gün bana asılan yaşlı ve evli sosyetikler."

"Acı, tek kişilik parti..." Brenda sandviçinden bir ısırık almadan önce söylüyor. Sonra konuşmaya devam eder. "Sana bir şey söyleyeyim genç adam. Hormon tanrıları sonsuza kadar senden yana olmayacak ve bir gün gri saçlar, düz bir kık ve göbekte uyanacaksın. O zaman nerede olacaksın?"

"Umarım Illinois'in merkezinde, yaklaşan fiziksel deformasyonlarıma rağmen beni sevecek hoş ve normal bir eşim olur."

Bununla birlikte, Brenda'yı sandviçiyle, beni de kendi öfke yahnimde haşlanmaya bırakarak uzaklaşıyorum. Açıkça görülüyor ki benzetme yapmakta iyi değilim.

öfkeli olduğumda. Ve Autumn'la olan etkileşimimden sonra, ben çılgın bir veterinerim. Bu şehirden defolup gitmek için sabırsızlanıyorum. İnsanları delirtiyor.

Arka tarafa gidip birkaç derin nefes alıyorum, sonra kulübeyi açıp diş tedavisi için burada bulunan çinçilla Opal'i kontrol ediyorum. Onu dikkatlice kaldırıp dışarı çıkarıyorum ve ağzının içine bakmama izin vereceğini umarak göğsüme doğru tutuyorum. Bu sabah arka azı dişlerini almam gerekti ve eve gitmesine izin vermeden önce onu kontrol etmem gerekiyor.

"Acı çekmiyorum. Ben... ihtiyatlıyım," diyorum bana yaslanmış yumuşak tüy yumağına. "Söz konusu insanlar olduğunda temkinli olmak akıllıca bir harekettir çünkü onlar en tehlikeli hayvanlardır."

Opal bana bakıyor, burnu seğiriyor, bunu biraz şüpheli olduğu anlamına alıyorum. "Biliyorum, korkulması gerekenlerin şahinler olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. İnsanların aksine, şahinler sana yalan söylemez ya da istediklerini elde etmek için seni kullanmazlar. En başından beri ne istediklerini biliyorsun. Sizi yemek."

Sonbahar

Bu öğleden sonra köpek gösterisi planlama komitesinin toplantısı var, bu da Helen'in bütün gün telaş içinde olduğu, bana, John'a ve hizmetçi Magda'ya (ve evet, sordum ve bu aslında onun adı) emirler yağdırdığı anlamına geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, ben de gerginim çünkü tüm destek personeli katılacak, bu da Jack'in burada olacağı anlamına geliyor. Keşke birbirimize bakış atmaktan, aramızdaki ne tür bir nefret varsa ona nasıl dönüştüğümüzü bilseydim. Bildiğim tek şey, o kapıdan içeri girdiğinde harika görünmek niyetinde olduğum, böylece günlerinin geri kalanını kaçan ben olduğum için pişmanlık duyarak yaşayabilir. Böyle bir pislik olarak neleri kaçırdığını görmesi gerek. Onunla bir şey yapmak istediğimden değil - onun aptallığından bahsediyorum - ama yine de ...

Duş kabımı kaptığım gibi güzel bir köpük banyosu için asansörü beşinci kata çıkardım. Bu şovu bir araya getirmek için canla başla çalışıyorum ve böyle aptalca bir etkinliğe hala tamamen karşı olmama ve herhangi birinin beni bununla ilişkilendirmesinden utanç duyacak olmama rağmen (ciddiye alınmamı engelleyeceği için), her şeyin sorunsuz bir şekilde yürümesini sağlamak için harika bir iş çıkarıyorum.

Mükemmel bir mekan buldum - genellikle film çekimleri için kiralanan endüstriyel bir bina. Burayı rezerve eden dizi, yıldızlarının bir fotoğrafçıyı dövdükten sonra rehabilitasyona yatırılması nedeniyle çekilmek zorunda kaldı. Dizi depozitosunu kaybetti, bu da mekanı yarı fiyatına aldığım anlamına geliyor. Yürü be!

Buna ek olarak, tüm yemekleri yapacak harika bir yemek şirketi buldum. Oradaki bağlantımın kardeşi bir set tasarımcısı ve defileler için podyum yapımını denetleyecek ve tüm etkinliklerin düzgün bir şekilde kurulmasını ve aydınlatılmasını sağlayacak.

Her şeyin nasıl bir araya geldiğini görmek için garip bir şekilde heyecanlanıyorum. Bugün Helen'in kohortlarıyla ilk kez tanışıyorum, bu da beni biraz

ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Küvetten çıktığımda, üniversitede New York'u ziyaret ettiğimde Filene's Basement'tan indirimli olarak aldığım güçlü takım elbiseyi giymek için acele ediyorum. Aynaya baktığımda, bana bilinmeyenle, yani Helen'in arkadaşlarıyla yüzleşmek için cesaret veren çok profesyonel bir çehreyle karşılaşıyorum.

Eşyalarımı daha sonra toplamak üzere banyoda bırakarak son bir kez aynada üstümü başımı düzeltiyorum ve aceleyle asansöre gidiyorum. Dördüncü katta duruyor ve beni daha önce hiç görmediğim genç bir aile - anne, baba ve küçük bir çocuk- karşılıyor.

"Merhaba," diyorum büyük bir şaşkınlıkla.

"Merhaba," diyerek beni bu evde tanıştığım diğer herkese kıyasla anormal bir neşeyle selamlıyorlar.

"Neden sizin için asansörü geri göndermiyorum?" *Kimsin sen?*

Adam araya giriyor, "Bavullarımızı sizinle aşağıya göndermemizin bir sakıncası var mı?" Ben cevap veremediğim karısını ve çocuğunu üç bavulla birlikte içeri itiyor.

Evinizde bir asansör olması çok havalı olsa da, söz konusu statü sembolünün çok büyük olmadığını keşfettim. Resmen köşeye sıkışmış durumdayım.

Kadın açıklıyor, "Gerçekten havaalanına gitmemiz gerekiyor. Çok geç kalıyoruz."

Kapılar kapanırken kocası seslenir, "Lobide buluşuruz." Ne lobisi?

Girişi mi kastediyor? Her şey çok gerçeküstü.

"Demek Helen ve Stanhope'la arkadaşsın, ha?" Böyle bir durumda nasıl havadan sudan konuşulur?

"Sahipleri mi? Pek sayılmaz. Sadece şehre geldiğimizde burada kalmayı seviyoruz." Şu anda kafam çok karışık. Birinci katta asansör açılana kadar hiçbir şey söylemiyorum. İ ş t e o zaman o kadar saçma bir olaylar zinciri

meydana geliyor ki, bunu uyduramazdım. Helen bekliyor ve beni görür görmez

sanki biri onu bıçaklamış gibi kan dondurucu bir çılgılık atıyor.

Asansördeki kadın ona bağırarak karşılık verir ve küçük çocuk "Bu Büyük Yüce Cadı!" diye haykırır.

Haksız değil, değil mi? Ama benim sorum şu, nasıl bildi?

Annesi ona "O bir cadı değil," diyor, sonra Helen'e özür dileyen bir bakış atarak, "Bunun için üzgünüm. Onu Broadway'de *Cadılar'ı* izlemeye götürdük."

Kız kardeşim tüm bu alışverişi görmezden gelerek bavullarını son hızla asansörden çıkarmaya başladı. "Bu sabah gittiğini sanıyordum."

Tuhaf kadın cevap verir: "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve hayvanat bahçesinde kalmamız gerekenden daha uzun süre kaldık."

"Her an misafirim gelebilir," diye bağılıyor Helen neredeyse. Sonra bana baktı. "Yukarıda ne yapıyordun?"

"Banyo yapıyordum Helen. Kilerde banyo olmadığını hatırlıyor musun?" "Aman Tanrım." Helen eliyle kendini yelpazeledi. "Dinle, Beth Ann,"

diğer kadına, "Arka kapıdan çıkmanı istiyorum." diyor.

O sırada kocası aşağıya iner ve "Ama arabamız dışarıda bekliyor" der.

"Baba, o bir cadı," diyor oğlu sahnede fısıldayarak.

Helen kafası kopacakmış gibi görünüyor. "Evet, ama misafirim gelecek ve arka tarafı kullanmanı istiyorum."

Helen'e aklını kaçırmış gibi bakarak, "Hemen çıkıp gidebiliriz ve kısa sürede yakanızdan düşeriz," diyor.

"Hayır!" Helen bağıırır. "Sonbahar, Lütfengöster bunlar insanlar için mutfğa."

Meseleyi halledemededen kapı çaldı.

Helen mutfaktan bize doğru aceleyle gelen hizmetçiye bağılıyor. "Cevap verme! Bu insanlara bahçeyi göster Magda."

Gerçek bir hizmetçi kıyafeti giyen ufak tefek Guatemalalı kadın, "Sí, sí, se ora. Beni takip edin, lütfen."

Tuhaf aile koridorda geri çekiliyor. Helen'e kim olduklarını sormak üzereydim ama fırsatım olmadı çünkü çoktan kapıyı açmıştı.

Kapıyı yarıya kadar açtıktan sonra duraklıyor ve bana dönerek "Bana Helena demeyi unutma" diye tıslıyor.

Sonra yüzüne geniş ağızlı bir gülümseme yapıştırıyor ve kapıyı sonuna kadar açıyor. İşte o zaman Jack'i gördüm. Bana tavşanını haşlamışım gibi bakıyor ve "Sonbahar." diyor.

"Merhaba," diye mırıldandı Helen.

"Kimsiniz?" "Bu Dr. Campbell, veteriner," diyorum ona.

"Oh!" Kız kardeşim neredeyse ona doğru yaklaşıyor ve kollarını ona doluyor. "Çok *tatlısın*," diyor ona.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, sana hiç sevimli demedim" dedim. Bunu düşünmüş olabilirim ama söylemediğimden eminim. "Bunu ona başka biri söylemiş olmalı."

Bana o muhteşem yüzünü tokatlamak istediğim şüpheli bir bakış atıyor. Helen sahte bir kahkaha attıktan sonra omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "Autumn sadece takılıyor. Tabii ki senin yakışıklı olduğunu düşünüyor. Ne de olsa gözleri var."

Jack ne kadar rahatsız olduğu belli olsa da ona kibarca gülümsüyor. Aptal, yakışıklı, mütevazı, hayvan sever pislik. En azından ondan nefret etmemi kolaylaştırabilirdi. Burnumu kırııştırıyorum ve küçük bir "meh" sesi çıkarıyorum, sonra dikkatimi Helen'e çeviriyorum. "Magda her şeyi kontrol altına almış mı diye bakmaya gidiyorum."

Bununla birlikte, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve uzaklaşıyorum, kesinlikle ilgilenmediğim adam için hoppalığım biraz daha fazla aksama koyuyorum.

Birkaç dakika sonra oturma odasına geri döndüğümde misafirlerin çoğunun gelmiş olduğunu görüyorum. Helen beni fark ediyor ve herkesin dikkatini çekmek için ellerini yüksek sesle birbirine vuruyor. "Millet, sizi Autumn'la tanıştırmak istiyorum." diye anons ediyor. En az yirmi çift göz bana çevrildi. "Etkinliğimizi düzenlememize yardım ediyor."

Belirsiz bir yaşta -ama tahminimce ellinin kuzeyinde bir yerlerde- özellikle kısaçlı görünümlü bir kadın, "Kim bu Helena?" diye soruyor.

Helen soruya şaşırılmış görünüyor. Belli ki doğru miktarda bilgi verdiğini düşünüyordu. "O... şey... dediğim gibi, o bir yardımcı."

"Ama onu nasıl buldunuz?" diye soruyor yaşlı kadın.

"Kocamın bir arkadaşı, Phoebe," diyor Helen.

Pek olası değil ama şimdi kardeşimi ele vermeyeceğim. Bir adım öne çıkıp, "Smythes'ler New York'a taşındığımdan beri benim koruyucu meleklerim oldular." diyorum.

Bu işe yaramış gibi görünüyor çünkü Phoebe şöyle diyor, "Şey, bu güzel, sanırım. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, çünkü bu çok özel bir olay." *Bu tam olarak Orta Doğu barış görüşmeleri değil, Phoebe; sakın ol.*

Phoebe odanın diğer ucundaki Jack'i görünce dikkatini benden başka yöne çeviriyor. "Dr. Campbell. Jack!" diye sesleniyor ona. "Programınızı küçük randevumuz için boşaltabildiğiniz için ne kadar şanslıyız?"

Oh, şimdi küçük bir şey mi?

Yirmi sekiz yaşında, emin olduğum çok az şey var ama bunlardan biri, Dr. Sanctimonious da dahil olmak üzere bu odadaki tek bir kişiye bile katlanamayacağım. Ve asla dayanamayacağım.

Jack

Bundan daha kötüsü olamazdı. Hepimiz kocaman beyaz bir salonun etrafında oturmuş, kucaklarımızda ordövr tabaklarını dengelerken, bir arpist (şaka yapmıyorum) Rihanna ve Gwen Stefani'nin şarkıları için istek alıyor (olayların son derece şok edici bir dönüşü olarak, bilmiyor). Her istek yüksek sesle yapılıyor ve ardından şu tür yorumlar geliyor: "Ooh, çok kötü, Gwen'e bayılırım! Geçen yaz yatımıza konuk olmuştu. Harika!" ve "Oğlumuzun vaftiz annesi," ya da aynı derecede iğrenç başka bir tekzip cümlesi.

O kadar güçlü parfümlere bulanmış iki kadının arasına sıkışmış bir aşk koltuğundayım ki kimin kazandığını bilmek imkânsız. Yine de kimin kaybettiğini söyleyeyim. Ben kaybediyorum. Çünkü o kadar yoğun bir çiçek bulutunun içindeyim ki oksijensizlikten bayılma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Yine de bunun avantajları var, çünkü Autumn ta orada ve içeri girdiğimden beri bana pis pis bakıyor. Saatiime baktığımda yirmi dakika olduğunu ve aslında hiçbir şey konuşmadığımızı fark ediyorum.

İşte bu, Autumn'a bir şey söylüyorum. Telefonumu cebimden çıkarmayı başarak yüzüme yakın tutuyorum ve koltuk arkadaşlarımın yazdıklarını okumamasını umuyorum.

Ben: Gerçekten gitmem gerekiyor, bu yüzden ne zaman başlayacağımızı merak ediyorum.

Bazı kağıtları karıştıran ve oldukça telaşlı görünen Autumn'un yaptığı işi bırakıp yanındaki masadan telefonunu almasını izliyorum. Gözlerini deviriyor, sonra öfkeyle başparmaklarıyla bir şeyler yazıyor.

Sonbahar: Sakin ol. Bunun için para alıyorsun.

Ben: Kaba olmak verimli bir çalışma ortamı yaratmaz.

Alay ediyor ve birkaç saniye sonra cevabını görüyorum: Sabırsız ve kaba olan sensin, ben değil. Burada bir toplantı yürütmeye çalışıyorum.

Kaba olan ben miyim? Hiç sanmıyorum. Bir an için ona ters ters baktım, sonra cevap yazdım: En azından ben istediğimi elde etmek için insanları kullanmıyorum - bu odadaki bazılarının aksine.

"Ne?!" Autumn, yanında oturan arp sanatçısını korkutacak kadar yüksek sesle bağıyor. Bir şeyler yazmaya başlar ama Helena ayağa kalkıp toplantıyı başlatmanın tam zamanı olduğuna karar verir. Nihayet.

"Hepiniz evime hoş geldiniz. Dr. Smythe hepimize en iyi dileklerini sunduğunu ve öğleden sonra izin alıp bu çok önemli etkinliğimizin açılış toplantısına katılabilmeyi dilediğini söyledi. Ne yazık ki, önde gelen bir kozmetik cerrahın hayatı kendisine ait değil." Dramatik bir şekilde duraklıyor, bekliyor... ne? Belki de ilk isim bazında anlaşılamadığı kocası için biraz sempati ...

"Her neyse, madem çoğumuz buradayız, başlayalım. Yılın bu zamanında hepimiz çeşitli hayırseverlik yükümlülüklerimizle boğuşuyoruz, bu yüzden hiçbirinizi gereğinden fazla tutmak istemiyorum."

O zaman konuşmanı toparla Helena.

"Bu büyüklükte bir köpek gösterisi," diye devam ediyor, "*muazzam bir girişim*. İtiraf etmeliyim ki, gönüllü olmak için elimi kaldırdığımda, bu kadar merakla beklenen bir sosyal etkinliğe dönüşmesini beklemiyordum - hatta bazıları bunu sezonun etkinliği olarak adlandırdı ..."

Yanımdaki Bayan Parfümlü Elmas Havyar homurdanıyor, sonra mırıldanıyor, "Bu fikri önerdiğinde tam olarak böyle olacağını söylediğini sanıyordum." Kendimi onu yumruklamak isterken buluyorum.

Bu yorumdan sonra, Helena toplumdaki kadınlardan beklentiler ve onlara yol gösterici olmak gerektiği hakkında konuşurken bir dakikalığına kendimden geçiyorum.

alt sınıflar. Toplantıya başlamak üzere olan Autumn'u tanıttığında nihayet kendime geliyorum.

Ama bir dakika. Bekleyemeyiz çünkü lanet kapı zilleri yine çaldı ve şimdi Parker Von Kocasını Şüpheli Veterinerlerle Aldatıyor modaya uygun bir şekilde geç giriş yapmayı seçti. Kendine özgü yüksek çizmeleri ve dar mini elbisesi üzerinde. Uzun altın rengi saçları, sağındaki odada bulunanları selamlamak için başını çevirirken sallanıyor.

Sol taraftakilere döndüğünde midem bulanıyor ve tüm ihanet duyguları fiziksel bir darbe gibi geri geliyor.

Sorun değil. Onu görmezden gelersen gider. Burada kimse ne olduğunu bilmiyor. Yoksa biliyorlar mı?

Evet. Bu odanın her yerinde gerçekleşen ileri geri bakışlar bana öyle olduğunu söylüyor. En iyi poker suratımı takınırken aşağılanma alevleri tenimi yalıyor. İstediğim son şey, Autumn'un benim hakkımda haklı olduğunu anlaması ve kendi deyimiyle "beni tam olarak kimin incittiğini" bir araya getirmesi. Pfft! *Canımı* yakmak mı? *Sanki*.

Tam oturmak üzere olan Helena doğruldu. "Hoş geldin Parker! Gelebildiğine çok sevindik."

Odanın içinde ilerleyen Parker, Helena'ya havadan öpücükler verdikten sonra dönüp elini göğsüne bastırıyor. "Kusura bakmayın geciktim kızlar. Kişisel alışverişim az önce en lezzetli kaşmir koleksiyonunu getirdi ve hangisini alacağıma karar vermekte zorlanıyordum."

"Şüpheye düştüğünüzde," diyor pis kokulu koltuk arkadaşlarımdan biri, "hepsini alın!"

"Kesinlikle!" Parker onu ayakta alkışlar gibi ellerini birbirine vuruyor.

Buna nasıl kandım?

Gözleri bana takılıyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Jack, uzun zaman oldu."

"Bayan Von Fickle, Bella nasıl?" Müstakil bir gülümsemeyle soruyorum. (Bella, Parker'la aynı saç modeline sahip olan şımarık Afgan tazısı. Ayrıca Parker'ın soyadı aslında Von Finkle, bu yüzden hem unutmuş gibi yapıp hem de fotoğraf çektirmek sönmüş egom için küçük bir destek).

"Seni çok özlüyor," diye karşılık veriyor Parker dudak bükerek.

Sonbahar otoriter bir ses tonuyla, "Gerçekten başlamalıyız," diyor. "Bu öğleden sonra ele almamız gereken çok şey var."

"Tabii ki. Özür dilerim!" Parker aceleyle gelip boş bir sandalyeye oturuyor. *Burada onun üzgün olmadığını bilen tek kişi ben olamam.*

Autumn herkese burada Helena'ya büyük şovda yardım ettiği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırken paketleri dağıtmaya başlıyor. Bana paketimi uzatırken sanki geçmişteki ilişkilerimin hayaletlerinin kokusunu almış gibi kaşlarını kaldırarak meraklı bir ifadeyle bakıyor. Tıpkı Scooby Doo çetesi gibi... Baskı altında çatladığım çok açık.

Herkes paketlerini açarken kağıtlar hışırıyor, ardından Autumn bizi "köpek ve anne yetenekleri" açılışıyla başlayıp gece kıyafetleri ve Gösterinin En İyisi için gıpta edilen Kristal Köpek Kemiği'nin ortaya çıkmasıyla biten anlamsız olayların zaman çizelgesinde yönlendirmeye başlıyor. Her maddeden sonra Helena araya girerek herhangi bir sağlık ya da güvenlik sorunu öngörüp öngöremediğimi soruyor. "Köpekler çok stresli olmadıkları ya da aşırı ısınmadıkları sürece" ve "Bol miktarda temiz suya erişimleri olduğu sürece ..." gibi şeylerle cevap veriyorum. Mükemmel bir dünyada, tüm bu deli kadınlar için koruyucu hizmetleri aramanın ve hayvanlarını normal insanlarla yeniden evlendirmenin bir yolu olurdu. Ama ne yazık ki, burası öyle bir dünya değil.

Bayanlar sanki kiralık bir aygırmışım gibi bana yaltaklanmaya devam ediyor. Kendimi kirli hissediyorum. Verdiğim her cevaptan sonra Autumn, yaptığının farkında olduğundan bile emin olmadığım küçük bir yüz ifadesi takınıyor. Alay eder gibi ama aynı zamanda gözlerinde hayal kırıklığını andıran bir şey var. Onun duygularını incittiğim düşüncesiyle göğsüm ağrıyor. Sonra kendime geliyorum. Smythes'lerle yaşayan o, ne olarak? Metres/parti planlayıcısı mı? Çok iğrenç. Ben çok

Bu ılgın dünyadan kurtulduğuma memnunum, böylece normal insanların olduğu yere geri d nebileceğim - sadece kendi eğlenceleri için kafanızı karıştırmayanlar.

Autumn'un monoloğunun ortasında bir yerde onunla göz göze geliyorum ve birbirimize olması gerekenden daha uzun süre bakıyoruz.

Başka kimsenin fark etmemesini umarak hızla sayfalarımaya bakıyorum. Parker'ın fark etmiş olduğunu söyleyebilirim, çünkü Autumn'a hançer fırlatıyor. "Jack," diyor Parker o uzun konuşmasıyla, "Bella'ya sen *"afiyet olsun"* diyene kadar burnunun üstünde tutmayı nasıl öğrettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Bu bir klasik," diyorum.

"Bunu hâlâ yapıyor," diye mırıldanıyor Parker. "Aslında, Doğu Sahili'ndeki en iyi veterinere bir saygı duruşu olarak bunu g sterimize dahil ediyorum."

"Burnunun üzerinde de bir balık ikramını dengeleyecek misin?" Soruyorum, odanın dört bir yanından birkaç kıkırtı geliyor.

Parker irkilmiyor bile. Sadece dudaklarını yalıyor ve "Eğer oraya koyarsan..." diyor. Bana bir öpücük vermeden önce abartılı bir göz kırpıyor. Bu geri tepti.

Autumn yüksek sesle boğazını temizliyor. "Arayı kapatmak için bir dakikaya ihtiyacınız varsa, belki başka bir odaya geçebilirsiniz."

"Oh, tatlım, Jack burada Hızlı ekim McGraw değil. Bir dakikadan çok daha uzun bir s reye ihtiyacımız olacak," diyor Parker zehirli bir ses tonuyla.

Autumn'un yüzü kızarıyor ve savunmasız görünüyor. Bu durum bana hiç de hoş gelmiyor. "Hiçbir yere gitmiyoruz," diyorum keskin bir ses tonuyla.

"Jackie," Parker surat asıyor.

Sadece ona sırtımı dönüyorum. "Lütfen, devam edelim ki buradan ıkabileyim."

Sonbahar

Jack'in Parker Von Finkle ile bir tür ilişkisi olduğu açık. Eğer sosyetenin parmağındaki kapı tokmağı büyüklüğündeki elmas bir şey ifade ediyorsa, onun için bir garnitür olmuş olmalı. Ama her neyse, bunun benimle bir ilgisi yok. Bu azgın ev kadınları grubunu ajanda üzerinden yönlendirmeye konsantre olmalıyım ki hepimiz pahalı parfümlerden aşırı doz almadan önce onları buradan çıkarabileyim.

Programı özetlediğim sırada Holly adında genç ve sarışın bir kadın ayağa kalkarak sözümü kesti. "Defileimizin yürüyüşünü tartışmamız gerektiğini hissediyorum."

Tam ona bunu daha sonra konuşmak üzere masaya koymamız gerektiğini söyleyecektim ki yaşlı bir kadın "Bu ne demek canım?" diye sordu.

"Bence yüksek moda bir yürüyüş kullanmalıyız ve uyumlu bir birim gibi görünmemiz için herkesin pratik yapmasını istiyorum." Aceleyle açıklıyor: "Gösteriyi web sitem için filme aldırıyorum. Bir influencer olarak, yalnızca belirli moda kriterlerini karşılayan etkinliklerde yer alırken görülmeliyim."

Yaşlı kadın ayağa kalkıyor ve tüm gözlerin üzerinde olduğundan emin olmak için alkışlıyor. Kalçasını yerinden çıkaracakmış gibi bir poz veriyor, sonra da oturma odasının zeminine doğru süzülüyor. Gisele Bündchen'in ondan aşağı kalır yanı yok.

Diğer hanımlar yuh alıyor, bağırıyor ve onu alkışlıyorlar. Tanık olduğum şey karşısında o kadar dehşete düşüyorum ki, odada tepkimi takdir edeceğini bildiğim tek kişiyi arıyorum. Jack'in gözleri benimkilerle buluştuğunda gülmemek için kendimi zor tutuyorum. O da aynı ikilemi yaşıyor gibi görünüyor çünkü yüzünü hızla elinin arkasına saklıyor. *Nasıl oluyor da hem birbirimize bu kadar kızıp hem de dostça bir anın tadını çıkarabiliyoruz?*

Birbirimize neden kızgın olduğumuzdan bile emin değilim. Tek bildiğim, bir dakika önce çok iyi vakit geçiriyorduk, sonra o bizi suçlamaya

başladı.

insanları kullanmakla suçluyor. Bir açıdan haklı olabilir. Yani, Helen'e bu şovda yardım *ediyorum*, bu yüzden onunla yaşamama izin verecek. Ama ben bunu bir avantaj elde etme senaryosundan çok bir iş anlaşması olarak görüyorum. Ayrıca, bu köpek şovunu yapmak için para karşılığında kendini sattı. Bu onu nasıl benden daha iyi yapıyor?

Bu gülünç kadınlar birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken kaosun ortasında Jack ayağa kalktı ve Helen'e kaçması gerektiğini söyledi. Sonra beni de peşine takarak ön kapıya doğru koşturmaya başladı.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Neredeyse arkasından bağıracaktım.

Jack arkasını döner. "Bir saatten fazladır buradayım ve anladığım kadarıyla zamanımı boşa harcamışım."

"Hanımların sana soracakları bir şey olursa diye buradaydın," diyorum ellerim kalçalarımda abartılı bir kızgınlık pozuyla.

"Podyum konusunda verebileceğim bir tavsiye olmadığına göre, ben gidiyorum." Koyu gri yün paltosunu giyiyor ama gitmek yerine bana bakıyor. Ben de hareketsiz durup başım dönene kadar ona bakıyorum. Sonunda sessizliği bozarak, "Ee, Parker Von Finkle..." diyorum.

"Peki ya o?" diye soruyor uyarı tonuyla.

"Görünüşe göre ikinizin ortak bir geçmişi var."

"Yani?"

"Bu beni şaşırtıyor. Bu kadın grubundan tamamen iğrenmiş görünüyorsun. Onlardan biriyle ilişki kuracak kadar alçalacağınızı düşünmezdim."

"Bu onun medeni durumunu öğrenmeden önceydi," diyor bana. "Ve sizi temin ederim, öğrenir öğrenmez ilişkimizi bitirdim."

"Hmm." Jack'in zengin insanlara karşı tutumu konusunda taşlar yerine oturmaya başlıyor. Belli ki kullanılmış ve bunu takdir etmemiş.

"Ben Parker değilim Jack," diyorum ona.

"Tabii ki hayır, sen daha kötüsün. Burada ... durumunuzla yaşıyorsunuz ve yakın zamanda taşınmaya niyetiniz yok. Para mı

gerçekten ruhunu satmaya değer mi?"

"Kim ruhunu satıyor?" *Neden bahsediyor bu?* "Yaşayacak bir yer için bir köpek gösterisine yardım ediyorum. Bu nasıl bu kadar itibarsız bir şey olabilir?"

"Doğru, tek yaptığın bir köpek gösterisine yardım etmek." Beni gerçekten korkunç bir şeyle suçluyormuş gibi gözlerini deviriyor.

"Ne ima ediyorsun?" Talep ediyorum.

Başını sallar ve kapıyı açar, sonra da "Zaten bir önemi yok" der.

Sonra çıkıp gitti, ona izin verme şansımı çaldı.

Onu bir köpek gibi kovalayacağımı mı sanıyor? Hayır, teşekkür ederim. Bu onun fikrinin önemli olduğunu kabul etmek gibi olur ki kesinlikle değil. Ancak bir mesaj, gerçekten umurumdaymış gibi görünmeden derdimi anlatmamı sağlayacaktır.

Ben: Senin sorunun ne?

Sorunu olan ben değilim.

Sen tanıdığım en çekilmez züppesin. Tahmin et ne oldu, Jack?
Sen de benden iyi değilsin.

Jack: Kendine ne söylemen gerekiyorsa.

Ben: Sen bir erkek için iğrenç, aşağılık bir bahanesin. Bir insan davranışı öğrencisi olarak, neden bahsettiğimi bildiğime inansen iyi edersin.

Jack: Oh, eminim neden bahsettiğini biliyorsundur, ama bunun senin öğrenci olmanla hiçbir ilgisi yok ve her şey

Hayatını nasıl yaşadığını. Birbirimizden uzak durma konusunda anlaşalım ki sen de o çok sevdiğin şekerleme işine geri dönebilesin.

Ben: Bu da ne demek şimdi?

Şekerleme mi? Bilirsin işte. Bugünlerde insanlar buna böyle diyor, değil mi? Juan Carlos ve Helena için şeker bebedin ve karşılığında eğitimini ödüyorlar.

Ne?!

Deli mi bu?!

İşte bu kadar! Bu beni zavallı yapsa da umurumda değil. Onu yakalayacağım, böylece o aptal muhteşem suratına bizzat bağırabileceğim! Hışımın ön kapıdan çıktım ve merdivenleri yırtarcasına indim. Sokağın yarısında Jack'i görünce arkasından bağıyorum, "Sen kime şeker bebek diyorsun, seni sapık!"

Jack döner ve bağıır, "Topuklular uyuyorsa, giy!"

Ona doğru fırladım, yol boyunca parmağımla onu işaret ettim. Dürüst olmak gerekirse, eğer bu kadar kızgın olmasaydım, kendimi biraz aptal gibi hissedirdim. Bu kadar erken işaret etmemeliydim. Sonunda ona yetiştiğimde, sırtımı dikleştirdim ve "Git bir yumurta em, seni geniş ağızlı solucan!" diye bağırdım. *Hiç* mantıklı değildi ama iyi hissettirdiği kesindi.

"Yumurta emmeye mi gideceksin?" Jack soruyor. "Kaç yaşındasın sen? Dokuz mu?"

"Ben yirmi sekiz yaşındayım, seni... seni sürüngen!" Ben de diyorum ki. "Ve buradan gidiyorum, böylece senin gibi biriyle bir saniye daha harcamak zorunda kalmayacağım!"

"Güzel, çık dışarı!" diye bağııyor.

"Zaten dışarıdayım, o yüzden içeri giriyorum!" Öfkeden titreyerek ona söyledim. "Sen dışarıda kal." ... Ve parmakla işaret etmeye geri döndüm.

"Mükemmel. Sadece oraya geri dön ve Juan Carlos için ne yaparsan yap, bu sana lekeli doktoranı kazandıracak!"

"Sen neden bahsediyorsun ki? Juan Carlos evin uşağı."

"İşin içinde başka biri daha mı var?!" diye soruyor, burnuna lağım kokusu gelmiş gibi burnunu kırıştırarak. "Ve sen ona *uşağım mı* diyorsun?!"

Çılgınlar Şehri'ne bırakılmış gibi hissediyorum. "Ona *ben* öyle demiyorum, Helen ve Stan diyor, seni koca göt!"

"Stan de kim?" Jack bana doğru iki adım attı.

"Kayınbiraderim. Kız kardeşim Helen ile evli," diyorum ona, artık kafası tamamen karışmış bir halde. "Ve ben onların hiçbirisiyle yatmıyorum, seni iğrenç domuz."

Jack bana bakıyor, tamamen şok olmuş görünüyor. Sonra alçak bir sesle, "Yani sen şeker bebek değil misin?" dedi.

"Belli ki değil." Bu düşünceyle tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. "Neden benim hakkımda böyle düşünüyorsun ki?"

O cevap veremedi Stan'in küçük Mercedes'i yanımıza yanaştı, ikimiz de zıplayarak yoldan çekildik. "Bu Stan. Benim sıkıcı, plastik cerrah kayınbiraderim..." "Helen olmayan bir kadınla birlikte olan." diye eklemekten önce duraksıyorum.

Yanıdaki apartman dairesine yanaşıp yolcusunu ateşli bir şekilde öpmeye başlamasını şaşkınlıkla izliyorum. Bu da ne? Çenem düşmüş bir halde Jack'e bakıyorum. "O aldatan bok çuvalı. Ne yapacağım ben?"

"Bilmiyorum. Ben olsaydım, gerçeği bilmek isterdim," diyor Jack.

"Bir şeyler yapmam lazım," diyorum Jack'e, kalbim göğsümde çarpıyor. Aceleyle eve giriyorum, zihnim son birkaç dakika içinde olan her şeyle dönüyor. Helen'ı Parker ve Holly ile birlikte görüyorum, üçü de yürüyüş sonu pirueti yapıyor. Kimin hayatı bu?

Zihnimde kendimi yine bir doğa programı sunarken görüyorum. *Bu kediler nasıl yürüyeceklerini biliyorlar ve her an saldırabilirler.*

Aceleyle yanına gittim. "Helena, seninle biraz konuşabilir miyim?"

"S ö z ü m ü kesmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" diye soruyor.

Helen, kocan şu anda dilini başka bir kadının boğazına sokmuş durumda. Bilmek istersin diye düşündüm.

Tabii ki bunu söylemem. "Stan eve geldi." derim.

Sanki az önce ona kocasının mutfakta çıplak olduğunu söylemişim gibi başını kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Stanhope işte."

"Dışarıdaydım ve arabasıyla geldiğini gördüm," dedim.

Kız kardeşim misafirlerinden izin isteyip beni kolumdan tutuyor. Beni öyle bir güçle odadan dışarı çekiyor ki, ona yetişmek için neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Girişe varır varmaz, "Senin derdin ne?" diye soruyorum.

"*Benim* sorunum ne? Neden Stan'in evde olduğunu söylemek için sözümü kesiyorsun?"

"Çünkü dışarı çıkıp arabasına bakmak isteyebileceğini düşündüm." Neden bana bu konuda bağıyor?

"Kaza mı geçirdi?" Ben cevap veremedim Helen ön kapıyı açtı ve aceleyle dışarı çıktı.

Onu gördüğünde haberim olsun diye hemen peşindeyim. Ve evet, hâlâ tanımadığı bir kadınla öpüşüyor. Ama açıklık getirmek için işaret ediyorum ve "Bilmen gerektiğini düşündüm..." diyorum.

Cevap vermek yerine arkasını döndü, beni yolumdan itti ve tam eve geri dönmek üzereydi ki topuğunun üzerinde dönerek tısladı, "Kendi işine bak, Autumn. Benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Helen," ona dokunmak için uzandım.

Uzaklaşıyor ve "*Tek kelime daha etme* yoksa kendine yaşayacak *başka bir* yer bulabilirsin" diye uyarıyor. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gidiyor.

Jack

Sonbahar haklıydı. Ben bir aptalım. Onun hakkında asla böyle uygunsuz bir varsayımda bulunmamalıyım. Onu *gerçekten* aramak istiyorum ama şu anda evinde her ne oluyorsa onunla başa çıkmak için biraz zamana ihtiyacı olabileceğini hissediyorum. Ayrıca, ne diyebilirim ki? Özür dilerim, fahişelik yaptığını düşündüm. Böyle bir durum için tebrik kartı var mı?

Saatime baktığımda henüz beş bile olmadığını görüyorum. Eve en son ne zaman bu kadar erken geldiğimi hatırlamıyorum. Çorak daireme bakarken, birden buradan çıkmak için can atmaya başlıyorum. Çok soğuk, sessiz ve... yalnız diyebilir miyim? Neredeyse klinikte yaşamama şaşmamalı. En azından orada bana eşlik edecek bir tür yaratık var.

Telefonumu elime alıp Brenda'ya bir mesaj gönderdim.

Ben: Öğleden sonra nasıl geçti?

Brenda: Tamam. Neden bana mesaj atıyorsun? Dışarıda biriyle romantizm yaşıyor olman gerekmiyor mu?

Ben: Etkilendiğim kadınların etrafında olmama izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Sonunda kendimi rezil ediyorum.

Bir dakika sonra telefonum çaldı. Açar açmaz, Brenda "Ne yaptın?" diye sordu.

İnleyerek ona, "Ben toplum içine çıkmasına asla izin verilmemesi gereken bir aptalım. Ama sorun değil çünkü hayvanlarla aram çok iyidir, o yüzden bundan sonra siz iki ayaklılarla konuşun, ben sadece dört ayaklı ve kanatlılarla ilgileneceğim."

"Ne oldu?"

Brenda'nın sonunu atlamama asla izin vermeyeceğini bilmeliydim. "Bir nevi... Autumn'u okul harcı için fahişelik yapmakla suçladım."

"O tatlı kızı fahişe olmakla mı suçladın?" Brenda soruyor.

"Daha çok yüksek fiyatlı bir ... biliyor musun? Önemli değil. Önemli olan her şeyi berbat etmiş olmam ve şimdi bunu düzeltmek zorunda olmam."

"Bunu nasıl yapacağınızdan emin değilim," diyor bana. "Genel olarak konuşursak, kadınlar insanların seks ticareti yaptıklarını varsaymalarından hoşlanmazlar."

"Dürüst olmak gerekirse, ortada büyük bir yanlış anlaşılma vardı ve bence pek çok insan aynı şeyi düşünürdü." Tekrar homurdanıyorum, sonra ekliyorum, "Ama eminim haklısın ve benden sonsuza dek nefret edecek."

"Olması gerektiği gibi."

"Desteyiniz için teşekkürler," diyorum.

"Her ne kadar senin pek de hoş olmayan aşk hayatın hakkında konuşmaya devam etmek istesem de, gitmem gerekiyor. Bugün bowling gecesi, yani Theo gitti ve bütün akşam televizyon bana kalacak. Bayan Maisel ve benim bir randevumuz var."

"Doğru. Özür dilerim," diyorum iç çekerek. "Seni tüm bunlarla rahatsız etmemeliydim."

"Size koçluk yapacak birine ihtiyacınız olduğu açık, ancak hayatınız boka sardığında tek arkadaşınızın menopozdaki evli bir kadın olduğu gerçeğini biraz düşünmek isteyebilirsiniz."

"Bu beni çok daha iyi hissettirdi, Brenda. İyi akşamlar."

"Sana da aynısını yapmanı söyledim, ama biliyorum ki o küçük, hüznü dairesinin etrafında dolanıp duracaksın."

Ouch.

Telefonu yüzüme kapattığında, beni tehdit eden acıma partisine tamamen teslim olmamak için kendimi yemeğe çıkarmaya karar verdim. Karşı cinsle tecrübem olmadığından değil. Üniversitedeyken tam bir kadın avcısıydım ama Parker'dan beri "oyuna geri dönmek" için pek de aceleci davranmadım.

Sfoglia'nın bolonezli pappardelle makarnasını ve belki de kafam büyüklüğünde bir ya da iki deniz tarağını gözüme kestirerek Lexington Avenue'ye doğru yürümeye karar veriyorum. Kim bilir, eğer şanslıysam belki bir otobüs çarpar da ölür, reenkarne olur ve hayata yeniden insan olarak başlarım.

Sonbahar

"Bu konuda konuşmak istememen umurumda değil," diye bağıryorum kız kardeşime. "Bu öğleden sonra olanları konuşmamız gerekiyor."

"Bu seni ilgilendirmez, Autumn." Helen o kadar sinirlenir ki ağzından tükürükler saçılır.

"Siz arkadaşlarınızla eğlenirken, ahmak kocanız evinizin önünde arabada oturmuş başka bir kadını öpüyordu. Bu davranışın pasif agresifliğini anlamak için Freud olmanıza gerek yok."

Helen kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ya kendini koruduğunu ya da başını sallayıp ailemin sevdiği o eski zaman televizyon programındaki cin gibi beni yok edeceğini belli eden bir hareket yapıyor. "Beni ya da Stanhope'u tanımıyorsun, bu yüzden fikirlerini kendine saklarsan memnun olurum."

"Kimin suçu bu?" Mutfak tezgahından bir tabure çekip otururken talep ediyorum. "Bana bir Noel kartı bile göndermiyorsun!"

"Bak Autumn, sen benden on yaş daha gençsin. Birlikte aynı evde yaşayarak neredeyse hiç zaman geçirmedi. Bunca yıldır sana ayak uydurmamı bekleyemezsin."

"Neden?" Gerçekten bilmek istiyorum. "Diğer insanlar aileyi zamanlarını harcamaya değer bir yatırım olarak görürler. Şu eski deyişi bilirsiniz, kan sudan daha kalındır. Bu da bir şeydir."

Sanki doğru cevabı arıyormuş gibi oflayıp pufluyor. Bulana kadar beklemek yerine devam ediyorum: "Sanki yetiştirmekle meşgul olduğun kendi ailen var da."

Söylediğimin sert bir şey olduğunun farkındayım ama yine de kız kardeşimin tepkisine hazırlıksızdım. Gözleri yaşlarla doluyor ve süper kahraman duruşu, yere düşmemek için tezgâha tutunduğu noktaya kadar sönüyor.

Hemen ayağa fırlayıp yanına koştum, "Helen, çok özür dilerim. Bu söylediğim düşüncesizce bir şeydi."

Ona dokunur dokunmaz beni şiddetle itiyor. "Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Hemen. Şimdi." Parçalanmış soğukkanlılığının parçalarını fiziksel olarak toparlamasını ve duruşunu yeniden dik bir çizgiye getirmesini izliyorum.

"Helen, sorunlarını içinde tutman sağlıklı değil. İnsanların konuşmaya ihtiyacı var.

Bir danışma kuruluna ihtiyaçları var."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," diye homurdanıyor. "Sadece git."

Nereye gideceğimden tam olarak emin değilim ama Celine Dion'u uzun bir yürüyüşe çıkarmayı düşünüyorum. Ta ki Helen'in onu Juan Carlos'la, yani John'la dışarı gönderdiğini hatırlayana kadar... Böylece arkadaşları onu görmeyecek ve Kristal Kemik Gösterisinin En İyisi ödülünü kazanmaya aday olduğunu fark etmeyecekti.

Kışlık montumu giyip ön kapıdan çıkmadan önce kilere gidip çantamı alıyorum. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor, belki hızlıca bir şeyler atıştırabileceğim ucuz bir yer bulabilirim. Ya da o kadar çabuk değil. Stan kapıdan girdiğinde evde olmak istediğimden emin değilim. Kız kardeşimin o piç kurusuna ağzının payını verdiğini duysam kendimi daha iyi hissederdim ama vermeyeceğinden eminim, bu da beni hasta ediyor.

Altmış Sekizinci Cadde'den Lexington Bulvarı'na doğru yürürken zihinsel olarak ailemin evini yeniden ziyaret ediyorum. Annem ve babam o kadar normal, kibar (hayatımda ne yaptığımı tartışmadıkları zamanlarda) ve karmaşık olmayan insanlar ki Helen'in tüm bu aşırı bakım eğilimlerini nereden aldığını hayal bile edemiyorum. Bir hevesle kaldırım kenarındaki boş bir alana oturdum ve telefonumu çıkardım.

Ben: Hızlı bir soru-Helen hep böyle miydi? Sana

söylemiştim!

Annem mesaj atıyor çünkü büyük harf kullanmıyor, ayrıca "Sana söylemişim" dedi. Annelik böyle bir şey olsa gerek.

Ben: Tek bilmek istediğim, anne babası sizken nasıl bu hale gelebildiği.

M&D: Doğuştan değiştirilmiş bir senaryoyu göz ardı etmiyoruz. Çok uzaklardaki bir kalede, hizmetçilerin tuvaletleri temizlemesine izin vermeyi reddeden bir kadın olabilir.

Ben: İğrenç, anne. Teorini çürütmek istemem ama yabancı kraliyet ailesi doğum yapmak için ne sıklıkla Koshkonong'a gidiyor?

M&D: Anlaşıldı. Kız kardeşin şimdi ne yapıyor?

Ailemi endişelendirmek istemiyorum ve Helen'in aile içi sorunlarını ortaya çıkarmak bana düşmez, bu yüzden mesaja cevap veriyorum: Köpek şovunda mayo yarışması varmış. Başka bir şey söylememe gerek var mı?

M&D: Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ben: Babam nasıl? Hala onu zehirleyebileceğini düşünüyor mu?

M&D: Emin değilim ama son zamanlarda çok iyi davranıyor. Sen gittiğinden beri kar küremek ya da çöp çıkarmak zorunda kalmadım.

Kısa bir süre Stan'in fiziksel sağlığı hakkında endişelenmesinin iyi bir şey olup olmayacağını düşündüm. Bu düşüncüyü bir an için bir kenara bıraktım.

Aferin sana anne. Evlilik yönetimi üzerine bir ders verebilirsin.

M&D: Kesinlikle yapabilirim. Kardeşinin yanında deli gibi hissetmek dışında nasılsın? Yeterince yiyor musun? Yeterince uyuyor musun? İyi erkeklerle tanışıyor musun?

Son soruyu sormak anneme kaldı. Anneler neden her zaman çocuklarını yuva kurmaya zorlamak ister? Sanki onlar gibi olmadığımız sürece tam bir insan deneyimi yaşamıyoruz.

Ben: Yeterince yiyorum. Helen'in tuhaf vegan makrobiyotik eğilimleri var, bu yüzden kendim için alışveriş yapıyorum. İyi uyuyorum. Beni hizmetçinin odasına koyduğunu söylemiş miydin? Erkeklerle gelince-
Tam ikramiye. Şu anda yedi ya da sekiz farklı erkekle yatıyorum, seçeneklerimi açık tutmaya çalışıyorum.

NE?! BÜTÜN O ADAMLARLA YATIYORUM DA NE DEMEK?

Ben: Anne?

ANNEN MERHABA DEMEM İÇİN BAĞLADI. BEN BABAN. CEVAP İSTİYORUM.

Ben: Sadece annemin zincirini çekiştiriyordum, baba. Celine Dion'dan başka kimseyle yatmıyorum.

M&D: ŞİMDİ DE LEZBİYEN Mİ OLDUN?

Tanrım, bu konuşma kelimelerle ifade edilemeyecek kadar aptalca.

Ben: Celine Dion Helen'in köpeği.

M&D: BİR KÖPEK İÇİN NE KADAR APTALCA BİR İSİM
BU?

Aynen öyle. Ve şimdi büyük şehirdeki hayatımın nasıl olduğu hakkında bir fikrin var.

Geri döndüm. Bunun için üzgünüm, bize caziben konusunda gevşek davrandığını söyleyeceğini fark etmemiştim. Baban şu anda kendini sakinleştirmek için soğuk suyun altına bir bez koyuyor.

Ben: Bunu söylediğime inanamıyorum ama sizi özledim çocuklar.

Biz de seni özledik, tatlım. Biz de tam yakında ziyarete gelmekten bahsediyorduk, böylece iki kızımızla da aynı anda vakit geçirebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?

Helen için kulağa korkunç geliyor. Bu da bana bunun çok iyi bir fikir olabileceğini düşündürüyor. Ailem kız kardeşimin evliliğinde bir sorun olduğunu düşünürse sessiz kalmayacaktır ve bu da sorunlarıyla yüzleşmesi için ihtiyaç duyduğu katalizör olabilir.

Bence bu harika bir fikir anne. Neden onun köpek şovuna gelmeyi planlamıyorsunuz? Böylece buradaki hayatı hakkında gerçek bir fikir edinebilirsiniz.

Hepsine bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum, ama gerçekten, gitmenin yolu bu.

M&D: Tamam. Bana detayları gönder, ben de

biletleri ayırtayım. Ben: Detaylar mı?

M & D: Ne? Netflix izliyorum. Yeni jargonda neler olduğunu biliyorum.

AMAN TANRIM.

Tamam anne. Detayları birazdan sana gönderirim. Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum tatlım. Tüm o erkeklerle iyi eğlenceler.

Sanki onu hayal etmiş gibi, Jack'in caddede bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Bir yanım kendimi yola bırakıp önümdeki Bentley'in tamponunun altına yuvarlanmak istiyor. Diğer yarım ise beni bir tür yüksek sınıf telekız sanmasıyla ilgili o inanılmaz yanlış anlaşılmadan sonra aramızdaki her şeyi düzeltmek istiyor.

Ne yapacağıma karar veremedi Jack beni görüyor ve belli belirsiz elini kaldırıyor. "Autumn, merhaba," diye seslendi.

Annemin bir sözünü ödünç alırsak, Donkey Kong gibi.

Jack

Autumn yanındaki Bentley'in altına bakıyor ve bir an için burada değilmış gibi davranmak için altına dalmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ya da daha doğrusu *ben* burada *değilmişim gibi*. Sonunda bana küçük bir el sallıyor ve kayıtsız bir ses tonuyla "Merhaba" diyor.

Ona doğru ilerliyorum, fotoğraf çektirmek için poz veren bir turist ailesini atlatırken rüzgâr yanaklarımı ısıyor. Ona ulaştığımda ellerini ceplerine sokuyor ve hava soğuk olduğu için mi yoksa kızgın olduğu için mi emin değilim. Muhtemelen ikisi de.

Nereden başlayacağımı bilemediğimden, "Seni ve bu öğleden sonraki tüm o çılgınlığı düşünmeden edemiyorum. Kız kardeşin nasıl?"

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım hayal edebileceğimden çok daha kötü durumda." Autumn'un gözlerinde bir şey değişiyor ve sanki bir kapı üzerime kapanıyor. "Bunu sana neden anlatıyorum? Hakkımda böyle saçma şeyler düşündüğün için sana sağlam bir tekme borçluyum."

İki elimle erkeklik organlarımı kapatıyorum ve dramatik bir şekilde irkiliyorum, "Tamam, devam et. Bunu hak ediyorum."

Kendine rağmen bir kıkırdama çıkarıyor. "Seni tekmelemeyeceğim. Henüz.

Bakalım beni gücendirmek için başka ne yapacaksın?"

"Birdenbire neden evimden çıkmadan önce garip bir şekilde spor ayakkabı giyme isteği duyduğumu anladım."

Gülümsüyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Komik olmayı bırak. Sana hâlâ kızgıyım." "Ve buna hakkın var," diyorum bir rüzgâr onu savururken. saçlarını savurarak yüzüne çarpmasına neden oldu.

Uzanıp onu ağzından uzaklaştırmak istiyorum ama benden önce davranıyor. Ayrıca, ona dokunmaya çalışmamalıydım. Bunun yerine ona özür dileyen bir bakış atıyorum. "Her şey için çok üzgünüm ve benden sonsuza kadar nefret edeceğinizi biliyorum ama şuradaki restorana girmeyi kabul etme şansınız var mı?" -Sfoggia'nın sol tarafını işaret edip devam ediyorum- "ve İtalya'nın bu tarafındaki en iyi pappardelle Bolognese'yi yeme şansınız var mı? Her lokma arasında ayaklarına kapanacağıma söz veriyorum."

"Beni suçladığın şeyden sonra gerçekten seninle çıkacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Başımı kuvvetle sallayarak söylüyorum. "Randevu değil. Sadece iki kişi aynı masada yemek yerken birimiz kendini açıklamaya çalışıyor. Sonra yollarımızı ayırırız ve umarım sen beni yumruklamak istemeden o büyük parlak köpek şovunda birlikte çalışabiliriz."

"Kim alıyor?" diye soruyor.

"Ben, tabii ki. Yaralı taraf bedava yiyor," diyorum ona.

"Evet dersem, bunu sadece bedava bir yemek için yaptığımı ve söz konusu yemeğin hiçbir şekilde size bağışlanma ya da herhangi bir fiziksel etkileşim satın almadığını anlayın. Çünkü artık bildiğin gibi ben bir fahişe değilim."

"Anlaşıldı," diyorum, pişmanlık göğsümde kabarıyor.

Autumn gözlerini kısarak bir süre bana baktı ve sonunda kabul etti: "Tamam, ama sadece üşüdüğüm, aç olduğum, param azaldığı ve bir süreliğine eve dönmek isteyip istemediğimden emin olmadığım için."

"Çoğu kadının benimle çıkmayı kabul etmesine neden olan koşullar tam olarak bunlardır."

Gülümsemeye karşı koyuyor ve "Seninle çıkmayacağım" diyor.

"Tabii ki değilsin. Ağzımdan çıktığı anda seçtiğim kelimelerden pişman oldum," diyorum ve kapıyı onun için açıyorum.

Sıcak hava bizi hostesten yaklaşık on saniye önce karşılıyor. Bizi masalardan oluşan labirentin içinden geçirerek köşedeki iki kişilik bir kabine götürüyor. Buraya girdiğimizde, buranın aslında yemek için oldukça romantik bir yer olduğunu fark ediyorum - loş ışıklı, her masada mumlar var ve arka planda hafif bir klasik müzik çalıyor. Masamıza oturduktan sonra hostes masamızdaki mumları yakıyor, bize spesiyallerin hızlı bir özetini veriyor ve sunucumuzun birazdan bizimle olacağını söylüyor. Sonra bizi yalnız bırakıyor. Yalvarmaya başlayalım.

Ellerini ısıtmak için mumun üzerinde tutarken Sonbahar'ı izleyerek başlıyorum. "Eldiven havası," diyorum ona.

Başını sallıyor, sonra diyor ki, "Gidip bir çift almalıyım. Aptalca bir nedenden dolayı yanıma almayı düşünmedim."

Garsonumuz gelip bir sepet dolusu ekmek bırakıyor. "İyi akşamlar, ben Ernesto. Başlangıç olarak bir içki ister misiniz?"

Autumn başını sallar. "Evet, lütfen. En pahalı kırmızınız hangisi?" Ernesto'nun gözleri dolar işaretleriyle parlıyor.

"Kutlama mı yapıyoruz?"

"Hayır," diyor ona. "O yalvarıyor ve ben de ona bunu ödetmeye niyetliyim."

Ernesto bana doğru bir sırtış fırlattı. Yemek arkadaşıma baktığında sırtışı genişliyor. "Bu konuda size yardımcı olmak benim için bir zevk olacak."

Tam olarak ne için yalvardığımı hayal ettiğini merak ettiğimde yüzüm biraz ısınıyor. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama sonra kabul etmeye karar veriyorum. "En pahalı kırmızınızdan bir şişe alacağız."

Ayrılmadan nce "Akıllı adam," diyor.

"Yani, senin hakkında tamamen yanlış bir fikre kapılmışım-" "Tamamen yanlış."

"Evet ve bu sonuca nasıl ulaştığımı aıkladığımda, bana bir şans daha vermeyi kalbinde göreceğini umuyorum," diyorum ona.

"İçinizde şiddet dürtüsü uyandırmayan bir insan olmak" diye ekliyor.

"Bunun inanılmaz bir açıklaması olmalı..."

"Makul bir tane ye ne dersin?" Bez peçeteyi sepetten kaldırıp ona bir rulo uzatarak soruyorum. Bir tane alıyor, bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"İlk tanıştığımızda bana Celine Dion'un hayatında yeni olduğunu söylemiştin.

Sonra Juan Carlos'un sana onu dışarı çıkarmamanı

söylediğini söyledin." "Yani, onun benim şeker babam olduğunu varsaydın."

"Onun Celine'in sahibi ve senin erkek arkadaşın olduğunu düşündüm," dedim. "Ve yardım edemedim ama Helen ile yaptığınız garip konuşmaya kulak misafiri oldum... Helen, belki? Köpeği ne zaman eve getirmeniz gerektiğini öğrenmek için klinikten aradığınızda."

Tek kaşını kaldırarak, "Gizlice dinliyor muydun?" diye soruyor.

"Gizlice dinlemenin çok olumsuz bir çağrışımı var. Şöyle desek nasıl olur?

dikkatle dinliyordum çünkü senden çok etkilenmişim ve müsait olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Ben buna kulak misafirliği diyeceğim," diyor bana ufak bir gülümsemeyle.

"Bu senin ayrıcalığın."

Ernesto iki boş bardak ve bir şişe La Magia, Brunello di Montalcino Riserva ile döner. *Vay anasını, bu 2012 mi?* Bir bardağa biraz dolduruyor ve Autumn'a uzatıyor, Autumn da ona sırtarak geri uzatıyor. "Ah, çok güzel. Tadı son derece pahalı."

"Oh, öyle," diyor ona, her birimize birer bardak doldurmadan önce. "Bu akşam ne sipariş etmek istediğinizi biliyor musunuz?"

"İntikam dışında ne önerirsiniz?" diye sorar.

"Ben olsam kesinlikle biftek tartarın İtalyan versiyonu olan carne cruda all'albese ile başlardım. Kağıt inceliğinde Parmigiano- Reggiano peyniri parçalarıyla servis ediyoruz ve kesinlikle paha biçilemez bir lezzet için üzerine Alba bölgesinin ödüllü beyaz trüf mantarlarını ekliyoruz."

"Kulağa harika geliyor," diyor Autumn ona. "Bunu iki yapalım mı?" Ernesto, "Elbette, her biriniz kendinizinkini isteyeceksiniz," diyerek onu temin ediyor.

"Arkadaşım Atlantik'in bu yakasındaki en iyi bolonez pappardelle'nin sizde olduğunu söyledi" diyor.

"Çok popüler bir yemek ve aynı zamanda menüdeki yüksek fiyatlı ürünlerden biri."

"Bu durumda, kulağa mükemmel geliyor."

"Çok iyi, bayan. Birazdan mezelerinizle birlikte döneceğim."

O gittikten sonra Autumn kadehini kaldırıyor ve uzun bir yudum almadan önce kadeh kaldırma hareketi yapıyor. "Bu işte iyisin" demeden önce ben de aynısını yapıyorum.

"Neyde iyi?" "Bana para ödetmekte."

Sırıtarak, "Biz şeker bebekler bu konuda doğuştan yetenekliyiz. Telefon konuşmama utanmadan kulak misafiri *olmana* cevaben - Helen'le konuştuğumu bilmelisin."

"Ah, bu çok daha mantıklı." Başımı salladım. "Senin gibi kendine güvenen, akıllı ve güzel bir kadının, bir erkeğin sana bu şekilde davranmasına katlanacak kadar düşük bir özdeğer duygusuna nasıl sahip olduğunu anlayamıyordum."

"Ve sormak aklına gelmedi mi?"

"Aslında bu beni ilgilendirmezdi."

"Madem seni ilgilendirmiyordu, neden bu kadar üzüldün?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum," diyorum ona, kalbim bir death metal konserindeki bas davul gibi çarpıyor.

Bir an bana bakıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. "Çok kötü."

"Neden?"

"Ben de senden hoşlanabilirdim."

"Yani her şeyi onarılamayacak kadar berbat mı ettim?"

"Bundan sonra birlikte olacağımızı düşünebiliyor musun? Çocuklarımız nasıl aşık olduğumuzu sorduklarında onlara ne diyeceğiz?" diye soruyor.

Sonra da

"Komik bir hikâye, baban benim eğitim için seks ticareti yapan bir fahişe olduğumu düşünüyordu."

"Böyle söyleyince, hikayenin o kısmını atlayıp, teyzelerinin kanişi Celine Dion'la birlikte olduğun için pizzacıdan atıldığı kısmı nasıl vurgulamamız gerektiğini görebiliyorum. Onlara sadece senin için turta alıp getirerek seni kurtarmakla kalmadığımı, aynı zamanda seni dev bir Venüs sinek kapanına yem olmaktan da kurtardığımı söylememiz gerekecek."

"O bir saksı palmyesiydi ve sen bunu biliyorsun."

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Ama çocuklar bunun etobur bir bitki olduğunu düşünürlerse çok etkilenecekler, öyle değil mi?"

Autumn gülümsüyor, ben de devam ediyorum: "Ebeveynler çocuklarına nasıl bir araya geldiklerine dair tüm detayları anlatırlar mı? Bu çocukların bilmek isteyeceği bir şey mi?"

"Haklısın" diyor, parmaklarını şarap kadehinin sapında aşağı yukarı gezdirerek. "Ama *biz* bilirdik."

"Evet, ama çocuklar bu soruyu soracak kadar büyüdüklerinde, her şeyi eğlenceli bulacağımızı tahmin ediyorum..." Umarım kabul eder.

Bana attığı ters bakış bunu yapmayacağını söylüyor. "Çok mu erken?" Ben soruyorum.

"Dürüst olmak gerekirse hiç kimse benim hakkımda bu kadar kötü bir şey düşünmemişti." "Ben-" diye başlıyorum ama o bir elini kaldırıyor.

"Gerçekten yaptın."

"Kahve içerken yaptığımız konuşmayı unutuyorsun, o zaman herkesin anlaşmadan bir şey alacağını ve okulu bitirmek için paraya ihtiyacın olduğunu söylemiştin" diyorum.

Elini alnına vuruyor. "Kendimi pazarlamaktan bahsettiğimi nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum."

Her saniye daha derin bir çukur kazıyormuşum gibi hissederek omuzlarımı silkiyorum.

"Aptal köpek şovundan rahatsız olduğunu sanıyordum," diyor.

"Bir köpek gece elbisesi yarışması beni neden bu kadar rahatsız etsin ki?" Ben soruyorum.

"Hayvanları sevdiğin ve onların bu tür istismarlara maruz kalmasından nefret ettiğin için mi?" diye soruyor, kendinden pek de emin değilmiş gibi.

"Biraz aptalca belki ama köpekler insanlarıyla birlikte olduğu sürece muhtemelen umursamayacaklardır," diyorum ona. "Biliyorsun, bana neden bu kadar alındığımı kolayca sorabilirdin. Bu da havayı yumuşatmaya yardımcı olurdu."

"Bunu benim üzerime yıkma," diyor parmağını sallayarak. "Senin hakkındaki varsayımım iyi bir varsayımdı. Seninki... o kadar da değil."

"Pekala, bu doğru," diyorum uzun bir iç çekmeden önce. "Mesele şu: Parker... ve tüm bunların beni nasıl etkilediği konusunda haklı olabilirsin. Biraz bıkkın olabilirim, bu yüzden seni elmaslarla süslenmiş bir fino köpeğiyle gördüğümde o kalabalığa ait olduğunu düşündüm. Sonra seninle biraz zaman geçirdim ve yanıldığıma karar verdim. Ama sonra dikkatim dağıldı ve onların dünyasında başarılı olmak için gerçekten çok çabaladığını düşündüm ki bu benim parçası olmak istemediğim bir dünya."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz," diyor bana. "Ama ben de bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Ernesto tam o anda, muhtemelen tanesi bana elli dolara mal olacak iki tabak pişmemiş biftekle çıkageldi. "İşte, carne cruda all'albese. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," diyorum ona ve sonra Autumn'a dönüyorum. "Peki, onların dünyasının bir parçası olmak istemiyorsan, ne istiyorsun?"

Sonbahar

Jack'e sorusuna yanıt olarak "Üniversite profesörü olmak istiyorum" dedim.

"Üniversite profesörü olmak isteyen biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum" diyor.

Şarap beni sıcacık ve uçar gibi hissettiriyor, ki bu adamı kendimden uzak tutacaksam hiç de iyi bir şey değil. "Üniversiteye gittin, değil mi?" diye sordum.

"Tabii ki ve tıp fakültesi."

"Sanırım profesörlerinizin her biri bu kariyer yolunu seçmiştir. Onlarla tanıştınız, değil mi?"

Mum ışığında gözleri parlıyor. *Adamım, çok tatlı.* "Yani profesör olmak isteyen hiç öğrenci tanı mıyordum" diyor.

Şarabımı elime alıyorum ve konuyu değiştirmeden önce bir yudumun tadını çıkarıyorum. "İyi şaraba alışık değilim, biliyor musun?"

"Ben de öyle. Bundan sonra ucuz şeylere geri dönmek zor olacak."

Garsonumuz mezelerimizi getirirken ona küstahça "Siz doktorların yakacak parası var sanıyordum," diyorum.

"Bu bir alışkanlık haline gelirse yapmayacağım." Pappardelle'sinden bir ısırık alıyor ve çiğnerken inliyor. Sanırım bu şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şey.

"Pahalı şaraplar içmek mi, yoksa insanlara hakaret etmek ve bunu telafi etmek için onlara çok pahalı yemekler ısmarlamak mı?"

"İkisi de," diyor ağzına bir lokma daha makarna atarken.

Ona bir akşam için yeterince para ödettiğime karar vererek, "Bana hayatınızdan bahsedin, Dr. Campbell. Okulu yöneten bir sporcu olduğunuzu hayal ediyorum."

O kadar sevimli bir şekilde gülümsüyor ki, cazibesine kapılmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Para için fahişelik yapabileceğini düşünen bir adamın güven sorunları olduğu açık.

"Tam olarak değil. Illinois'de küçük bir kasabadan geliyorum" diyor. "Şehrin hemen dışında bir süt çiftliğinde büyüdüm. 4H'deydim ve ödüllü ineklerimle iki altın madalya kazandım - yani kesinlikle 'okulu yönetme' malzemesi değil."

"Gerçekten mi?" Beklediğim cevap bu değildi. "Bir süt çiftliği mi?"

Başını salladı. "Evet. İki kardeşim de hâlâ işletiyor. Annem ve babam emekli oldular ve yılın yarısında Arizona'da yaşıyorlar."

"Vay canına, bir süt çiftliği," diyorum tekrar, Jack'in tulum giymiş, Bessy adında bir ineği sağan çocuk boyutlarında bir versiyonunu hayal ederek. "Yani toplamda üç oğlan mı?"

"Ve benden beş yıl sonra gelen çok şımarık bir kız kardeş. O zamana kadar bebek bendim" diye anlatıyor.

"Onlarla yakın mısınız?"

"İstediğim kadar yakın değilim. Kız kardeşim Chicago'da dişçilik okulunda okuyor. Hepimiz çok farklı yollar seçtik ama her Noel'de çiftliğe dönmeyi başarıyoruz. Toprak yolumuzu döner dönmez sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum; gürültülü ve çılginca."

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Güzel, büyük bir aile. Illinois'in neresinde?"

"Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Hayır," diyor, "Ama yapmamaya çalışacağım."

Sırıtarak ona söyledim. "Normal'in dışında küçük bir kasabada yaşıyorum."

"Ne kadar da normalsin!" Kendi şakasına gülüyor. "Ama cidden, bu benim büyüdüğüm yer kadar komik değil. Koshkonong, Wisconsin." Gülümsediğinde masanın üzerinden atlayıp kucağına oturmak istiyorum. *Bu düşünce de nereden çıktı?* Beni oturtmaya yeter umuduyla sandalyemin kollarını sıkarak soruyorum: "Çiftlikten uzaklaşmak için mi New York'a kaçtın?"

"Pek sayılmaz. Bir şekilde bu işin içine düştüm," diyor bir yudum şarap içerken. "Sadece bir yıllığına staj yapmak için gelmişim. 'Herkes bir kez New York'ta yaşamalı' olayı."

"Ama seni sertleştirmeden önce git," diye bitiriyorum sözünü.

Bardağını yere bırakan Jack başını eğiyor. "Mary Schmich'i tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Ama benim tanışmam Baz Luhrmann şarkısıyla oldu."

Ve şimdi sadece birbirimize bakıyoruz ve ondan neden nefret ettiğimi tamamen unuttum.

"Wisconsin, ha?" diye soruyor. "Sen ve kız kardeşin nasıl oldu da bu kadar farklı oldunuz?"

"Annem doğuştan değiştirilmiş olma senaryosunu göz ardı etmiyor ama benim de bu konuda kendi düşüncelerim var."

Kucağındaki bez peçeteyle ağzını silerek, "Bunları paylaşabilir misiniz?" diye soruyor.

Sarhoşluk sınırında olmasaydım muhtemelen bir şey söylemezdim ama şarabın dilimi gevşeten bir yanı var. "Helen ve Stan evlendiğinde ben sadece on dört yaşındaydım, ama Stan'in annesinin kocasına, oğlunun hep bir gün evleneceğini düşündüğünü, ama onun tek yaptığının büyük hedefleri olmayan bir kızla evlenmek olduğunu söylediğini duyduğumu hatırlıyorum."

"Ah. Stan'in annesi bir tür mirasçı falan mıydı?" diye soruyor, sesi dehşete düşmüş gibi çıkıyor.

"Hiç de değil. Bir sigorta acentesinde resepsiyonistti. Sanırım yakında doktor olacak çocuğunu yüksek hayata giriş bileti olarak görüyordu. Helen aynı güveni aşılamadı."

"Yani kız kardeşinin Stan gibi bir av için yeterince iyi olduğunu kanıtlamak için kendi yolundan çıktığını mı düşünüyorsun?"

İçimden bir kahkaha balonu patlıyor. "Onun gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, hala onu anlamaya çalışıyorum. Biraz gizemli biri. Diploması var

Sanat tarihi okudu ve bununla bir şey yapmak yerine ev hanımı oldu. Anladığım kadarıyla da mutlu bir ev kadını değil."

"Huh. Bu üzücü aslında."

"Öyle. Her şey yolundaymış gibi davranıyor ama öyle olmadığı çok açık. Stan'le yüzleşmesi için onu dışarı çıkardığımda eve geri döndü, sonra da bir şey söylediğim için *bana* kızdı."

Jack bir an duraklar. "Yani, biliyor mu?"

Başımı sallayarak, "Ve buna katlanıyor. Annemle babam onun nasıl bir hayat yaşadığını bilselerdi çok üzülürlerdi."

"Hiç şüphesiz. Kendim için ne istiyorsam çocuklarım için de aynısını isterim." Sorgulayan bakışıma yanıt olarak devam ediyor: "Dizlerimin bağını çözecek, beni tüm varlığıyla sevecek ve soğuk gecelerde beni sıcak tutacak biri. İyi bir takım iki mutlu insandan oluşur, bu yüzden eşimin de kendi hayallerinin peşinden gitmesini ve sadece bana bakmak için yaşamamasını isterim."

Lanet olsun. Üzerime öyle bir sıcaklık çöküyor ki sanki az önce alev almışım gibi hissediyorum. "Kulağa hoş geliyor." Sesim aniden o kadar kısık ve cızırtılı çıkıyor ki, ömür boyu sigara içmiş biri gibi konuşuyorum. "Ben de aynı şeyi isterdim."

Anlamlı bir bakışla, "Daha işin başında işleri bu kadar berbat etmiş olmam çok kötü," diyor.

Sandalyemin kollarını sıkarak yerimden kıpırdamamamı ve aklımdan geçenleri ona söylemememi hatırlatıyorum ki bunlar oldukça açık saçık şeyler. "Evet, bu utanç *verici*."

Sunucumuz belirdi ve Jack, "Ernesto, bir sambuca crème brûlée ve bir affogato paylaşmak istiyoruz" dedi. Bana bakıyor ve açıklıyor, "Vanilyalı dondurmanın üzerine espresso ve çırpılmış krema."

Bu yemek ön sevişmesi riskli bir iş - şu anda bir kutu krem şanti ve Jack alabilirim. Ernesto gittikten sonra, tedbiri elden bırakıyorum ve soruyorum, "Neden gelip yanıma oturmuyorsun? Paylaşmak daha kolay olur."

tatlılarımız bu şekilde." Jack korkunç bir an tereddüt ediyor ve hayır diyeceğini sanıyorum ama sonra başını sallayıp ayağa kalkıyor.

Ona yer açmak için yana kayıyorum ve o oturduğunda, sonsuz aşkımı ilan etmeye hazırım. Tamam, belki de şehvet, ama her neyse. Onun sıcaklığı, kokusu, sert omzunu kendiminkine karşı hissetmek. "Jack ..."
Neden onun adını söylediğimi bile bilmiyorum.

"Sonbahar..." diye cevap veriyor, dudakları benimkilerle aynı hizaya gelsin diye yüzünü alçaltıyor.

Gözleri ağzıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor ve olduğu yerde kalıp mesafeyi kapatmamı bekliyor. Kendimi durduramayıp yaklaşıyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Bir eliyle uzanıp yanağımı kavırıyor, sonra da ciddiymiş gibi beni öpüyor. Aynı anda hem nazik hem de güçlü. Dudaklarındaki şarabın tadını alabiliyorum ve bana duyduğu tutkuyu hissedebiliyorum. Dikkatlice, yavaşça ilerliyor, sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi. Sanki aynı anda hem bir özür diliyor hem de bir söz veriyor. *Oh. Vay canına. Vay canına.* Ona doğru daha da eğilirken tüm vücudum eriyor, bu anın sürmesini istiyorum. Halkın içinde olmamız umurumda bile değil. Sadece şaraptan değil, Jack'ten de sarhoş olmuştum.

Şu anda, onun hayalini paylaşmak istiyorum ve sonsuza kadar mutlu yaşamak. Sonsuza kadar böyle öpülmek istiyorum. Ernesto, "Görüyorum ki yemek işini yapmış," diyor.

Jack ve ben birbirimizden ayrıldık, ikimiz de söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorduk. Ve böylece büyü bozuldu. Ernesto'nun yüzündeki kendini beğenmiş ifadede beni utandıran bir şey var, sanki birkaç değerli yer mantarı ve süslü şarap için kendimi satmışım gibi.

Tatlıları bir saniye havada tutuyor, sonra bize alaycı bir gülümseme veriyor. "Bunları paket yapmamı ister misiniz?"

Birden Jack'in bana şeker bebek demesinin istenmeyen anısı aklıma geliyor ve saniyeler önce alevlenen ateşi söndürüyor.

"Sanırım onları burada idare edebiliriz," diyor Jack beceriksizce.

Ernesto tabakları önümüze koyuyor, sonra tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Kendimi yemek arkadaşına bakmaya ikna edemeyerek, "Seninle yatmayacağım" diyorum.

"Hayır, tabii ki değil. Bu da nereden çıktı?"

"Yakın zamana kadar benim böyle bir insan olduğumu düşünüyordunuz."

Jack yüksek sesle iç geçirir. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Eğer geri dönüp baştan başlayabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

"Eminim yaparsın." Ses tonum henüz bu konuda tam olarak hemfikir olmadığımı açıkça gösteriyor.

"Tamamen aptaldım," diyor. "Senin gibi birinin, sana davrandığını düşündüğüm şekilde davranan biriyle birlikte olma fikrine katlanamıyordum."

"Çünkü sen iyilerden birisin." Yapmak üzere olduğum şeyi yeniden düşünemedim eğilip onu tekrar öpüyorum.

Hızla geri çekiliyor ve gözlerinde bir şeylerin değiştiğini anlayabiliyorum. Masaya baktı ve boğazını temizledi, aniden çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Sonra, "İyi bir adamla birlikte olmayı hak ediyorsun ve umarım bir gün onu bulursun" dedi.

Görünüşe göre Jack kendini o adam olma yarışından çıkarıyor. Ne hayal kırıklığı.

Jack

"Önümüzdeki haftaya kadar onu birkaç kilo verdirmemin bir yolu var mı?" Bayan Peltz panik içinde sorarken, Bane onun ölümcül pençesinden kurtulmak için çırpınıyor; iri arabamsı gözleri heyecandan ve muhtemelen sağlıklı bir korku dozundan çılgına dönmüş durumda.

Bayan Peltz cevap vermemi beklemiyor. "Mayo yarışması için onun için çok güzel bir speedo buldum; gerçek bir şov yıldızı ve sizinki için de uygun bir bikini..." Gerçekten de yakın zamanda bikini içinde görmek istemediğim garip bir kıpırdanma yapıyor. Yaş ayrımcısı değilim ve eğer altmış yaşında daracık bir mayo giyebiliyorsanız, bence giymelisiniz. Sadece Bayan Peltz beni korkutuyor. Hem de çok.

Bane'i kollarından kapıp kaçma dürtüsüyle savaşıyor birkaç kez göz kırpmıyorum. Onu ormanda ücra bir yere götürebilirim, orada günlerini köpeklerin yapmaktan hoşlandığı şeyleri yaparak geçirebilir, ki bu şeylerin arasında bütün gün beş bin dolarlık bir el çantasına hapsolmek olmadığına eminim. "Onun boyundaki bir köpek için bu kadar kısa sürede iki kilo almak imkansız, hatta son derece güvensiz bir miktar olur."

"Ama kilo vermesi gerektiğini söylemişsiniz. Deneyebileceğimiz bir çeşit köpek detoksu yok mu? Acı biber ve limonlu su gibi mi? Arkadaşım Rachel bunu yaptı ve üç günde *on* kilo verdi."

"Rachel küçük bir köpek miydi?"

"Hayır, *Style* dergisinde moda editörü" diyor Bayan Peltz, böyle bir soru sorduğum için aptal olmam gerektiğini söyleyen bir ses tonuyla. "Ee? Ne dersin? Köpek detoksu mu? Ya da belki yemek yemeden önce insülin iğnesi yapmaya başlayabilirim? Bunu birkaç yıl yaptım ve rüya gibi işe yaradı."

"Hayır, sadece hayır," diyorum ona saklamaya bile çalışmayacağım bir bakışla. "Bunu yaparsan onu öldürürsün."

"Bebeğime zarar verecek bir şeyi asla yapmam."

"Eminim yapmazsınız Bayan Peltz ve hem sizin hem de Bane'in pişman olacağı bir şey yapmadan önce beni görmeye gelmenize sevindim. Güvenli kilo kaybı için, birkaç hafta önce size verdiğim listedeki kurallara uymanız gerekecek. Liste hâlâ sende mi?"

Başını sallıyor, bu kadar botokslu birinin yapabileceği kadar üzgün görünüyor.

"Güzel bir şorta ne dersin?" Bu çılgınlığa bulaştığım için kendimden nefret ederek soruyorum. "Bunlar onun yüzünü gizlemeye yardımcı olabilir. .. orta bölüm."

Omzu düştü. "Sanırım Vera'ya böyle bir şey hazırlatabilirim." Gözleri birden parlıyor. "Sevimli yüzüne dikkat çekmek için ona minik bir şapka alabilirim."

"Al bakalım," diyorum başımı sallayarak. "Bu işe yarayacaktır. Tamam, bir sonraki hastamın yanına gitmem gerekiyor. İsterseniz resepsiyona gidin, Brenda faturanızı hazırlayacak."

Bayan Peltz başını sallıyor, sonra Bane'i çantasına koyup alıyor. Odadan çıkarılırken bana bakıyor, duygulu gözleri tiksintiyle dolu. Ona şöyle dediğini duyuyorum: "Sana kendi Instagram hesabını alacağım ve o küçük büyük beden vücudunla ne kadar rahat olduğunu tanıtacağız."

Bir saat sonra, ön kapıyı kilitlediğimde, Brenda'nın pille çalışan bir vantilatörü gömleğinin ön kısmına doğru tuttuğunu görmek için geri dönüyorum. "Bu

Bana mı öyle geliyor yoksa müşterilerimiz her geçen dakika daha da mı deliriyor?"

"Sorun sen değilsin," diyorum iç çekerek. "Bu köpek şovu onları tam anlamıyla belgelenebilir hale getiriyor."

"En azından kârlı oldu. Bir haftada on iki dış temizliği hiç de küçümsenecek bir şey değil."

"Anlaştık."

Brenda vantilatörü kapatıyor ve ofis sandalyesini masanın altına iterek ayağa kalkıyor. "Peki, sen ve 'kız arkadaşın olmayan' bu gece dışarı çıkıyor musunuz?"

Autumn'la yediğim yemekten sonra Brenda'ya her şeyi anlatma hatasına düştüm, ona bir gün iyi bir adam bulmasını umduğumu söyledikten sonra yemeğin garip bir şekilde sona ermesine kadar. Ondan sonra aramızdaki romantik hava kayboldu. Onu evine bıraktığımda, yemeğimizi sadece bir dostluk/arkadaşlık ilişkisine dönüştürmeyi başarmıştım. Zaten olabileceğimiz tek şey de bu. "Autumn gösteriye hazırlanmakla meşgul, bu yüzden ona bu gece mekana gidip hazırlanmasına yardım edeceğimi söyledim."

"Oh, çok güzel," diyor Brenda. "Masaları hareket ettirerek kaslarınızı gösterebilirsiniz."

Yanaklarım istemediğim halde ısınıyor ve Brenda'nın fark etmemesini umarak postalara bakmakla meşgul oluyorum. "Ona kur yapmaya çalışıyor *olsam* bile asla böyle taktiklere başvurmazdım," diyorum alaycı bir tonla. "Ki öyle bir niyetim yok."

"Aşık olan bir erkeğin taklidini çok iyi yapıyorsun. Tüm o mesajlaşmalar, telefon konuşmaları ve mekânı hazırlamasına yardım etmek için koşuşturmalar." Sonra da iyi bir ölçü olsun diye, "Jack ve Autumn, bir ağaçta oturuyorlar, K-I-S-S-I-N-G ..." diye şarkı söyleme ihtiyacı hissediyor.

"Menopoz ergenlik dönemine geri dönmene mi neden oluyor?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Keşke. O zaman belki küçük sevimli kıcımlı geri alabilirdim. . . "

Devam ediyor: "Şaka yapmıyorum, göğüslerim eskiden yerçekimine

meydan okurdu. Şimdi ise

sadece bir çift fiyasko."

Flop çuvalları mı? Bu konuşmanın bir an önce değişmesi lazım. Şansıma, Brenda konuyu var olmayan aşk hayatıma getirdi. "Sen ve Autumn'a dönelim. Aşıksınız, değil mi?"

"Hayır. Cidden, aramızda hiçbir şey yok. Ona yardım ediyorum, çünkü onun telekız olduğunu düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum. Hepsi bu, hepsi bu."

"Yardıma olacaksa kendine bunu söylemeye devam et, ama ben gerçeği biliyorum," diyor Brenda sert bir baş hareketiyle. "Bu kadından *çok* hoşlanıyorsun."

"Öyle olsa bile, ben gitmeyi planladığım ve o da kalmayı planladığı için bir ilişkiye girmek adil olmaz."

"Ama ya aradığınız *kişi* oysa ve başınıza gelen en iyi şeyden vazgeçecekseniz?"

"O kişi' diye bir şey yoktur," diyorum ona. "Dışarıda birlikte mutlu bir hayat sürebileceğim binlerce kadın var."

"Çok mu kibirlisin?"

"Hayır, *herkesin* uyumlu olabileceği binlerce insan vardır."

"Buna cidden inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. Sakın bana kadere falan inandığını söyleme?" "Tabii ki inanıyorum."

Başımı sallıyorum. "İki insanın birlikte olup olmayacağını belirleyen en etkili faktörün ne olduğunu biliyor musun?"

"Değerler, hayır bekleyin, cinsel çekim," diyor

Brenda. "Yakınlık."

Omuzları çöktü.

"Evet, gerçekten düşündüğünde o kadar da büyülü değil," diyorum. "Autumn'dan etkileniyor muyum? Elbette. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyor muyum? Kesinlikle. Ama ben gitmiş kadar iyiyim ve o da kalıyor, bu yüzden

Illinois'e yerleştikten sonra aynı derecede hoşlanacağım biriyle tanışmak varken onunla ilişkiye gireceğim ve ikimizin de hayatını zorlaştıracağım."

"Bu konuda yanılıyorsunuz. Ve eğer yakınlıkta, evren doğru insanları doğru zamanda doğru yerlere koyar."

"Bu durumda, ikimiz için de yanlış yer ve yanlış zaman, ki bu da sizin mantığınıza göre bizi birbirimiz için yanlış yapıyor."

"En azından bir deneyebilirsiniz," diye homurdanıyor ve sol kolunu kaldırarak vantilatörü koltuk altına doğru tutuyor. "Illinois'de üniversite olduğuna eminim."

"Bak Brenda, benim mutlu olmamı istemeni takdir ediyorum, gerçekten" diyorum ona. "Ama bu onun için gerçekten adil olmaz, özellikle de Autumn'a kliniği sattığımı söyleyemeyeceğim için."

"Sence bunu kasabada yayar mı?"

"Hayır, ama hatalar olabilir. Kız kardeşi köpek şovundan sorumlu kişi ve eğer yanlışlıkla ağzından kaçırırsa, benim B.O.'larım Wyatt'la daha tanışmadan ondan hoşlanmadıklarına karar verebilirler. O zaman anlaşma suya düşer çünkü yazdığım gizlilik anlaşmasını ihlal etmiş olurum. O zaman yeni bir alıcı bulmak için baştan başlamam gerekecek. Bu da muhtemelen Errol ve ortaklarının yollarına devam etmeleri ve muayenehanelerine katılacak başka birini bulmaları anlamına gelecek." Bunu düşününce bile içim daralıyor. "Tüm bu mantıklı nedenlerden dolayı Autumn'la profesyonel bir ilişki sürdüreceğim. Nokta."

Brenda burnunu kırıştırır. "Öyle ol. Her şeye kadir doların kölesi olduğunuz için başınıza gelen en güzel şeyin parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin verin."

Gözlerimi devirerek, "İyi denemeydi. şimdi izin verirsiniz, *arkadaşımın* köpek şovunu hazırlamasına yardım edeceğim."

"Jack! Merhaba," diyor Autumn kocaman bir gülümsemeyle, keşke taşıdığım pizza için değil de sadece benim için olsaydı. "Tanrı'ya şükür buradasın. Jüri masasını taşımak için yardıma ihtiyacım var. Helen, jüri üyelerinin tüm *deneyimi* yaşayabilmeleri için masanın en başta koyduğumuz yere geri taşınmasını istiyor."

"Elbette," diyorum, yemeği bırakıp aceleyle Autumn'un olduğu yere gidiyorum. Bir zamanlar devasa bir açık endüstriyel alan olan oda gerçekten bir araya gelmiş. Sahne ana odak noktası. Saksı ağaçları, park bankları ve zemine boyanmış patikalarla tam anlamıyla bir park sahnesi gibi dekore edilmiş.

Yüz metre uzunluğundaki podyum, parke taşlı bir yol gibi görünecek şekilde boyanmıştır. Her iki tarafta beş yüz kişiyi oturtmaya yetecek kadar katlanır sandalye var. Bu etkinlik için inanılmaz miktarda para ve zaman harcanmış. Manhattan'da bu kadar çok aşırı köpek meraklısı olduğunu kim bilebilirdi?

"Masayı taşımadan önce," diyor Autumn, "sahne arkasına bakmanız gerekiyor."

"Korkuyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Olmalısın, ama bu cidden dahice." Elimden tutuyor ve beni gerçek bir parkın kurulduğu sahnenin arkasına çekiyor. Etrafında banklar olan bin metrekaarelik bir çim alan olmalı.

"İçeride gerçek bir park mı kurdurdunuz?"

"Bütün bu köpeklerin tuvaleti kullanması gerekecek. Herkesin köpeklerinin arkasını toplamasını ummaktansa bunun daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bundan zevk almaya başlıyorsun, değil mi?"

Küçük bir çocuk gibi başını sallıyor. "Gerçekten öyle. Beni yanlış anlamayın, hala bunun tamamen para kaybı olduğunu düşünüyorum, ama tüm bunların ne kadar eğlenceli olabileceğini görmeye başladım."

"Keşke katılımcılar bunu biraz daha az ciddiye alsaydı," diyorum.

"Belli ki böyle bir şey olmayacak. Bayan Peltz, Chihuahua'sını podyumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek alıştırma yapmak için çoktan buraya geldi. Bu sadece bir

Diğerlerinin de aynı fikre kapılması an meselesi." Sahnenin önüne döndükten sonra jüri masasını taşımak için kaldırıyoruz ve o da şöyle diyor: "Gösteriye yaklaştıkça daha da kötüleşeceğini düşünüyorum. 'Ortama alışmak' için iki yarışmacı daha geldi - bir golden retriever ve bir beagle - ve bir hırlama maçı oldu."

"Köpekler arasında mı yoksa sahipleri arasında mı?" Ben soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de olabilir.

"Tabii ki sahipleri. Köpekler birbirlerini gördükleri için mutlu oldular ve biraz oyun oynadılar."

"Vay be. Nasıl hallettin?" Masayla işimiz bitip arkasına koyacağımız sandalyeler için geri dönerken söylüyorum.

"Kadınlara dövüşmek için fazla güzel olduklarını söyledim," diyor ve sonra gülmemek için dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Ve bu işe yaradı mı?"

"Lanet bir tılsım gibi," diyor.

Yüksek sesle bir kahkaha attım. "İnsan davranışları hakkındaki bilginizden biraz korkuyorum."

"Öyle olmalısın. Uzun yıllardır insan hayvanı üzerinde çalışıyorum ve her bombayı etkisiz hale getirmenin kesin bir yolunu buldum: dalkavukluk. İnsanların gerçekten istediği tek şey görülmek ve takdir edilmektir. Politikacılar bunun farkına varırsa hükümetler yıkılır."

"Şimdi görebiliyorum," diyorum. "Başkanımız Kim Jong Un'a, 'Yüce lider, en çarpıcı şekilde dolgun saçlara sahipsiniz. İçinden ayak parmaklarımı geçiresim geliyor' diyor. Sonra yaşlı Kim boyun eğiyor ve 'Peki, nükleer silahlarımı sökeceğim' diyor."

"Denemeden karar vermeyin," diyor göz kırparak.

Autumn o kadar sevimli ki onu öpmek istiyorum. Ona her yaklaştığımda böyle hissediyorum ama bu beni en kötü adam yapar. Juan Carlos olduğunu düşündüğüm kişi kadar kötü. Onun yerine, "Aç mısın?" diye soruyorum.

"Her zaman."

Bacaklarımız aşağıya sarkacak şekilde sahneye yerleşiyoruz. O pizza kutusunu açarken ben de soda kutularını açıp ilkinizi ona uzatıyorum. İlk birkaç sessiz ısırdıktan sonra Autumn "Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Aslında sizinki kadar tuhaf. Bayan Peltz uğradı, muhtemelen buraya gelmeden önce. Gösteriden önce birkaç kilo verebilmesi için Bane'i bir köpek detoks programına sokmak istedi."

Autumn gözlerini kapatarak, "Bu bana kötü bir şeyin parçasıymışım gibi hissettiriyor," diyor.

Omuz silkiyorum. "Kendine bu kadar yüklenme. Bu insanlar evcil hayvanlarına *her zaman* aksesuar gibi davranıyor." Ağzımı peçeteyle silerek ekliyorum: "Zengin insanların köpekleri için bir kurtarma çiftliği kurasım geliyor."

Sonbahar kıkırdar. "Şimdi reklamlarını görebiliyorum: '*Ezmeye doymuş ve şımartılmaktan bıkmış bir köpek tanıyor musunuz? Koşun, yürümeyin! Onları bugün Park Avenue kurtarma tesisimize teslim edin!*'"

"Birlikte iş yapabiliriz," diyorum ona gülümseyerek. Sonra da "Helen nasıl?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bu konuyu tekrar açmaya cesaret edemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, her şey yolundaymış gibi davranmak konusunda o kadar iyi bir iş çıkarıyor ki, *kendini* ikna ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Bu çok kötü. Über zenginlerle bu kadar çok vakit geçirirken fark ettiğim pek çok şeyden biri de paranın gerçekten mutluluğu satın almadığı. Size güzel şeyler kazandırabilir ama gerçek mutluluğun kaynağı bu değil. Aksine, ne kadar çok şeye sahip olursanız, o kadar çok şeye ihtiyacınız olduğunu düşünürsünüz ve *bu da* kaygan bir zemin oluşturur."

"Amin kardeşim," diyor Autumn hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ne umuyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Helen seninle yeterince zaman geçirecek ve kim olduğunu hatırlayacak. Orada bir yerlerde hoş bir kasaba kızı olmalı."

Kolasını kaldıran Autumn, "Buna kadeh kaldıracağım" diyor.

Tenekelerimizi tokuşturduktan sonra içkilerimizi yudumluyoruz. Kendimi Autumn'un gözlerinin içine bakarken buluyorum. Bir saniye sonra bakışma yarışmamıza son veriyor. "Muhtemelen işe dönmeliyiz."

"Tamam." Ayağa fırladım. "Sırada ne var patron?" Ona karşı herhangi bir sıcak, bulanık duygunun filizlenmesine izin verdiğim için zihinsel olarak kendimi tokatlayarak soruyorum. Yeni mantram *bu olmayacak şeklinde olacak. Bu olmayacak. Bu asla olmayacak. Olmasını ne kadar çok istersen iste.*

Sonbahar

"Autumn, lütfen Celine Dion'u getirebilir misin?" Helen sorar.

Elbise tasarımcısının stüdyosundayız. Celine ve ben son iki saattir sabırla lobide beklerken Helen, Celine Dion'un Caesar's Palace'daki gösterisinde giydiği elbisenin *bir* kopyasını giydiriyor. Omuzları açık, gümüş ışıltılı, vücuda oturan, yere kadar uzanan bir elbise. Helen'in kuş gibi fiziği üzerinde muhteşem duruyor. Böyle bir şeyin içine asla sığamazdım ve bunu başarma şansım olsaydı - belki de yolu yağlamak için bir kutu bitkisel kısaltma kullanarak - tüm zamanımı ellerimle tataslarımın arasındaki yarığı kapatarak dışarı çıkmalarını önlemek için harcardım.

"Harika görünüyorsun," diyorum kız kardeşime, ayağa kalkıp Celine'e lobide rehberlik ederken. "Gerçekten muhteşem."

Helen'in gözleri parlıyor ve yüzü duygularla doluyor, bu da birisinin ona iltifat etmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etmeme neden oluyor. Çok uzun zaman olduğunu tahmin ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor haklı olduğumu düşündürecek kadar hisli bir şekilde. Stan kardeşimi hak etmiyor. Kanişini işaret ederek, "Celine Dion'a yardım eder misin? Jojo elbisesini iğnelerken onu sabit tutmamız gerekecek."

"Elbette," diyorum ona, her ne kadar köpek için ciddi bir acıma partisi veriyor olsam da. Hiçbir hayvan balo elbisesi provasına tabi tutulmamalı.

Sonraki bir saat, kırk yaşlarında Vietnamlı bir adam olan Jojo, iğneleri batırmak için köpeğin altına uzanırken, altmış kiloluk bir kanişi yerinde tutmak için terli bir mücadeleyle geçiyor. Köpek modası için dikişleri gizlemeniz gerektiğini açıklıyor.

Helen elbisesinin içinde kalması gerektiğini, bu yüzden yardım edemeyeceğini söylüyor. Bana öyle geliyor ki, yardım etmeme arzusu muhtemelen

değişmiyor.

Celine, Jojo'nun karnıyla oynamasından pek hoşlanmıyor. Jojo'yu terslemesini engellemek için iki elimle elmas tasmaının etrafından tutuyorum. Jojo'nun kumaşı çekiştirmesi, Celine'in hırlaması, ben onu susturup yatıştırırken Jojo'nun irkilmesi, sonra Jojo'nun yeni bir yere geçmesi ve Helen'in Celine'i sert bir şekilde azarlamakla sevmek arasında gidip gelirken sürece baştan başlamamız gerçekten stresli bir döngü oldu. Spoiler uyarısı: ikisi de işe yaramadı. Sonunda Jojo işini bitiriyor ve bir adım geri çekilip eserine hayranlıkla bakıyor.

Göz hizasından çekilmem için bana el sallıyor, sonra Helen'e köpeğine yaklaşmasını işaret ediyor. Artık birbirlerine uyumlu elbiseler giydikleri için çok fazla şey var. Tüm o parlak gümüş gözler için biraz fazla. Celine'in yırtmacı yan tarafına kadar uzanıyor, sanırım havalandırma için iyi olacak ama mutlu görünmüyor. Sürekli başını çevirip bana bakıyor, kuyruğu sarkık ve ağzı kapalı. Gözlerini devirebilseydi, yüzde yüz eminim devirirdi.

Jojo aniden, "Başlıklara ihtiyacımız var," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Helen soruyor.

"*Biliyorum*. Işıldayan bir beyaza boyanmış büyük boy tavus kuşu tüyleri olan gümüş şapkalarla devam edelim," diyor ve mezurayı ensesinden çıkarıp Celine'in başının üzerinde tutuyor. "Onunkinin senin göğüs hizanda bitmesini istiyorum, böylece bu güzel vücudunu vurgulayabiliriz."

"Bu kadar uzun mu?" Dehşet içinde sordum. "Bu onun için ağır olmaz mı?"

"Güzellik acıdır," diyor Jojo beni bir aşağı bir yukarı süzerken, acı çekmediğim sonucuna vardığı belli. "Ve bu ikisi sergideki en güzel sanat eserleri olacak."

Helen bana baktı. "Ne düşünüyorsun? Tüylü şapkalarla çok mu abartılı olur? Çok mu Vegas şov kızı?"

Jojo benim yerime cevap verir. "*Çok* Vegaslı şov kızı diye bir şey yoktur."

"Bence sahnedeysen sizin için neyin en rahat olacağına göre karar vermelisiniz. Ve Celine için en iyi olana,

"

Helen başını sallayarak, "İyi bir noktaya değindin," diyor.

İyi bir nokta mı? Gerçekten ona ulaşabiliyor muyum?

"Devekuşu tüylerini tercih edelim. Çok daha hafif olur," diyor Helen.

"Ve belki de Celine'in şapkası yerine bir saç bandı yaparız?"

"OOOH, flapperesque!" Jojo heyecanla ellerini birbirine vuruyor. Helen sırtarak, "Ben de öyle düşünüyordum," diye cevap veriyor.

"Çok şık," diye onu temin ediyor.

Benim kullanacağım kelime değil ama en azından bir uzlaşma. Bir nevi...

İki saat sonra eve döndük. Duşumu aldım ve odamda kitap okumaya dalmıştım, yanımda yorgun bir gösteri köpeği yatağında horluyordu. Helen açık kapıda belirdi ve "Tak, tak" dedi.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ve kitabımı kapatıyorum.

Elinde iki fincanla bana doğru yürüyor. "Bize sıcak içki yaptım. Öyle bir gün gibi, değil mi? Dışarısı çok kasvetli ve soğuk."

"Teşekkürler," diyorum fincanlardan birini alırken. "Buyurun oturun."

Gülümsüyor ve Celine'in diğer tarafındaki yatağa yerleşiyor.

Birdenbire, hiç olmadığımız şekilde kardeş gibi hissettik.

Helen kupasını dudaklarına götürmeden önce "Bu çok güzel," diyor.

Aklında bir şey olduğunu ve konuşmak istediğini söyleyebilirim. Onu üzmemekten korktuğum için ne olduğunu sormuyorum. Bunun yerine içkimden bir yudum alıyorum ve ılık kehribar rengi sıvının içimi ısıtmasına izin veriyorum.

"Ben deli miyim?" Helen endişeli bir ifadeyle bana dönerek soruyor.

Bu yüklü bir soru. "Ne şekilde?"

"Tanrım, sormak zorunda olman bile her şeyi açıklıyor." Omuzları düştü. "Bu. Bütün bunlar. Gösteri, elbiseler..."

"Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Her şey çok sıra dışı ama sizi mutlu edecekse..."

"Öyle değil," diyor boştaki elini Celine'in kulağında gezdirerek. "Ve bu *onu* kesinlikle mutlu etmiyor." Uzun bir iç geçiriyor. "Her şeye sahipmişim gibi görüldüğünü biliyorum ama değilim. Hayatım birbiri ardına gelen bağılılıklardan oluşuyor ve bazı günler tüm bunların ne için olduğundan tam olarak emin olamıyorum."

Onunla aynı fikirde olmak yerine, uzun yoldan gitmeye karar veriyorum ve sonunda aynı yere varacağımızı umuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"İstediğin hayat bu muydu?"

Helen başını hayır anlamında sallar ama "Evet. Kesinlikle. Yani, başarılı bir cerrahla evli olmayı *seviyor muyum?* Kesinlikle seviyorum. Planımıza göre onu tıp fakültesinde okutacaktım, o da bana borcunu büyük paralar kazanarak ödeyecekti, böylece ben de... günlerimi istediğim gibi geçirebilecektim."

"Peki ya sen?"

Helen'in kaşları birbirine çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, günlerimi nasıl geçirmek istediğimi bile bilmiyorum. Sadece geçiriyorum."

"Hayattan ne istediğinizi anlamak için hiçbir zaman geç değildir. Yani, doksan beş yaşında ölüm döşeginde olana kadar. Belki o zaman çok geçtir."

"Şaşırtıcı bir şey duymak ister misin?" diye soruyor. "Elbette," diyorum ona, istediğimden emin olmasam da. "Seni kıskanıyorum."

Ne? "Bu bir sürpriz."

"Ne istediğini çok iyi biliyorsun ve bunun peşinden gidiyorsun," diyor kız kardeşim içkisinden bir yudum daha alarak. "Ve hayallerini gerçekleştirsin diye kendini bir adama bağlamıyorsun. Bunu kendin için, kendi başına yapıyorsun."

"Teşekkürler," diyorum, bir süre onu izliyorum. Belki de kendini gösterdiği kadar kötü biri değildir. Üzgün ve korkmuş görünüyor ve gerçekten

Tek başıma. "Her şey yolunda gitmiyor ki" diyorum ona. "Bölümümü o kadar çok değiştirdim ki, üniversite kayıt memuruna kamçı etkisi yaptım. Kimse beni ciddiye almıyor. Öğrenci kredilerine o kadar batmış durumdayım ki doktoramı bile karşılayamayabilirim. Ayrıca, sürekli bekar olma halime de pek aşık değilim."

"Doktoranı alacaksın. Bunu biliyorum. Ve sonra borcunu ödeyeceksin," diye gülümseyerek cevap veriyor Helen.

"Ve belki de hayallerimin erkeğiyle tanışırım?" İçimden hüznle geçiriyorum.

Gülümsemesi soluyor. "O kısmı atla. Erkekler sorun çözmez. Sadece onları yaratırlar."

Jack'le tanıştığımdan beri kafamın ne kadar karışık olduğunu düşünerek, "Evet, bazen bunun böyle olup olmadığını merak ediyorum," diyorum. Açıldığımızı göre, onun hakkında konuşmaya karar veriyorum. "Aslında birinden hoşlanıyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz güzel anlarda, kendimi neredeyse onunla birlikte görebiliyorum... uzun vadede."

"Gerçekten mi?" Helen çarpık bir gülümsemeye soruyor.

"Tanıdığım biri mi?" "Jack Campbell."

"Veteriner mi?" diye soruyor, burnu biraz kırışıyor. Başını sallayarak ekliyor: "Bahse girilecek bir at değil o."

"Neden olmasın?"

"Kadınlarla bir geçmiş var."

"Parker Von Finkle'ı mı kastediyorsun?" Onun adını söylemek bile göğsüme keskin bir ağrı saplamama neden oluyor, bu da bana Jack'e karşı hissettiklerimin geçici bir şey olmadığını söylüyor.

"Aynen öyle. Parker ve Jack uzunca bir süre ateşli ve ağırdılar. Böyle bir adamın evli bir kadınla ilişkiye girecek kadar ahlaklı olmadığı açık." Helen duraksayarak, "Stan'ın yaptıklarına şahit olduğun düşünüldüğünde bu ifadenin ne kadar ironik olduğunu biliyorum, o yüzden yorum yapmana gerek yok" diyor.

Duygularım kasırgadaki bir iplik yumağı gibi dönüp dururken ona "Yapmayacağım" diyorum. O kadınla "ateşli ve ağır" olduğunu duymak

çok kötü. Aynı zamanda aşık olabileceğim adamı savunmak için güçlü bir ihtiyaç ortaya çıkarıyor. Her yönden mükemmel görünüyor (benim bir fahişe olduğumu düşünmesi dışında). Siktir et. Onu savunuyorum. "Jack onun evli olduğunu bilmediğini söyledi."

"O zaman görüldüğü kadar zeki değil, bu da onu kötü bir bahis yapıyor." Helen, Celine'in çenesini kaşır ve sorar: "Nasıl bilmez? Kocası efsanevi biri. Neredeyse Wall Street'in yarısının sahibi."

"Hmph." Uzun bir içki daha içtim ve Helen'in sözlerini düşündüm. Eğer bu doğruysa, şeker bebek olduğumu düşündüğünde bu kadar yargılayıcı olduğu için tam bir ikiye bölünmüş.

"Ben sadece sonunun benim gibi olmasını engellemeye çalışıyorum," diyor kız kardeşim. "Erkekler seni elde etmeye çalıştıklarında müthiş görünürler. Stan'in bana söylediği her yalana inandım; en kötüsü de düğün günümüzdeki yeminleriydi. Ama sonra sosyal tırmanış, zenginlik ve şöhret arayışı başladı. Ve ondan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı."

"Jack'in bu yola gireceğini sanmıyorum. O veterinerliğe zengin olmak için girmede. Hayvanları sevdiği için yaptı," diyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. "Illinois'de küçük bir kasabada büyüdü ve ailesi mandıra çiftçisi."

"Bu her şeyi açıklıyor o zaman. Taşralı bir yerde büyümüş ve zengin ve ünlülerle takılabilmek için ilk fırsatta Manhattan'a koşmuş."

"Yani senin gibi mi?"

Helen sertçe yutkunur. "Aynen öyle. Benden duymuş olun, zenginlik sadece kadınları tahrik etmez. Onsuz büyüyen herkes için öyledir."

Söylediklerinin hiçbirisi doğru değil ve bunların ne kadarının Jack'in karakterinin bir kanıtı değil de kendi sorunları olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. İşin çılgın tarafı, o konuştukça Jack'in doğru kişi olduğundan daha da emin oluyorum. O bu insanların hiçbirine benzemiyor. Nazik, sevecen ve yaptığı şeyi doğru nedenlerle yapıyor.

"Her neyse, gidip akşam yemeğine başlamalıyım. Stan birazdan eve gelecek," diyor Helen yataktan kayarak. "Tavsiyeme uy ya da uyma. Jack'i gerçekten tanımıyorum ve bu senin hayatın. Ayrıca, kendi hayatımı bu hale getirmişken, beni dinlemeni tavsiye etmem."

"Tavsiyen için minnettarım Helen. Jack'le ne olursa olsun ya da ne olmazsa olsun, ağırdan alacağım."

"Akıllı kurabiye. Ve buraya geldiğinden beri... çok zor davrandığım için özür dilerim. Muazzam bir baskı altındaydım ve kendimde değildim."

Ona gülümsemeyi teklif ediyorum. "Eminim gösteri bittiğinde kendini daha iyi hissedeceksin." "Keşke bu doğru olsaydı," diyor uzaklaşırken gizemli bir şekilde.

"Neden yemeğe yardım etmiyorum?" Bu anın bitmesini istemediğim için soruyorum.

Yine de, pişirmeyi bitirdikten sonra dışarıda yemek yiyeceğim çünkü eminim ki lahana yatağında lahana, belki de protein için güzel bir soya loru garnitürü yapacağız.

"Bu çok hoş olur, teşekkür ederim."

"Önce elimi yüzümü yıkayayım." Gerçek şu ki, Jack hakkında söylediği her şeyi düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

Telefonumu kapıp ona bir mesaj göndermeye karar verdim: Bu akşam yemekte ne yapıyorsun?

Değişiklik olsun diye eve gidip yemek yapmayı planlıyordum. İstersen gelebilirsin ama seni uyarmalıyım, mutfakta usta değilim.

Ben: Emin misin? Sanki kendimi davet etmişim gibi hissediyorum.

Az önce ne yaptığımı sordun, daveti yapan bendim. Saat yedide klinikte buluşalım, birlikte evime yürüyelim mi?

Mükemmel! Görüşürüz o zaman!

Birkaç dakika sonra mutfağa giriyorum, buraya geldiğimden beri ilk kez rahatlamış ve hoş karşılanmış hissediyorum. Helen'ı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elinde telefonu, kaşları çatık, yüzü kıpkırmızı.

"Annemle babamı köpek gösterime davet ettiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyordu?" diye soruyor elleri kalçalarında, az önce tıraş kremi yığınının içine oturmuş bir öğretmen gibi.

"Yeteneklerini onlara göstermek istersin diye düşünmüştüm," dedim. "Ayrıca, seni gerçekten görmek istediler."

"Onlara yer açmak için gelecek haftaki misafirlerimi iptal etmek zorunda kalacağım."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama birden Helen'in çay günündeki çifti ve küçük çocuğu hatırlıyorum, ikinci günümde burada olan garip adamdan bahsetmiyorum bile - Helen'in Stan'in bir arkadaşı olduğunu iddia ettiği adam. "Hangi misafirler?"

Sönen bir helyum balonu gibi iç geçiriyor ve karşımdaki tabureye oturuyor. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bunu başka birine söylemeyeceğine dair hayatın üzerine yemin edeceksin."

"Mafya için çalışan bir tetikçi misin?" Odayı ele geçirmekle tehdit eden gerginliği azaltmaya çalışarak söylüyorum.

Bana ters ters bakıyor.

"Bekle, biliyorum, sen kılık değiştirmiş bir süper kahramansın!" Sonra bir yayıncının ses tonunu taklit ederek kameraya bakıyormuş gibi yapıyorum ve "Yumuşak huylu ev hanımı ve sosyetik olağanüstü Helena Marguerite Smythe'in bir sırrı var!" diye anons ediyorum. Taburemden zıplıyorum, bir elimi başımın üzerine koyuyorum ve atmosfere fırlamaya hazırlanıyormuş gibi mutfakta koşuyorum. "Akıldan çok parası olan bir kadın gibi görünebilir ama

Aslında o Yukarı Doğu Yakası Eşek Arısı! Keskin dilinin tek bir ısırığıyla sizi sokup boyun eğdirebilir!"

Bence çok komiğim ama böyle bir skece başlamadan önce seyircilerimi de düşünmeliydim. Helen performansımdan hoşlanmıyor. Aslında yüzü öfkeden üzüntüye dönüşüyor. Gözyaşlarına boğuldu, bu iyi niyetli bir şekilde başladı ama hızla büyük, şişman, homurdanan hıçkırıklara dönüştü. Aman Tanrım.

"Helen." Yanına koştum ve onu kollarıma çektim. Beni itmemesi çaresizliğinin kesin bir işareti. "Neler oluyor?"

Bana söylemek yerine, kollarını bana doluyor ve "Her şey dağılıyor!!!" diye feryat ediyor. Hıçkırık, homurtu, hıçkırık.

Kız kardeşimi koridordan aşağı indiriyorum ve sonunda onu oturma odasına götürüp ikimizi de kanepeye oturtuyorum. Sonra da "Dökül bakalım." dedim.

Birkaç titrek konuşma denemesinden sonra, "Yatak odalarının bazılarını bir acente aracılığıyla kiraya veriyorum," diye itiraf ediyor.

"Airbnb gibi mi?" Heyecanla sordum.

"Tanrım, hayır. Öyle herkese açık bir şey değil. Yani, bir web siteleri var ama sadece talep üzerine resim gönderiyorlar ve depozito ödenene kadar asla tam bir adres vermiyorlar."

"Bunun neden bu kadar gizli tutulduğunu anlamıyorum. Bence bu harika bir fikir!"

Helen'a özgü bir bakışla bana döndü. "Her şey çok gizli çünkü arkadaşlarım öğrenirse beni anında bırakırlar. Bu yüzden annem ve babam buradayken rezervasyonumu iptal etmek zorundayım. Yanlışlıkla insanlara söylemeyeceklerine güvenemem. Muhtemelen benim reklamımı yapmak için sandviç panolarıyla dolaşırlar."

"İnsanlar neden bilemiyor?" Hala anlamıyorum.

"Çünkü bu paraya ihtiyacım olduğu anlamına gelir. Bu kadın grubu alt sınıflarla sosyalleşmez."

"Her şeyden önce, iğrenç. Neden böyle insanlarla bir şeyler yapmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ikincisi, bu ev milyonlar değerinde olmalı. Sen

bunun bedelini bir şekilde ödemek zorundasınız."

"Satın aldığımızda on milyon dolardı" derken başını sallıyor.

"Bunu nasıl karşılayabildiniz?"

"Stan bazı ayak oyunları yaptı ve başkanın karısına ücretsiz bir anne makyajı hediye ederek bankanın krediyi onaylamasını sağladı. Eğer temerrüde düşersek, mülke el koyup satacaklar ve paralarını geri alacaklardı. Buranın ipotek ve vergilerini ödemek için at gibi çalışıyorum."

"Ne sıklıkla misafiriniz oluyor?" Ben soruyorum. Bir ayı aşkın süredir buradayım ve sadece adamı ve ailesini gördüm.

"Eskisi kadar sık değil. Bu internet siteleri müdavimlerimizin çoğunu bizden uzaklaştırdı."

"Neden onlarla da reklam vermiyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Beni dinliyor musun ki? Eğer reklam yaparsam, arkadaşlarımız bunu öğrenecek ve paraya ihtiyacımız olduğunu anlayacaklar."

"Helen, böyle insanların senin hakkında ne düşündüğünü neden umursuyorsun?"

"Çünkü Stan önemsiyor. Zengin ve ünlülerin estetik cerrahı olmak için onlardan biri gibi yaşamak zorundasınız."

"Stan'den bahsetmişken," diyorum, "orada neler oluyor? Neden seni açıkça aldatan bir adamla birlikte kalasın ki?"

"Ben ... şey ... sadece ..."

"Sadece ne?" Ben soruyorum.

"Stan tıp fakültesini bitirdikten sonra değişti. Eskiden birlikte çok eğlenirdik. Çok fakirdik ve çok çalışmaktan yorgun düşmüştük ama hayallerimiz ve planlarımız vardı. Birlikte bir hayat kuruyorduk. The Met'te stajıma başlayacaktım, böylece küratör olmak için çalışmaya geri dönebilecektim."

"Neden yapmadın?"

"Paraya ihtiyacımız vardı ve bedavaya çalışmayı göze alamazdım. Stan mezun olduğunda, potansiyel müşterilere görünmek

ana odak noktasıydı. Sekiz yıl sonra aniden tüm hayatım haline geldi."

"Bu saçmalık! Hangisi daha kötü bilmiyorum, senden bu kadar çok şey istemesi mi yoksa onun için hayallerini bir kenara bırakman mı?"

Helen söylediklerimi gerçekten düşünüyor gibi görünüyor. "Hayatımın bu hale gelmesini planlamamıştım."

"Kokarca seni ne zaman aldatmaya başladı?" Talep ediyorum.

"En son? Yaklaşık beş ay önce. Komşumuzla bir ilişkisi var." Tiksinti dolu bakışlarıma karşılık ekliyor: "Tanrı'dan daha çok parası olan bir dul. Sanırım Stan onun için beni bırakmayı düşünüyor, böylece maddi kaygılarını dindirebilecek."

"Evde hiç fare zehri var mı?" Stan'i kız kardeşimin hayatından çıkarmanın hızlı ve kolay bir yolunu düşünerek soruyorum.

"Bizim farelerimiz yok!" Asıl noktayı kaçırıyor.

"Anladığım kadarıyla büyük bir tane var," diyorum.

Helen yarım bir gülüş atar, sonra hemen ağzını düzeltir.

Elini elime alıp sıkıyorum. "Yani tüm bu köpek şovunun sebebi bu kadınları etkileyip seni gruplarında tutmalarını sağlamak mı?" O cevap vermeden önce, "Neden onu terk etmiyorsun?" diye ekliyorum.

"Yapmalıyım ama bu biraz karışık." Başını sallayarak, "Sahip olduğum tek hayat bu. Diplomamla hiçbir şey yapmadım; bu kadınlar dışında hiç arkadaşım yok. Bunu yürütmek zorundayım yoksa hiçbir şeyim olmayacak."

"Yanlış," dedim ona. "Stan'in zavallı kıcını terk edebilir ve onu yarı yarıya alabilirsin. Sonra yeniden başlayabilir ve yaşamak istediğin hayatı yaşayabilirsin."

"Ben çok yaşlıyım," diyor Helen. "Bunu yapacak kadar cesur değilim."

"Bu saçmalık. Sen sadece otuz sekiz yaşındasın," diyorum ve onu bir kez daha kucaklıyorum. "Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün. Tanrı biliyor ya, arkadaş dediğin piranalarla takılmak ortalama bir ayının asla sahip olamayacağı bağırsak metanetini gerektirir."

"Bilmiyorum..." Helen kekeliyor.

"İstiyorum," diyorum ona. "Şu köpek şovunu bitirelim ve ondan sonra seni tekrar kendi hayatının yıldızı yapacak bir plan yapalım."

Zavallı kız kardeşim eskiden olduğu kişinin bir kabuğu gibi. Sadece sağlıklı karbonhidratlarla yeniden tanışmaya ihtiyacı varmış gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda Stan solucanının ondan sürekli olarak emdiği özgüvenin de aşılmasına ihtiyacı var.

Helen dünyadaki geçinmesi en kolay kadın olmayabilir, hatta ondan pek hoşlanmıyor bile olabilirim ama o benim kız kardeşim. Ve benim gözetimimde hiçbir erkek ona zarar veremez. Stan kafasının arkasına birkaç göz koysa iyi olur çünkü onun peşindeyim.

Jack

Asansörden daireme doğru yürürken Autumn'u "Fazla bir şey değil," diye uyarıyorum. "Dekorasyon için sıfır dakika harcadım ve öyle görünüyor." Ben ön kapının kilidini açarken Autumn bana gülümsüyor.

"Bunu sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bir yandan da bunun bir randevu olmadığını kendime hatırlatıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve ışığı yakarak onu soğuk ve yalnız varlığıma dahil ediyorum.

"Burası harika bir yer," diyor içeri birkaç adım atıp etrafına bakınırken.

Küçük fuaye, pencerelerin uzak tarafında gazlı bir şöminenin bulunduğu küçük bir oturma odası/mutfak kombinasyonuna açılıyor. Başımı yeterince kaldırırsam, Central Park'ı görebiliyorum ki bu büyük bir nimet ve bu yer için küçük bir servet ödememin nedenlerinden biri. Sıcak ve romantik bir atmosfer yaratan şömineyi açmak için acele ediyorum. Ensemi ovuştururken birden Sonbahar'ı buraya getirmenin bir hata olup olmadığını düşünüyorum. "Birkaç tablo asmalıydım ya da birkaç kırlent falan almalıydım," diyorum ona, sade ortam için özür dileyerek.

"Harika," diyor Autumn eşarbını çözerek. "Ayrıca, buraya senin evini görmeye gelmedim. Seni görmeye geldim."

"Ve yemek için," diyorum ona.

"O da var," diyor. "Hangisinden bahsetmişken? Uzmanlık alanınız nedir, Dr.

Campbell mı? Ve lütfen içinde lahana olan bir şey söyleme."

Ona sırtıyıyorum. "Izgara peynirli sandviç ve ev yapımı kremalı domates çorbasına ne dersin?"

"Nefis! Soğuk bir akşam için mükemmel bir şeye benziyor."

"Güzel, bu iki ürün buranın vazgeçilmezlerindendir."

Buzdolabından ve kilerden malzemeleri çıkarıp işe koyuluyorum, bu sırada ikimiz de köpek gösterileriyle ilgili en son çılgın hikâyeler hakkında sohbet ediyoruz. Ona bu öğleden sonra bir köpek medyumuna yönlendirmek için randevu alan bir müşterim olduğunu anlatıyorum. Bu konudaki gülüşmemiz bittiğinde çorba kaynamaya başlamıştı ve ben de sandviçlerimiz için peynir dilimlemiştim.

Tezgâhın üzerinde duran küçük ahşap şarap rafından bir şişe kırmızı şarap alıp ona doğru tutuyorum. "Geçen geceki gibi şişesi iki yüz dolar değil ama iki dolar-Chuck da değil."

Ben şişeyi açarken Autumn gülümsüyor. Sonra biraz etrafına bakınıyor. "Bir evcil hayvanın olduğunu sanıyordum. Ya da belki onlarla dolu bir dairen."

"Bir köpek almak istiyorum, böylece onu yanımda getirip götürebileceğim ama bir türlü fırsat bulamadım."

"Neden olmasın?" diye soruyor, yemek masam olarak kullandığım küçük adaya geri dönerek.

Benimle aynı tarafta olmak için sırtını bardağa yaslıyor. Bardağı ona uzatıyorum, parmaklarımın onunkilere değmesine izin veriyorum, sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. "Sanırım evcil hayvan edinmeyi hep doğru insanla tanıştığımda yapabileceğim eğlenceli bir şey olarak düşünmüşümdür," diyorum ve utancımı örtmek için bardağımı kaldırıp bir yudum alıyorum. "Kulağa aptalca geliyor, değil mi?"

Autumn başını sallayarak, "Bence kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor.

"Yani, ya bir evcil hayvan alırsam, sonra biriyle tanışırsam ve alerjileri varsa ya da birbirlerini sevmezlerse? O zaman ne olacak?" diye sordum.

"Bu bir muamma olurdu," diyor bana, gözleri benimkilere kilitlenmiş bir halde. "Öyle olurdu," diyorum dudaklarına bakarak. "En iyisi potansiyel sorunlar."

"Ne pahasına olursa olsun," diyor ve bir eliyle uzanıp gömleğimin düğmelerinden birine dokunuyor.

Bir adım daha yaklaşıyor, böylece aramızda sadece birkaç santim var.

Kendimi bu kadına bulaşmaktan alıkoymak için deli gibi savaşmam gerekecek. Tam bana göre biri. "Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyorum ona. "O kazağın içinde seni seviyorum. Perşembe günü gösteriyi hazırlarken giymiştin."

"Kız kardeşimin aksine benim sınırsız bir giyim bütçem yok, o yüzden bu kazağı çok sık göreceğinizden eminim."

"Ben de." Ağızlarımız aynı hizaya gelene kadar başımı biraz eğiyorum. "Neredeyse içinde yaşadığım üç favori gömleğim ve iki kazağım var."

"Çevreye duyarlı bir şey..." diye yanıtlıyor dudaklarını yalayarak.

"Hmm." Bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

Bana sırtıyor, sonra tişörtümü çekiştiriyor, dudaklarını nazıkçe dudaklarıma bastırmadan önce bana son bir santim getiriyor. Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çekerken damarlarıma derin bir sıcaklık doluyor. Geri çekilip buna bir son vermem gerektiğini biliyorum ama kendimi buna zorlayamıyorum.

Bu şekilde kalıyoruz, zaman yok olana kadar birbirimizi öpüyor ve sarılıyoruz, sadece ikimiz varız. Onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum ve akşam yemeğini tamamen unutuyorum çünkü bu kadını yutmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Beynimin arkasında bir yerlerde bir uyarı zili gecikmeli olarak çalıyor. Sonunda ikimizi de nefes nefese bırakarak ayrılana kadar sesi daha da yükseliyor. "Bunu yapmamalıyız."

Autumn'un gülümsemesi kaybolur. "Neden olmasın? Biriyle ilişkin mi var?" "Hayır, kesinlikle değil. Bunu asla yapmam. Ama, bilirsin... şu var Senin bir fahişe olduğunu düşünmem ve ilişkimizin kökenini sorduklarında çocuklara ne söyleyeceğimizi asla çözemedik.

..." Birkaç adım uzaklaşıyorum, sonra dönüp çorbayı kontrol ediyorum. Evet. Hâlâ orada.

"Seni korkutan bu mu? Çünkü inan bana, ben o yanlış anlaşılmayı aştım," diyor Autumn, tezgahdan kayarak.

"Sadece o değil," diyorum, ona durumumla ilgili gerçeği söylemeyi çok istiyorum. Ama anlaşma imzalanana kadar bunu yapamam. "Sadece gösteri yaklaşıyor ve senin için çok önemli." Ve benim için... *Oh, Tanrım. Ben tam bir piçim.*

"Bu bir köpek gösterisi, Jack. Birbirimizle çıkmamız gerçekten bir çıkar çatışması değil."

"Katılmıyorum. Bence... şu anda işleri karmaşıklaştırmamak en iyisi, anlıyor musun? Yani, gelecekte ikimizin de nereye varacağını kim bilebilir ki?"

Gözleri acıyla doluyor, ki bu görmek istediğim son şey. Başını hafifçe sallıyor, sonra da "Peki, tamam o zaman" diyor.

"Özür dilerim. Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

"Hayır, hayır, ben iyiyim, ciddi," diyor ama öyle olmadığını anlayabiliyorum. "Biraz kafam karıştı, çok utandım ama... her neyse."

Yavaşça bir nefes verdim. "Şu anda hayatımın biraz karmaşık olduğunu söyleyebilir miyim ve zamanlama farklı olsaydı, biz hala" -tezgâhı gösteriyorum- "orada, daha önce yaptığımız şeyi yapıyor olurduk, ki bu harikaydı."

"Çok şaşırtıcı, tekrar yapmak istemiyor musun?" Evet, kızgın.

"İnan bana, istemediğimden değil," diyorum ona. "Sadece şu anda kimse için iyi bir bahis değilim, ama yine de arkadaş olabilir miyiz?" *Oh, vay canına, Jack. Bu şimdiye kadar bir kadına söylediğin en saçma şeydi.*

"Biz bu muyuz?"

"Evet, kesinlikle," diyorum, uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak istiyorum.

Ben ona aptal gibi bakarken gözleri sertleşiyor. "Çünkü arkadaşlar hayatları karmaşık olduğunda birbirlerine söylerler. Ayrıca birbirleriyle flört edip öpüşmezler -şiddetli bir şekilde, ekleyebilirim- sonra da birbirlerini sert bir şekilde geri çevirmezler."

"Haklısın. Öyle değiller. Seni asla bu kadar *kuvvetli* öpmemeliydim, ya da gerçekten hiç öpmemeliydim."

"Hayır, yapmamalıydın."

"Senden çok etkileniyorum."

"Dur," diyor, bir elini kaldırarak. "Bir şerit seç, dostum, ve içinde kal o."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, hayal kırıklığı üzerime çöküyor.

"Yapacağım."

Benim var. Arkadaşlık, tamam mı?" Nazik bir

ses tonuyla soruyorum. "Sanırım öyle."

Buradan fırtına gibi çıkıp gitmek ve beni bir daha görmemek istediğini söyleyebilirim. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

Beni şaşırtarak, "Hayır, çorba çok lezzetli kokuyor. Ayrıca, bana ızgara peynir sözü vermiştin, yani..." Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor ve ben de içimden ölüyor olmama rağmen ona karşılık veriyorum.

"Tamam, seni besleyeceğim, sonra da tamamen platonik bir şekilde evine bırakacağım." Sonra buraya geri döneceğim ve böyle bir ahmak olduğum için kafamı binlerce kez duvara vuracağım.

Sonbahar

Hani erkekleri ilk keşfettiğinizde hormonlarınız kontrolden çıkar ve aşık olduğunuz her erkeği sevdiğinizi düşünürsünüz ya? Görünüşe göre ben hala yedinci sınıftayım. Jack Campbell benim için mükemmel. Komik, zeki, seksi ve hayvanları seviyor. Başka ne var ki?

"Akşam yemeğiniz nasıldı?" Jack boş tabaklarımıza bakarak soruyor. "Harikaydı." *Ve yemek yapıyor. Gah.*

"Sıcak şekerlemeli dondurma ister misiniz? Sanırım bir kutu krem şantim bile olabilir."

Gözlerindeki parıltı ağzını krem şantiyle kaplayıp yalamama neden oluyor. "Kulağa harika geliyor," diyorum ve ekliyorum: "Sadece arkadaş olmamızın en güzel yanı, iki tane yersem domuz olduğumu düşüneceğinden endişe etmeme gerek kalmaması."

"Senin bir domuz olduğunu asla düşünmezdim. İyi yemek yemeyi seven ve bundan zevk almaktan korkmayan bir kadın olduğunu düşünürdüm." Ayağa kalktı ve tabaklarımızı aldı.

Mutfığa doğru yürürken arkasından sesleniyorum, "Ama biz sadece arkadaşız, o yüzden fark etmez." Olduğu yerde durdu ve omuzları belirgin bir gerginlikle yukarı kalktı. "Beni tanıştırabileceğin hoş bekar arkadaşların var mı?" diye soruyorum.

Jack cevap vermeden önce bulaşıkları bir takırtıyla lavaboya bırakır, "Gerçekten bilmiyorum. Üzgünüm."

"Gerçekten mi?" Ayağa kalkıp onu takip ederek soruyorum. "Aşkı arayan uygun bir bekar yok mu?"

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Bir tane bile değil."

"Sorun değil," diyorum omuz silkerek. "Eminim Helen birilerini tanıyordur."

Sanki bir balta katiliyle evlenmek istediğimi itiraf etmişim gibi, "Kız kardeşinin çevresiyle hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyordum," diye suçluyor.

"Parası olan herkesin kötü olduğunu düşünmüyorum Jack, tıpkı parası olmayan herkesin iyi olmadığı gibi."

"Sanırım bu doğru."

"Yine de Helen'in kalabalığı konusunda muhtemelen haklısın. Oraya uyacağımı sanmıyorum," diyorum, karar vermekte zorlanıyormuşum gibi yüzümü buruşturarak. Sonra parmaklarımı şıklatıyorum ve "Biliyorum! Televizyonda bir şey gördüm, burcunuza göre bir arkadaşlık uygulaması işleten bir kadın. Görünüşe göre eşleştirme konusunda gerçekten iyiymiş." Konsol masasına doğru yürüyüp çantamı karıştırıyorum ve telefonumu alıyorum. Sonra adasına geri dönüp bir tabureye oturuyorum ve uygulama mağazamı açıyorum.

"Bunu şimdi mi yapacaksın?" diye soruyor.

"Neden olmasın? Eğlenceli olur. Dondurma yeriz ve sen de Bay Doğru'yu seçmeme yardım edersin. Ya da belki Bay Doğru Şimdi." Ona masum bir bakış atarak, "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi? Sadece arkadaş olduğumuz için."

Acı dolu bir ifadeyle, "Neden olsun ki?" dedi.

"Bildiğim kadarıyla bir nedeni yok."

Ben Burcunuza Göre Tarih uygulamasını indirirken Jack dondurma yapmakla meşgul.

"Biliyor musun?" diyor, tam bir dakikalık sessizlikten sonra. "Neden ben de indirmiyorum, böylece Bayan Doğru'yu bulmama yardım edebilirsin?" Lanet olsun ona. Bunun benim oyunum olması gerekiyordu ve şimdi durumu tersine çeviriyor.

"Harika bir fikir!" Ve böylece ilişki tavuğu oyunumuz başlıyor. Önümüzdeki on beş dakika boyunca, her birimiz profillerimizi tamamlarken yığınla dondurma, şekerleme ve krem şanti kaselerinden atıştırıyoruz.

"Hmm... sence ben dışa dönük müyüm yoksa daha çekingen mi?" diye soruyor bana.

"Rezerve," diyorum ona düz bir ses tonuyla. "Bakalım, ben kesinlikle sahilde yürümeyi kayak tatiline tercih ederdim. Ya sen?"

"Ben değil," diyor, şimdi ters ters bakarak.

"Kayak yapmayı seviyorum." "Sen seviyor

musun?" Ağızıma bir lokma atarak soruyorum.

"Hayatın kendisinden bile daha fazla," diyor telefonuna öfkeyle dokunarak.

"Benim en etkileyici ilginç yeteneğim..." Tavana bakarak mırıldanıyorum. "Dilimle bir kiraz sapını düğümlemem gerektiğini söyleyebilirim."

"Onu yere bırakma!" diye neredeyse bağıyor.

"Neden? Erkeklerin bundan hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?" "Oh, hoşlarına gidecektir," diye mırıldanıyor.

"Öyle diyeyim o zaman."

"Tabii, Rockies'in doğusunda yaşamış her sürüngeni cezbetmek istiyorsanız."

Dudaklarımdan memnun bir gülümseme kaçmasına izin verdim. Jack bunu görmüyor çünkü akşam yemeği ve sinemayı kulüp gezintisine tercih ettiğini yazmakla meşgul.

İkimiz de birbirimizi görmezden gelip anketlere devam ederken mutfağa yüklü bir sessizlik çöküyor. Bu, her birimizin aşkı bulmaya ya da birbirimizi ne kadar istemediğimizi kanıtlamaya kararlı olduğu, bitiş çizgisine doğru bir yarış. Hangisi önce gelirse.

Arada bir Jack "Köpekler, tabii ki" gibi bir şey söylüyor, ben de "Ne kadar çok dövme o kadar iyi" diye karşılık veriyorum.

"Bitti!" Tablolaştır düğmesine basar basmaz bağıyorum.

Bana yan gözle baktıktan sonra *hımm* diye bir ses çıkarıyor ve ben daha fazla sıkılamazmışım gibi tırnaklarımı tezgâhına geçirirken işine geri dönüyor. "Bitirmek üzere misin yoksa yardıma ihtiyacın var mı?"

"Anladım," diyor sert bir ses tonuyla.

"Tamam, ama yardıma ihtiyacın olursa, arkadaşlar bunun içindir."

Bana ters ters bakıyor ve işaret parmağını ekrana son bir kez vurarak "Bitti" diyor.

İkimiz de birbirimize bir anlığına uzun uzun bakıyoruz ve ben onun bakışlarına o kadar kapılıyorum ki, köpekbalığına tutulmuş enayi bir balık gibi ağzımı onunkine yapıştırmak istiyorum. Göz bebeklerinin gözlerini yuttuğunu söyleyebilirim.

Koyu kahverengi gözleri beni çok istediğini gösteriyor. Ama ikimiz de bir hamle yapmıyoruz. Bunun yerine, ikimiz de telefonlarımıza bakıyoruz.

"Bizim için eşleşme bulmaya başlamalarının ne kadar sürdüğü hakkında bir fikriniz var mı?" diye soruyor.

"Sanırım birkaç dakika." Ve ... sessizliğe geri döndük.

Telefonum önce bir eşleşme olduğuna dair bir bildirimle çalıyor. Telefonumu ona doğru tutup hafifçe sallıyorum. "Görünüşe göre ben kazandım."

Jack ekrana bir göz atıyor ve sonra şöyle diyor: "Eğer o adama kazanıyor diyorsanız."

Görebilmek için telefonumu eğdiğimde, kısa at kuyruklu ve keçi sakallı bir adamla yüz yüze geliyorum. Adı Howard. Lahanayı ve "sevişmeyi" seviyor.

"Oh, hayır," diyorum.

Jack'in telefonu çalıyor ve kiminle eşleştiğini görmek için boynumu eğiyorum.

"Bu hiç adil değil," diyorum kendimi durduramadan.

"Neden olmasın?" diye soruyor o muhteşem suratını tokatlamak istediğim bir sırtışla. "Çünkü ... normal ve ... güzel görünüyor."

Jack omuz silkerek, "Belki biraz daha zaman ayırıp daha dikkatli cevap verseydin, sen de harika bir eşleşme elde ederdin" der. Güzel sarışın hakkında bir şeyler okuyacak kadar uzun süre duraklar. "Burada Gwen'in komedi kulüplerine gitmeyi ve kaya tırmanışını seven bir pediatrik diş hekimi olduğu yazıyor. Kulağa harika geliyor."

"Kesinlikle onunla takılmalısın. Muhtemelen senin ruh eşindir." Alaycı bir tavır.

"Umarım," diye yanıtlıyor Jack, sesi fazlasıyla mutlu geliyor. "Biraz daha dondurma?" diye soruyor, sanki ben bir fareymişim ve o da ailemin komşusu Fern'miş gibi.

"Hayır, teşekkürler, doydum." Gözlerimden yaşlar süzülmeden önce ekliyorum: "Artık eve gitsem iyi olacak, böylece Gwen'le birlikte hayatınıza başlayabilirsiniz."

"Evet, onun kaçmasına izin vermekten nefret ederim." Ayağa kalkıp portmantoya doğru yürüdü, sonra kollarını yün paltosunun kollarına sıkıştırdı. Benimkini kancadan çıkarıp bana uzatıyor ve şöyle diyor: "Şimdi seninle eve kadar yürüyeceğim. Eldiven aldın mı, yoksa hava çok soğuk olduğu için ödünç mü alman gerekiyor?"

"Biraz aldım," diyerek ceketimi ondan kaptım.

Kapıyı kilitledikten sonra asansörden aşağı sessizce iniyoruz, ikimiz de birbirimize öfkeyle bakıyoruz. Dışarı çıkar çıkmaz serin hava yüzüme çarpıyor ve öfkem azalmaya başlıyor.

Bu akşam olanlardan dolayı başım dönüyor ve ne yaptığımızı bir türlü anlayamıyorum. Birbirimizi istediğimiz çok açık, ama aptalca bir nedenden dolayı, birlikte olamayacağımız konusunda ısrar ediyor. Isıran rüzgarda aceleyle ilerlerken, bloklar boyunca konuşmuyoruz. Ne kadar uzağa gidersek, o kadar öfkeleniyorum.

Köşeyi Helen ve Stan'in sokağına döndüğümüzde durdum ve "Biliyor musun? Tam bir baş belasısın."

Bana doğru döndü. "Ben öyle bir şey değilim."

"Evet, aslında öylesin. Eğer benimle ilgilenmiyor olsaydın, neden son iki haftayı her gece bana yardım ederek geçirdin? Huh? Büyük erkeklik kaslarını görebilmem için... fit tişörtlerinle geliyorsun." Onu taklit ederek, "Ah, Autumn, bu büyük ağır masayı senin için taşıyabilir miyim? Şimdi biraz daha geriye çekeyim de beni biraz daha esnerken gör."

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Başından beri beni süzüyor olman benim suçum değil," diyor ama gözlerinde suçlu bir ifade var. "Tek yaptığım senin arkadaşın olmaya çalışmaktı."

Alay ederek, "Öyle mi? Madem arkadaşım olmak istiyordun, neden beni öptün?"

"Beni öptün!"

Lanet olsun. O haklı. Bunu kabul etmek zorunda değilim. "Ve *hoşunuza gitti* bayım! Bir kız bunu anlayabilir." Biraz titriyorum ama üşümekten çok kızgıyım. Devam ediyorum.

"Sen de beni kesinlikle öptün. Beni ölesiye öptün. Sonra da beni akşam yemeği için evine mi davet ettin? *Tam bir baş* belasıdır."

Jack sinirli bir kahkaha atarak, "Akşam yemeğine kendini davet ettirdin," diye karşılık verir.

Yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. "Planların olduğunu söylemeliydin."

Durdu, beni döndürdü ve sesini alçalttı. "Ben istemedim."

"Neden istemedin?"

"Çünkü seni orada istedim," diye cevap veriyor, sesi hâlâ öfkeli geliyor. "Ve seni hâlâ orada istiyorum. Dişçinin biriyle çıkmak istemiyorum ve senin de keçi sakallı ve kolunda Slash dövmesi olan bir sürüngenle yatağa girmeni kesinlikle istemiyorum."

"Onunla yatağa atlamaktan kim bahsetti?" "Sen söyledin."

Bay Doğru'yu şimdi bulabileceğini söyledin." "Çünkü seni kıskandırmaya çalışıyordum."

"İşe yaradı." Sonra beni üst kollarımdan yakaladı ve tüm öpücüklerin anasını bana kondurdu.

Kollarımı boynuna doluyorum ve tüm öfkemi dudaklarıma aktararak onu öpüyorum. Jack beni kaldırıyor ve beni kız kardeşimin evinin tuğla duvarına yapıştırırken ayak bileklerim onun arkasında birbirini buluyor. Ciddi anlamda yoğun bir sevişmeden sonra geri çekildi ve "Kahretsin. Bunu yapamam."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bağırıyorum. "Beni yere bırak. İşimiz bitti!" Beni yere bırakan Jack, "Bak, açıklayabilirim." dedi.

"Unut gitsin. Aptalca bir mazeret duymakla ilgilenmiyorum. Bütün bu ileri geri konuşmalar beni deniz tutuyor." Hışımınla çıktım ve merdivenlerden ön kapıya doğru koştum.

"Autumn, bekle!"

"Hayır! İşimiz bitti, dostum. Bitti, burada görecek bir şey yok. O berbat beyninde neler döndüğünü bilmiyorum ama ben yokum. Arkadaş değiliz. Arkadaştan öte değil. Biz bir hiçiz. Hiçiz. Zilch. İyi bir hayatın olsun."

Yüksek sesle iç geçiren Jack, "Perşembe günü köpek gösterisinde görüşürüz," der.

"Doğru," diye çıktım. "Ama bundan sonra sana iyi bir hayat dilerim, çünkü beni bir daha görmeyeceksin." Bununla birlikte, uzaklaşmış olmasını umarak çantamda anahtarı aramaya koyuluyorum.

Anahtarı buluyorum, sonra omzumun üzerinden riskli bir bakış atıyorum. Hâlâ oradaydı. "İyi bir hayatın olsun dedim. Bu gitmen gerektiği anlamına geliyor."

Sesi sakindi. "Sadece içeri sağ salım girdiğinden emin olmak için bekliyorum." "Sonuna kadar bir centilmen, ha?" Deli gibi gülmeye başladım,

Sonra anahtarı kapıya sıkıştırıp tek kelime etmeden açmayı başardım. İçeri girdiğimde, "Piç" diye mırıldandım.

Sonra kendimi kapıya yaslıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimden yaşlar aktığını hissediyorum.

Jack

Errol: Kliniği sattınız mı? Çünkü X-ray sistemimizi Uveo 8500'e yükselttik. Aralık sonunda teslim edilecek.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Uveo 8500 mü? Errol: Çok ciddiylim.

Ben: 4 yönlü şamandıra masası, tavana monte tüp standı, Q-vision ile Quantum CV-1V jeneratörü olan mı?

Errol: İşte bu.

Ben: Ah dostum, ben hala 2008 Elkrin

kullanıyorum. Errol: Ouch.

Ben: Alıcım birkaç saat içinde gelecek, umarım işler yolunda gider. Bu anlaşmayı yaptıktan sonra, Çılgın Şehir'den defolup gidebilirim.

Errol: Baskı yok, ama Rick'in senin yerini almak isteyen bir arkadaşı var. Senin yerini tuttum, ama bunun yüzde yüz olup olmadığını dün gibi bilmem gerekiyor. Anlaşma gerçekleşirse (ya da gerçekleşmezse) mümkün olan en kısa sürede bana haber ver.

Ben: Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.
NYC'den çıkmam lazım.

Errol: O kadar kötü mü?

Ben: Şöyle söyleyeyim: Zenginler ve gülünçler için
düzenlenen bir köpek şovunda görevli veteriner olacağım.
Para iyi ama katılan insanlar Real Housewives seviyesinde
çılğın.
Mayo ve gece kıyafeti yarışması. Errol:

Köpekler için mi?

Ben: Köpekler VE sahipleri.

Errol: Dostum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Satış yapmak için
ne gerekiyorsa yapsan iyi olur.

Ben: Niyetim var.

Bugün çok önemli bir gün. Aslında hayatımdaki en önemli günlerden biri
olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim çünkü Wyatt ve Belinda Irving geliyor,
yani her şey yolunda giderse bu Allah'ın belası yerden temelli ayrılma
hayalimi gerçekleştirebileceğim. İlk izlenimler hiç bu kadar önemli
olmamıştı. Bu da dün gece uyuyamadığım gerçeğini biraz utanç verici
kılıyor.

Bunun yerine, hayatımda yaşadığım en büyük hayal kırıklığıyla bir o
yana bir bu yana savruldu. Kabul edelim, Autumn'u başka hiçbir kadını
istemediğim kadar çok istiyorum. Ama zamanlama daha kötü olamazdı, bu
da kesinlikle onu unutmam ve yoluma devam etmem gerektiği anlamına
geliyor. Yakınlık, mutlu olabileceğim binlerce başka kadın ve inandığım
diğer tüm saçmalıklar. Ben

Gözümü toptan ayırmamak, plana sadık kalmak, yolumdan sapmama izin vermemek ve Wyatt geldiğinde ayakta düşünebilmek için bol bol kahve içmek.

Masamdan kalkıp müşteriler ve personel için kahve makinesi bulundurduğumuz ön tarafa doğru ilerliyorum. Bugün için havluyu bir kenara bırakmaya karar veren Brenda, ekstra makyajlı ve iyi bir izlenim bırakmaya hazır.

"Hey, sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemeyi unuttum," diyorum kupamı yeniden doldururken. "Kraliyet mavisi senin rengin."

Gülümsüyor ve alnını siliyor. "Masamı toplamayı da yeni bitirdim, biliyorsun, böylece düzenli olduğumu düşünecek."

"Öylesin."

"Ama dağınık bir şekilde," diyor bana, masasının etrafına bakarak. "Brenda, rahatla, seni sevecek."

Kapı çalıyor ve Wyatt ile Belinda olduklarını tahmin ettiğim bir adamla bir kadın içeri giriyor. Kahvemi bırakıp onlara kocaman bir gülümseme sunuyorum. "Siz Irving'ler olmalısınız. Büyük Elma'ya hoş geldiniz."

Yirmi üç yaşlarında görünen Belinda, biz el sıkışırken kıkırdıyor ve kızarıyor. "New York'ta olduğuma inanamıyorum! *Sex and the City* dizisinin her bölümünü milyonlarca kez izlediğimi biliyorsun. Sonunda evimdeymişim gibi hissediyorum."

Cha-ching!

Brenda konuklarımızı selamlamak için masanın etrafından dolanıyor.

"Dr. Earp, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum" diyor.

"Irving," diye mırıldandım.

Brenda'nın yüzü kızarır ve şöyle der: "Aman Tanrım! Çok özür dilerim. Burada iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışıyorum ve daha ilk seferde her şeyi berbat ediyorum."

Wyatt boğazını temizliyor, biraz sinirli görünse de, "Sorun değil. Bu her zaman olur - genellikle komik olduğunu düşünen insanlar tarafından, ama sizin durumunuzda bunun dürüst bir hata olduğunu söyleyebilirim."

"Dürüst olmak gerekirse," diye ekliyor Belinda. "Bu gerçekten her zaman oluyor. Aslında babam ona Earp diyor ama sanırım benden büyük biriyle evli olmamdan hoşlanmadığı için-"

"-Hey, tatlım!" Wyatt onun üzerinden konuşuyor. "Neden gidip birkaç kapı ötede gördüğümüz butiğe bakmıyorsun? Vitrinde gördüğün paltoyu dene."

Gözleri parlıyor. "Bunu yapacağım!" Sanki adam ona bir dünya turu teklif etmiş gibi konuşuyor.

Ceketinin iç cebini karıştırarak bir kredi kartı çıkarıyor ve kadına uzatıyor. Ayrılmadan önce onu bir iş toplantısı için uygun olmayan bir şekilde öpüyor. "Seni seviyorum, Ayı Pooh," diyor burnuna vurarak.

Wyatt ona "Ben de seni seviyorum, boo," der.

Brenda ve ben göz göze gelmeye cesaret edemiyoruz ama ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum - iğrenç. Belinda gittikten sonra Wyatt bana gülümsüyor ve ellerini çırpıyor, "İyi iş. Şimdi biz erkekler iş konuşabiliriz. Hadi etrafa bir göz atalım."

Wyatt ve Belinda'nın arkasından kapı kapandığında Brenda'ya "Daha iyi olamazdı," diyorum. Hemen masasının çekmecesine koşuyor, havlusunu çıkarıyor ve yüzünü silmeye başlıyor. Zavallı kadın.

Wyatt yaklaşık altı saat boyunca gözlem yapmak, kitapları incelemek ve ekipmanları kontrol etmek için buradaydı. Belinda tüm günü çantaları bırakmak için gelip, kredi kartını kullanabileceği başka bir yer bulmak için tekrar ayrılarak geçirdi.

"Buraya tam oturacaklar," diye cevap veriyorum.

"Sanki olması gerektiği gibi. Sıkılmış sahiplerden başka kimseyle muhatap olmayacağı için bile heyecanlı. Bahse girerim onlardan en az üç katı ücret alacaktır."

"Karısının harcamalarına yetişebilmek için bunu yapmak zorunda."

Brenda diyor ki, "B.O.'lar üzülmüş olabilir. Kesinlikle göz alıcı faktörden yoksun."

"Sanırım bunu anlamsız dalkavukluklarla telafi etmekten daha fazlasını yapacaktır."

Brenda bana sert bir bakış attı. "Neyin var senin? Heyecandan tavanda dans ediyor olman gerekirdi ama hiç de mutlu görünmüyorsun."

"Mutluyum," diyorum, haklı olduğunu fark ederek. "Aslında çok heyecanlıyım, çünkü satışın gerçekleşmemesi için hiçbir yol göremiyorum. Şimdiden 'eğer' yerine 'ne zaman' kelimesini kullanmaya başladı, 'İşi devraldığım da şu duvarı yıkıp ofisimi büyütmek isteyeceğim' gibi."

"Hayır, başka bir şey var, bunu söyleyebilirim," diyor Brenda, yüzümü yakından incelemek için eğilerek.

Kocaman bir sırtısla ağzımı işaret ediyorum. "Gördün mü? Heyecanlandım." "Bu senin sahte gülümsemen," diye cevap veriyor sağ kaşını kaldırarak.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona. "Bir ayağım kapıdan dışarıda zaten. Aslında eve gidip eşyalarımı toplamaya başlayacağım. Belki de hayır, ama satışın gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm için değil. Çünkü toplanmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Uh-huh." Bunu yemiyor.

"Bugün erken çıksan iyi olur. Başka randevumuz yok," diyorum ona. Sonra aceleyle ekliyorum, "Bugün harika iş çıkardın, Bren." Kolunu okşadıktan sonra beni takip etmeyeceğini umarak aceleyle ofisime dönüyorum. Çatlamadan onun üçüncü derecesini daha fazla kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Kapıyı arkamdan kapattım ve bir an için kapının önünde durdum. Son üç yıldır istediğim her şeyi elde etmek üzereydim ve şimdi istemiyorum mu? Benim neyim var böyle?

Sonbahar

"Ee Stan," diyor babam, kız kardeşimin oturma odasına bakarken. "Görünüşe göre işler iyi gidiyor, ha?"

Annemle babam iki saat önce geldiler, kızlarının "malikânesini" kendi deyimleriyle gezdiler ve duştan çıkarken şok olmuş damatlarıyla yüz yüze geldiler. Ve şimdi hepimiz beyaz salonların en beyazında oturmuş, Magda'nın dün burada misafirleri için hazırladığı cruditeleri yiyoruz.

Stan sandalyesinde gergin bir şekilde kayar. "İşler oldukça iyi gidiyor." Sonra kız kardeşime bakıyor ve sessiz, kontrollü bir ses tonuyla, "Ailenin ziyarete geleceğini bana neden söylemedin?" diyor.

"Son zamanlarda çok meşgulsün tatlım. Seninle doğru düzgün sohbet edemedim." Helen sevgi dolu bir eş rolünü oynamak için çok çabalıyor ama annemle babamın bunu yuttuğunu sanmıyorum.

Annemiz, "O zaman beni büyükanne yapmamak için bir nedeniniz yok sanırım" demek için doğru zaman olduğuna karar verir.

Stan ağzındaki kırmızı şarabı neredeyse tükürüyor ve kız kardeşimin ayağa fırlayıp beyaz döşemesini korumasına neden oluyor. "Anne," diyor Helen. "Stan ve ben iyice yerleşene kadar çocuklar hakkında konuşmamaya karar verdik."

Yüzü şaşkınlıkla buruşmuş bir halde odaya bakan annem, "Sekiz yatak odanız var ve çocuğunuz yok. Daha ne kadar yerleşik olmanız gerekiyor?" Sonra, sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, ekliyor: "Sen onları kullanmaya hazır olduğunda yumurtaların haşlanmış olacak, Helen."

Stan ayağa fırladı ve "Gitmem gerek" dedi. "Gece saat altıda mı?" diye soruyor babam.

"Her saat randevularım var," diye mırıldanıyor.

"O zaman siz ikiniz gitseniz iyi olur." Annem onları kovar gibi elini sallıyor.

"Helena benimle gelmiyor," diyor Stan endişeyle.

"Helena kim?" diye soruyor annemiz.

Stan cevap vermek yerine kendi sorusunu sorar. "Bob, Kathy, bizimle ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" Cevabın yarına kadar olmasını umduğu apaçık ortadadır.

Bunu babam halleder. "Bir hafta diye düşünmüştük ama şimdi ne kadar geniş bir alanınız olduğunu gördükten sonra kalış süremizi uzatmamızda bir sorun görmüyorum."

Annem yüzünde sinsi bir gülümsemeyle "Belki bir ya da iki ay," diye katkıda bulunuyor.

Helen bayılacak gibi görünüyor; Stan evden kaçmayı düşünüyor gibi görünüyor; ve ben Jones ailesinin içlerinden birine yardım etmek için bir araya gelmesinden dolayı bir kız öğrenci gibi sersemlemiş durumdayım. Helen bunu yardım olarak görmüyor, dikkatinizi çekerim.

Stan dışarı çıktığında, annemiz hiç vakit kaybetmez. "Neler oluyor, Helen?"

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok anne."

İşte bu, kardeşim, aptalı oyna. Bu annemde *hep* işe yarar. İşe yaramaz.

"Beni kandırmayın, genç bayan. Stan'le aranızda bir şeyler var ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Şu anda gergin bir dönemden geçiyoruz. Stanhope köpek gibi çalışıyor ve birlikte çok fazla zamanımız yok."

"Ayrıca, bu Stanhope ve Helena saçmalığı da neyin nesi?" Annem bu gece çok formda.

"Bu isimlerin sosyal çevremize daha uygun olduğunu düşündük. Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok." Zavallı Helen en kötü kâbusundan uyanmış gibi görünüyor ki bu gerçek olabilir. Kimse size hayat veren insanlar gibi içinizi göremez.

"Köşede harika bir pizzacı biliyorum" diyerek ortamı yumuşatmaya karar verdim. Ne dersin, gidip birkaç turta alayım mı?"

"Ben varım," dedi babam. "Hatta seninle oraya kadar yürüyeceğim. Yolculuktan dolayı kışım hâlâ uyuşuk."

"Güzel," dedi annem. "Bu bana ve Helen'e konuşma şansı verir." Kız kardeşimi sorgulamadan kurtarmak için çok fazla.

Helen ayağa fırlıyor ve neredeyse bağılıyor, "Güzel bir yürüyüşe bayılırım. Neden hepimiz gitmiyoruz?" Sonra da koşarak odadan çıkar.

Annem "Neler oluyor Autumn?" diye soruyor.

"Bunu söylemek bana düşmez anne. Helen'in güvenini kırmak istemem."

"Bizi buraya davet eden sendin. Bence bunu yaptın çünkü neler olduğunu biliyordun ve durumu mutlu sona ulaştırmak için en iyi performansımı sergilememi istedin."

"Vay canına. İyisin. Çılgın anne becerilerine sahipsin, ama bu gece bütün savaşı yapmayalım. Helen'in burada olmana alışmasına izin ver, özellikle de bir ay kalmayı planlıyorsan," diye takılıyorum.

"Gerekirse bir yıl kalırım," diye tehdit ediyor. "Benim gözetimimde kimse kızıma böyle davranamaz." *Hmm, belki de onu Jack'in üzerine salmalıyım.*

Helen, Celine Dion'u tasmalamış ve biz oturma odasından çıktığımızda ön kapıda bekliyor. Köpek yeni insanlarla tanıştığı için gözle görülür şekilde heyecanlı, bu yüzden Helen tasmağını bırakıp merhaba demesine izin veriyor.

İlk diz çöken annem oldu. "Ne kadar güzel bir kızsın sen," diye mırıldanıyor. Sonra daha yakından bakıyor ve "Tırnakları boyalı mı?" diye soruyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor Helen. "Ne *de* olsa o bir gösteri köpeği."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı annem, "Helen, köpeğinin ayak tırnaklarını boyayan bir kadın anne olmak için yanıp tutuşan bir kadındır."

Ve işte yine başlıyoruz. İkinci raundu işaret eden dövüş çanının sesini neredeyse duyabiliyorum.

"Otuz sekiz yaşıdayım anne. Çocuk sahibi bile olamayabilirim." *Ah Helen, seni bu dünyaya getiren kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?*

"Denemezsen asla bilemezsin, tatlım. Ve eğer kocan evde değilse asla işin özüne inemezsin."

Babam Celine'in tasmaını aldı. "Yeter, Kathy. Kızı rahat bırak da gidip yemek yiyelim. Mutfakta bulduğum tek şey bir tür garip uzaylı yemeğiydi."

Zavallı Helen, ailemizin burada olmasındansa bin kere ölmeyi tercih eder gibi görünüyor ki bu da onun bu dozda ev gerçekliğine çok ihtiyacı olduğunu doğruluyor. Kız kardeşim tüm yetişkin hayatını onu aldatarak teşekkür eden bir adama teslim etmiş durumda ve ona karşı koyacak omurgaya sahip değil.

Endişelenmeyin. Bob ve Kathy Jones'un omurgası sağlamdır ve neler olup bittiğini öğrendiklerinde Stan'in saçmalıklarına katlanmayacaklardır.

Şimdi dışarıdayız, keşke yün şapkamı getirseydim. Hava Güneş battığında en az on derece soğumuştı. Zavallı Helen'in vücudundaki yağ oranı onu sıcak tutmaya yetmiyor ve Lexington Bulvarı boyunca aceleyle ilerlerken şık deri ceketinin kollarını ovuşturmaya başladı bile. Annemle babam ise kuş tüyü montları, Elmer Fudd'ı andıran kırmızı bufalo ekoseli tuzakçı şapkaları, tencere tutacağı büyüklüğündeki eldivenleri ve oduncu botlarıyla sıcacık. Bu doğru, oduncu çizmeleri şu anda Yukarı Doğu Yakası'nda giyiliyor.

Annem, "Helen, bence uzun ve güzel bir mola için eve gelmelisin," diyor.

Helen hayır demek yerine konuyu ilginç bir şekilde değiştirmeye karar verir. "Autumn köpek şovunda çalışan veterineri seviyor."

İyi oynadın, Helen. İyi oynadın. "Evet, iyi bir adam," diyorum, sadece arkadaş olduğumuzu düşünmelerini umarak. Ki artık öyle değiliz.

"O da yattığın adamlardan biri mi?" diye soruyor babam, ses tonunda bir gerginlikle.

"Kimseyle yatmıyorum baba. Sana sadece takıldığımı söylemiştim. Jack ve ben köpek şovunda birlikte çalışıyoruz, başka bir şey değil." Sonra kız kardeşime ters ters baktım. Ne cüretle ailemin dikkatini bana çevirmeye çalışır? Gerçi ben de kendi payıma düşeni yapıyorum... ama benim aksime, onun gerçekten yardıma ihtiyacı var.

Helen bana soğuk, ölü gözlerine uymayan bir gülümseme fırlatıyor. "Bana söylediğin bu değildi, Autumn. Ondan hoşlandığını ve onunla uzun vadeli bir gelecek görebildiğini söyledin."

"Söylediğimin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum Helen."

Ebeveynlerimizin kafaları bir pinpon şampiyonası maçı izler gibi bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Öyle olduğuna eminim." Helen masumca başını eğiyor. "Hatırladın mı? Bunu bana sen söylemiştin, ben de sana evli bir kadınla ilişkisi olduğu için muhtemelen aileni eve getireceğin türden bir adam olmadığını söylemiştim."

Tamam, bu kadar. Eldivenler çıktı. "Tanrım, o konuşmayı hiç hatırlamıyorum. Stan'i komşuyla öpüşürken yakaladığım gece miydi?"

Çok uzak, çok uzak, Autumn. Bunu yüksek sesle söylememeliydim.

Annem olduğu yerde duruyor ve hepimize aynı şeyi yapmamız için işaret ediyor. "Stanley seni komşunla mı aldatıyor?" diye bağırıyor annem, yoldan geçen birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle.

Kız kardeşim cevap vermiyor. Onun yerine ağzını o kadar sıkıyor ki sanki dudakları yokmuş gibi görünüyor.

"Özür dilerim, Helen." Ona dokunmak için elimi uzattım, ama o sadece elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Ah, Helen," diyor babam, kalbi kırılmış gibi bir sesle, ki öyle de olabilir. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Helen o kadar kararlı bir ses tonuyla "Bu konuda konuşmayacağım," diyor ki, Celine Dion kaldırımında olduğu yere oturuyor, sonra gözlerini sahibine diyor ve daha fazla talimat bekliyor.

"Evet, öylesin," diyor annem ona. "Bu gecelik bu işin peşini bırakacağım ama yarın sabah bazı cevaplar isteyeceğim. 'Bir erkeğin sana böyle davranmasına izin vermenin nesi yanlış?' ve ardından 'Ne zaman bavulunu toplayabilirsin?' gibi sorular bekliyorum."

Koruyucu kardeş moduna geçmeye çalışarak araya giriyorum, "Anne, yarın Helen'in büyük köpek gösterisi başlıyor. O bitene kadar hiçbir şey yapamayacak."

Babam konuşuyor ve öneride bulunuyor: "Kathy, sanırım seninle alışverişe çıkmamız gerekebilir. Görünüşe göre kızımızın bir fare sorunu var."

Ve başladı.

Jack

Saat sabahın sekizi ve ben şu anda arka duvarın dibinde durmuş kahvemi yudumluyor ve Manhattan'ın en zengin elli kadınının yanlarında köpekleriyle etrafta zıplayarak "büyük açılış numarası" için prova yapmalarını izliyorum. Adımlar birçok köpek (ve bazı sahipleri) için çok karmaşık, hoparlörlerden "Who Let the Dogs Out?" remiksi çalıyor ve Baha Men her havlama sesi çıkardığında Yorkie Tiko aklını kaybediyor, bu da oyuncak cinslerle başlayıp saçında parlak pembe fiyonklar olduğu için heyecanlanmış görünen Saint Bernard Tiffany'ye kadar uzanan zincirleme bir reaksiyona neden oluyor. Değil.

Autumn tamamen telaşlı ve güzel görünüyor. Ve bana baktığında, *gerçekten* çok kızgın. Onu suçlayamam. Onu yönlendirmemek için gösterdiğim tüm çabalar tam tersini yaptı. Onu ben yönlendirdim. Tek savunmam onun karşı konulmaz olduğu. Ne yazık ki, birlikte yatağa girmeden önce olayları durdurduğum için puan alamadım - ki bu Thor'un gücünü gerektirdi.

Telefonum çalıyor ve Wyatt'ın aradığını görüyorum. Dün, muayenehaneyi istediğini teyit etti, ben de avukatıma sözleşmeyi hazırlamaya başlaması için izin verdim. Üç gün sonra imzalayacağız ve ben buradan gideceğim. Bunun beni çok mutlu etmesi gerekirdi, ama garip bir şekilde pek de heyecanlı değilim. Muhtemelen önce bu aptal köpek gösterisini atlatmam gerektiği içindir.

"Günaydın Wyatt. Umarım fikrini değiştirdiğini söylemek için aramıyoursundur," diyorum ona, bir yandan da bunun gerçekten bir yalan olup olmadığını merak ediyorum.

"Ha! Hiç sanmıyorum. Dinle, dostum,"- B a n a böyle sesleniyor. Buddy.

-"Belinda ve ben, bize ayarlayabileceğiniz bir emlakçı olup olmadığını merak ediyoruz. Birlikte çalıştığımız kişi yeterince aç değil. Bize etrafı gezdirerek iyilik yapıyormuş gibi davranıyor. Emlakçımın benden alacağı komisyon miktarını memnun etmek için biraz daha istekli

olduğunu hissetmeye ihtiyacım var."

Başka bir deyişle, birinin ona yağ çekmesini ve kendisini büyük bir adam gibi hissetmesini istiyor. İğrenç. Söz konusu komisyonu göz önünde bulundurarak şunu öneriyorum: "Brenda'nın yeğeni emlakçı. Eminim size gereken saygıyı göstermekten mutluluk duyacaktır." *Ama sadece komisyon için, sanırım ama eklemiyorum.*

"Numarasını almak için onu ofisten arayacağım," diyor telaşlı bir ses tonuyla. "Bugünü ev aramakla geçireceğiz, ama yarın kesinlikle gösteriye gelip müşterilerle tanışacağız ve umarım Belinda'nın yeni arkadaşlar edinmesine yardımcı oluruz."

"Eminim bayanların arasına uyum sağlayacaktır. Ev arayışında iyi şanslar." "Who Let the Dogs Out" şarkısı tekrar hoparlörlerden yükselirken telefonu kapatıyorum.

Bu sefer, Tiffany'nin sahibi Bayan Yorkie'ye "Geveze köpeğini kontrol et!" diye bağırdığında müziği kestiler. Keşke açık bir bar olsaydı diyorum. Çok çılgın bir gün olacak.

Yan kapı açılır ve yaşlı bir çift içeri girer. Buralı gibi görünmüyorlar - ikisi de çok mantıklı yürüyüş botları giyiyor. Hah. Açık hava kıyafetlerini çıkarıp arka sıradaki iki sandalyeye yerleşiyorlar.

Bu arada, sahnede, kadınlar sosyete kadınlarının sıra kavgasına eşdeğer bir kavgaya tutuştular -sadece sözlü tokatlar, gerçek yumruklar yok... henüz. Helena ve Celine Dion sahnenin yanından geçip merdivenlerden bana doğru geliyorlar. Helena solgun ve üzgün görünüyor, ki bunu kesinlikle anlıyorum. Sadece gösteri tam bir felaket değil, kocası da onu aldatıyor.

Kadınların önünde duruyor, birkaç kelime konuşuyor ve sonra parmaklarını şıklatarak ona katılmamı istiyor. Başımı eğip bakıyorum. Az önce böyle bir şey mi oldu?

İç çekerek duvarı itiyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum.

Ben geldiğimde çok sinirlenmişti. "Bu iş yürümüyor. Sadece kaos var. Bunu düzeltmenin bir yolu var mı..."-elini arbedenin olduğu yöne doğru sallayarak devam ediyor-"bunu düzeltmenin bir yolu var mı?"

Ben cevap veremedim, tuhaf giyimli yaşlı çift bize katılıyor. "Sen Jack olmalısın," diyor adam sertçe. Bana yumruk atacakmış gibi bakıyor.

"Evet, efendim," diyorum, sonra aklıma geliyor. Bunlar Autumn ve Helen'in ailesi olmalı.

"Ben Bob ve bu da Kathy," dedi bana. "Evli kadınlara karşı bir ilgin olduğunu duydum. Kızımızdan uzak dur çünkü az önce ekonomik boy bir kutu fare zehri aldım."

"Bob!" diye bağırır karısı, koluna vurarak. İlişkilerinde mantığın sesi o olmalı. "Bunu ona söyleyemezsin. Bunu yaparsan önceden planlanmış olur."

Görünüşe göre öyle değil.

"Pekâlâ, öncelikle evli kadınlara karşı bir ilgim yok. Helen'i çok az tanıyorum ve her ne kadar hoş birine benzese de, onunla ilgili bir planım yok. Ben evliliğin kutsallığına inanan biriyim."

Bob kollarını göğsünde kavuşturarak, "Biz öyle duymadık," diyor. "Helen hakkında konuşmuyoruz. Autumn'dan bahsediyoruz."

"Autumn evli değil," diyorum.

"Ve olmayacak da," diye yanıtlıyor Bob. "En azından sizin için değil, Dr.

Loose Morals."

"Affedersiniz? Ben ahlaksız bir adam değilim," diyorum ona. Bu da nereden çıktı şimdi?

Tam o sırada bir elin üst kolumu okşamaya başladığını hissediyorum. Bu Parker. *Lanet olsun.*

Şimdi mi Parker? Gerçekten mi?

Ondan uzaklaşmak için kendimi Bob'un kollarına atıyorum.

"Neden bu kadar gerginsin?" Parker bana soruyor, ben vücudumu ters yönde bükerken içeri giriyor. "Bunun için bir tedavim var." Sonra göz kırpmıyor ve uzaklaşıyor.

Bob ve Kathy bir yandan başlarını sallarken bir yandan da bana aynı "büstü" bakışlarıyla bakıyorlar. Kathy iç geçirdi, sonra dedi ki, "Gevşek. Ahlak."

Helen yüksek sesle inliyor. "Şunu keser misiniz artık? Elimde tam bir felaket var ve Dr. Campbell'ın yardımına ihtiyacım var."

Jones ailesinin geri kalanıyla o kadar meşguldüm ki, Sonbahar'ın yaklaştığını görmedim. Beni görmezden gelerek ailesine fısıldayarak bağırmaya başladı. "Yaptığınızı düşündüğüm şeyi yapmasanız iyi edersiniz."

"Çocuğumuzu koruyoruz. Ebeveynler böyle yapar," diyor Kathy ona.

Autumn bana dönerek, "Sana ne söylediler bilmiyorum ama ben onlara senin hakkında hiçbir şey söylemedim. Senden hoşlanmıyorum ve annem ne derse desin, seninle evlenmek ve çocuklarını doğurmak istemiyorum. Buraya sadece gösteri için geldim."

Ben cevap veremedim Helen patladı, "Yeter! Hepiniz." Derin bir nefes aldı, sonra bana baktı. "Şovum dağılıyor. Böyle bir durum için bir tür ilacınız var mı?"

"Köpeklerle ilaç vermemi ister misin?" Ben soruyorum.

"Onlar değil, ben," diyor Helen. "Alabileceğim köpek Xanax'ınız var mı?"

Bob, Helen'in önüne geçerek, "Sakın kızıma ilaç vermeye kalkma, seni sapık," der.

İki elimi de kaldırdım. "Tamam, bak, şu anda bir kadını uyuşturmuyorum, hiçbir zaman da uyuşturmadım ve asla da uyuşturmayacağım. Sinirlerini yatıştıracak hiçbir şeyim yok Helen. Ben insanlarla yatmam. Sadece hayvanlarla."

Dördü de farklı derecelerde tiksintiyle yüzlerini buruşturdu. "Yanlış söyledim. Demek istediğim, ben bir veterinerim. Veterinerlik için buradayım.

Köpekler Bob, kızların değil, bu yüzden beni zehirlemene gerek yok."

Autumn anne ve babasının arasına bakar ve tıslar, "Yine mi fare zehri meselesi?"

"Kaç kişiyi zehirlediler?" Helen gözlerini kocaman açarak sorar.

"Teyit edebileceğim bir şey yok ama bu konuda konuşmayı çok seviyorlar," diye yanıtlıyor Autumn.

Bob, "Rakam şu anda sıfır olabilir, ama bu bir anda değişmeyeceği anlamına gelmez," diye tehdit ediyor.

"Yeter! Sizi davet ettiğime pişman ediyorsunuz beni," diye çıkışıyor Autumn ailesine.

"*Seni* davet ettiğim için hissettiklerime benziyor," diye homurdanıyor Helen.

Autumn kız kardeşine d6nerek, "O zaman ikimiz de hayır demiş olmak isterdim," diye karşılık verir. Burnundan bıkkın bir hava çıkararak ekliyor: "Sanırım beni Gladiola Simms'le tanıştırmak gibi bir niyetin yok ve bunu sadece kirli işlerini yapmam için önüme atacağın bir havuç olarak kullandın."

"Seni aptal bir üniversite profes6r6yle tanıştırdığım konusunda neden yalan söyleyeyim ki? D6n sabah annem ve babam gelmeden 6nce onunla konuştuğumu ve yarınki k6pek g6sterisine gelip seninle tanışması için onu davet ettiğimi bilmeni isterim."

"Onu *buraya* sen mi davet ettin?"

"Bunun nesi yanlış?" Helen'ın sesi şimdi iyi ve kırgın geliyor.

"Siz, 6ılgın arkadaşlarınız ve gül6n6 derecede şımartılmış evcil hayvanlarınız varken ne kadar profesyonel g6r6nebilirim ki?"

"Bu benim sorunum değil, değil mi?" Helen geri t6k6r6r.

"Kızlar, l6tfen kavga etmeyi bırakın," diye yalvarıyor Bob. "Siz kız kardeşsiniz. Birbirinize destek olmalısınız ki anneniz ve ben 6ld6ę6m6zde bir aileniz olsun."

Kendimi tutamıyorum. Araya giriyorum, "Onu ciddiye almalısın. O kadar fare zehri varken, bir noktada bir hata olması kaçınılmaz."

Autumn bana ters ters bakıyor, sonra Helen'a d6n6yor. "Babam kavgamız konusunda haklı. 6n6m6zdeki 66 g6n için bunu bir kenara bırakmalıyız. Profes6r Simms'in beni m6mk6n olan en iyi şekilde g6rmesine ihtiyacım var ve bu da b6y6k 6l66de her şeyin yolunda gittiğinden emin olmama bağlı."

"Bu a6ılış numarasını d6zeltmekle başlayalım," diyor Helen. "Ama nasıl?" "şarkıyı değiştirin," diye 6neriyorum.

Hepsi kendi fikirleriyle yayın zamanı için yarışırken beni görmezden geliyorlar. "Yorkie'den kurtulun. Herkesi kızdıran o," diyor annem.

"Bunu yapamam. Sahibi köpek kulübünün en büyük bağışçısı" diyor Helen.

"Şarkıyı değiştir," diye tekrarlıyorum.

"Belki de Yorkie'nin en son çıkması için numarayı yeniden düzenleyin. Sahibine gösteriyi onların bitireceğini söyleyin," diye öneriyor Autumn.

Neden kimse beni dinlemiyor? "Bir fikrim var," diyorum

yüksek sesle. Sonunda hepsi bana döndü. "Değiştirin.

Şarkıyı. Şarkı." Helena'nın omuzları düştü. "Ama bu mükemmel bir şarkı."

"O haklı," diyor Autumn, ama bunu kabul etmek için içinde her şeyin olduğunu söyleyebilirim. "Tabii bu Bahai cehennemi döngüsünde devam etmek istemiyorsak."

"Ama neye?"

"Oh! Biliyorum!" Kathy parmaklarını şıklatıyor. "'Penceredeki Köpekçik Ne Kadar?"

Diğer herkes başını sallar ve Autumn, "Şurada gerçek bir köpek havlıyor" der.

"Güzel bir klasik müziğe ne dersin?" Bob öneriyor. "Vivaldi'nin 'Bahar'ı?"

"Çok muhteşem," diyor Autumn babasına. "Harika bir fikir." Helen'e dönerek, "Bu konuda iyi misin?" diye sorar.

"Eğlenceli değil," diye surat asıyor Helen. "Müziğin heyecanla yüklü olmasını istedim."

"Ama çok Yukarı Doğu Yakası," diye ekliyorum, Helen'in bunu iyi anlamda s ö y l e m e d i ğ i m i fark etmemesini umarak.

"Peki," diyor iç çekerek. Bununla birlikte, işleri kontrol altına almaya çalışmak için sahneye doğru ilerlemeye başlar.

Bob ve Kathy oturup işlerin yoluna girmesine yardımcı olabildikleri için kendilerini kutluyorlar. Autumn gözlerinde incinmişlikle bana bakıyor. "I

Sanırım şimdi mutlusun," diye mırıldanıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor.

Kızgın olmasına sevinmeliyim. Zaten bir geleceğimiz yok, o yüzden benden nefret edebilir. Tüm hayatım yerli yerine oturuyor.

O zaman neden içten dışa doğru ölüyormuş gibi hissediyorum?

Sessizlik. Muhteşem sessizlik. Öğle yemeği molasındayım ve inanın bana, eğer sigara içiyor olsaydım, üç tane birden yakardım. Şu anda binanın arka tarafındaki boş bir merdiven boşluğunda saklanıp ton balıklı sandviç yiyorum. Hiç olmadığım kadar yorgun ve huysuzum. Her şeyin nasıl gittiğini öğrenmek için Brenda'yı kontrol etme bahanesiyle kliniği arıyorum ama aslında sadece birinin beni dinlemesine ihtiyacım var.

"Campbell's Veteriner Kliniği, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Brenda, benim. Sadece işlerin nasıl gittiğini kontrol etmek için aradım."

"Gerçekten yavaş, ki tüm B.O.'larınız sizinle birlikte olduğu için bu beklenen bir şeydi. Randevu almak için iki arama, çorap yiyen bir köpekle ilgili bir arama, ben de onlara hidrojen peroksit protokolünü verdim." Brenda bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Wyatt'tan dört telefon geldi; ikisi emlakla ilgili, biri en iyi suşiyi nerede yiyebileceğimizle ilgili ve son olarak da Manhattan'daki en romantik yerle ilgili - bunu kusmadan nasıl söyleyebilirim? Blech."

"Buraya çok iyi uyum sağlayacak,"

diyorum. "Kesinlikle öyle. Orada işler nasıl gidiyor?"

"Gösteri düşündüğüm kadar büyük bir kabus."

"Peki, Autumn'la aranızda neler oluyor?" diye sorarak doğrudan konuya giriyor.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum, ses tonumdaki savunmaya dikkat ederek. "Ama bir şey oldu. Ailesiyle tanıştım ve benden nefret ediyorlar."

"Senden kim nefret edebilir ki?"

"Evli kadınlarla çıkmaktan hoşlanan bir adamın kızlarının peşinde olduğunu düşünen insanlar," diye cevap veriyorum uzun bir iç çekişle. "Sanırım Helen onlara Parker'la olan geçmişimden bahsetmiş olmalı."

"Oh, delilik aşkına," diyor Brenda. "Ciddi misin? Yani güzel bir kadın tarafından kandırıldın. Hangi erkek aldatılmamıştır ki?"

"Evet, sanırım. Keşke benim hakkımda yanlış bir izlenime sahip olmasalardı. Ben *iyi bir adamım, dolandırıcı değilim* ve benim bir tür kötü *adam* olduğuma inanmaları çok kötü."

"Bunun ne önemi var ki? Gerçeği biliyorsun ve üç gün içinde gösteriyi bitireceksin ve bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceksin," diyor bana. Arka planda, portatif vantilatörünün çalıştığını duyabiliyorum.

"Sıcak basması mı?"

"Bunu biliyorsun."

"Menopoz kulağa zor geliyor."

"Bu plajda bir gün değil. Belki gerçek ekvator üzerinde otururken plajda bir gün. Ama konumuza dönelim. Eğer onunla bir ilişkiye girmeyeceksen, Autumn'un ailesinin senden nefret etmesine neden bu kadar üzülüyorsun?"

"Bu herkesi rahatsız eder. Babası beni fare zehriyle öldürmekle tehdit etti," diyorum dudağımı çiğneyerek. "Yine de, bunun onların işi olduğuna eminim."

"Cinayet mi?"

"İnsanları zehirlemekten bahsediyor."

Brenda, "O zaman Autumn'la ilişkiye girmeyerek gerçekten ucuz atlatmışsın," diyor. "Mutlu olmalısın."

"Öyleyim."

"Hayır, değilsin. Sefilsin. Aşıksın ama bunu itiraf edemeyecek kadar inatçısın çünkü 'herkes aşık olabilir' gibi aptalca bir düşünceye sahipsin.

Eğer yakınlarsa birine aşık olurlar' gibi bir şey var," diyor bana.

"Aptalca değil."

"Oh, bu çok aptalca. Ve ailesinin senden nefret etmesi seni kesinlikle öldürüyor çünkü onların ne düşündüğü önemli. Onların onayını istiyorsun ve neden böyle düşünüyorsun?"

Omuzlarım çöküyor. "Çünkü Autumn'a aşık oluyorum."

"İşte oldu. Şimdi anlıyorsun," diyor Brenda. "Asıl soru, bu konuda ne yapacaksın?"

Sonbahar

Saat onda DJ Vivaldi'nin "Bahar" şarkısını indirmiş ve herkes ilk yıllık Manhattan Kennel Club Sirki'ni başlatmaya hazırdır. Tamam, aslında buna sirk denmiyor ama denmeli.

Helen'in açılışta Celine Dion ile birlikte yürüyecek olması nedeniyle mikrofonun başına geçip "Bayanlar ve baylar, hepinize açılış etkinliğimiz Köpek Geçidi'ne hoş geldiniz demek istiyorum!" diye anons yapıyorum.

İlk kemanın tınıları hoparlörlerden yükselirken, "Karşınızda çay fincanı Yorkie Tiko Butler ve annesi Allie Butler!" diye anons ediyorum. Sanki bu bir taç giyme töreniymiş ve özgür dünyanın hükümdarları olarak taç giyeceklermiş gibi podyumda yürürken kalabalık kibarca alkışlıyor. Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim ama babamın müzik seçimi mükemmel. Bu sosyete kadınlarının ve köpeklerinin içindeki sümüklüyü ortaya çıkarıyor.

Helen ve Celine Dion onuncu çift. Helen ön tarafa yakın olmak istiyordu ama çok ileri atlayarak oradaki en zenginleri gücendirmek de istemiyordu. Aynı anda hem üstünlük hem de alçakgönüllülük seviyesini korumak nükleer füzyon yapmaktan daha zor olmalı. "Helena Smythe ve Celine Dion Josephine Bonaparte Smythe" diye anons ettiğimde, seyircilerden babamın inlediğini duydum.

"Sence bu kötü mü?" demek istiyorum. *Bu kadınlardan kırk tane daha var.* Tabii ki bunu söylemiyorum, sadece kırk beş dakika daha konuşmaya devam ediyorum. Sadece yirmi dakika olmalıydı ama Amiral Astacio Fredericksburg the Second, bir Alman kurdu, bir şeylere bulaşmış olmalı çünkü pistin yarısında koşmaya başladı ve sahibinin resüsitasyona ihtiyacı vardı. Ayrıca pistin temizlenmesi ve sterilize edilmesi gerekiyordu. Bunun kimin işi olduğunu bir tahmin edin. Tüm bunlar bittiğinde bir tür terapiye ihtiyacım olacağından oldukça eminim.

Köpek geçit töreni bittikten sonra, katılımcılar Anne/Köpek Çay Yarışması için hazırlanırken otuz dakikalık bir ara verilir.

Kadınlar, kapalı parkımızda masa ve sandalyelerin kurulduğu sahne arkasına koşuyor. Smokinli garsonlar servis için hazır bekliyorlar. Helena bana doğru koşuyor ve tıslıyor: "Beni Vanessa Halcourt ile aynı masaya mı oturttunuz? Bunu neden yaptın?"

"Bana yapamayacağımı söylemedin. Ayrıca, tüzükte yarışmacıların komite onları nereye koyarsa oraya oturmaları gerektiği yazıyor. Sen bir yarışmacı olduğuna göre, komite benim." Kız kardeşim gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Senin derdin ne?" Onunla bir tur daha atmaya hazır bir şekilde talep ediyorum.

"Vanessa benim komşum," diye fısıldıyor.

"Ne?!" Birkaç kafa bize doğru döndü, ben de daha kısık bir sesle, "Stan'in takıldığı kız mı?" diye sordum.

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. "Helen, neden bana söylemedin? Ayrıca, neden onun gösterinizin bir parçası olmasına izin verdiniz?"

"Size söyledim, o buradaki en zengin kadınlardan biri. On bin dolarlık kayıt ücretini ödemeye razı olsaydı katılmasına izin vermemezlik edemezdin."

"Ne?!" Tekrar bağıriyorum. "*Hepiniz* o kadar ödediniz mi?"

Tabii ki Jack bizi kontrol etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. "Her şey yolunda mı?"

Helen ve ben aynı anda "İyi," diye bağıriyoruz.

O gidince Helen'a "Senin yerini ben alacağım. Kurallara göre, bir ev sahibi rahatsızlanırsa, ev halkından bir başkası onun yerine geçebilir."

"Sen devralamazsın. Kimse kardeşim olduğunu bilmiyor."

"Yine neden?" diye soruyorum. Bu kadınların nasıl bir çılgınlık içinde yaşadıklarını asla anlayamayacağım.

"Çünkü o zaman neden gerçek bir yardımcı tutmadığımı merak ederler."

"Bu şovdan beş yüz bin dolar kazanıyorsun Helen. Benden üç kişiyi işe alıp paralarını ödeyebilirdin." "Bu arada, bana neden ödeme yapmıyorsun?" diye sordum.

Kız kardeşim beni kolumdan tutup boş bir alana çekti. "Çünkü o parayı bu ayki ipoteğimizi ödemek için kullanacağım."

"Fonların kaymağını mı yiyorsun?" Nutkum tutuldu. Hoity Toity'nin Aziz Helen'i para alıyor.

"Hayır"-yakına doğru eğiliyor-"Sadece zamanım ve hizmetlerim için kendime ödeme yapıyorum."

"Ben işin aslan payını yaparken ve kilerde uyurken ..." Yardım edemem ama belirtmeliyim.

"Autumn, hayatım paramparça oluyor. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve biraz desteğe minnettar olurum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, yardım mı edeyim yoksa yürüyeyim mi diye karar vermeye çalışıyorum. Yürümek çok cazip geldi. Ama kız kardeşimi çileden çıkarmış olsam da ona bu gösteriye yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim. "Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Vanessa'ya bir hata olduğunu ve başka bir masada olduğunu söyle."

"Neden *seni* başka bir masaya oturtmuyorum?" diye soruyorum, sanki beynim tüm bu entrikalar yüzünden patlayacak.

"Küçük de olsa bir galibiyete ihtiyacım var Autumn. Kocamla yatıyor ve etkinliğime katılarak bunu yüzüme vuruyor. Beni korkutup kaçırdığını düşünmesine izin veremem. *Onu* sürgün *ettiğim* mesajını vermeyi tercih ederim."

Ona hızlıca gülümseyerek, "Aradığım pirinç toplar bunlar," diyorum. Saatile bakıyorum ve çayın başlamasına beş dakika kaldığını görüyorum. Yarışmacıların çoğu ve köpekleri çoktan oturmuş, resmi başlangıcı bekliyorlar. Jüri çoktan etrafta dolaşıp herkesin davranışlarını not almaya başladı.

Helen ve Celine yerlerine yerleşir yerleşmez Vanessa Halcourt'un ona küçümseyici bir bakış attığını fark ediyorum. Elimde panomla masaya doğru koşuyorum ve "Bayan Halcourt, çok özür dilerim, sizi yanlış masaya oturtmuşlar" diyorum.

Muhtemelen benden sadece birkaç yaş büyük olan Vanessa, "Evet, bana verilen şirketi merak ettim" diye cevap veriyor. Helen'a yan gözle bakıyor.

Helen ona, "Seni masamda gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diyor. "Kesinlikle buraya ait değilsin."

Vanessa ayağa kalkarak biraz homurdandı ve sonra şöyle dedi: "Sanırım yoluma devam edeceğim. İnsanlar bunu her zaman yapıyor, biliyorsun..." Shih Tzu'sunun tasmaını çekiştirdikten sonra, "Haydi, Slipper. Çay için çok daha iyi bir yerimiz var."

"Kesinlikle öyle," diyorum ona. Yuva yıkan Halcourt'u parkın eteklerindeki bir çöp kutusunun yanındaki masaya götürmeden önce kız kardeşime gizli bir göz kırpıyorum. Memnun görünmüyor ama şikâyet etmesini beklemiyorum.

Sahne mikrofona doğru ilerliyorum ve anons yapıyorum: "Seyirciler Anne Köpek Çayı Yarışması'nı izlemek üzere kulise gelebilirler. Yarışmacılarımızın davranışları değerlendirilirken onları rahatsız etmemek için parkın çevresinde kalmanızı rica ediyoruz."

Annemle babamın ayağa kalkıp bana doğru yürüdüklerini görüyorum ve bu etkinliğin ne kadar çılgınca olduğunu düşündüklerini bir kez daha duyacağımı biliyorum ki ben de tamamen aynı fikirdeyim. Jack onlar gelmeden yanıma sokuluyor ve "Annenle babanı oyalamamı ister misin?" diyor.

"Bunu neden yapasın ki?" Sanki benim için onları öldürmeyi teklif etmiş gibi soruyorum.

"Autumn, lütfen. Her şeyi berbat ettiğimi ve benden ömür boyu nefret edeceğini biliyorum ama önümüzdeki üç gün boyunca sana yardım etmeme izin verir misin? Hiç değilse bir iş arkadaşın olarak."

Jack'in neden yardımına koştuğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hediye bir atın ya da hediye bir veterinerin ağızına bakacak değılim.

Annem ve babam geldi ve annem bir metre çapındaki herkese şunu duyurdu: "Bu insanlar kendi iyilikleri için çok zenginler! Biliyorsunuz her gün terk edildikleri için uyutulan köpekler var ve barınakların onların mamalarını almaya gücü yetmiyor. Burada israf edilen parayla neler yapabileceklerini düşünmek bile insanı şaşırtıyor."

Jack'e bir bakış attım ve o da onlara gülümsedi. "Bayan ve Bay Jones, daha önce yanlış bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum ve bunu gerçekten düzeltmek istiyorum. Aslında ben de tam kahve almaya gitmek üzereydim ve acaba bana katılmak ister misiniz?"

"Gerçekten mi?" diye soruyor annem.

Jack ona hayatımda gördüğüm en ciddi bakışı atıyor ve şöyle diyor: "Bana kendi ailemi hatırlatıyorsun ve bugünlerde onları çok zlyorum."

"Gerçekten mi?" diye tekrarlıyor babam, ama ses tonu inançsızlıkla dolu.

"Evet, onlar da iyi kalpli küçük kasaba insanları," diyor onlara. "Yem dkknı yerine mandıra sahibi olmaları dışında."

"Mandıra mı?" diye soruyor annem şaşkın bir gülümsemeyle. İşler daha fazla tatlıya bağlanmadan babam, "Bak dostum, senin bu 'iyi adam' numaralarını yemiyoruz, git kendine başka bir enayi bul," diyor. Jack ona başıyla onay veriyor, o kadar reddedilmiş görünüyor ki, haftalardır bana hissettirdiği tam olarak bu o l m a s a y d ı onun için üzülürdüm.

"Anlıyorum. Umarım ğleden sonranın tadını ıkarırsın." Bana dönerek kederli bir ifadeyle ekledi: "Eğer bir şeye ihtiyaım var."

Annemle babamı bir şansı daha hak edip etmediği konusunda tartışmaya bırakarak uzaklaşıyor, ben ise şakaklarımı ovuşturup devasa bir baş ağrısı hissederek orada dikiliyorum. Bu gün şimdiden bitmiş olabilir mi?

Jack

Bu sabah tek bir amaçla uyandım: Bob ve Kathy Jones'un benim şeytanın vücut bulmuş hali olmadığını görmelerini sağlamak. Bu kolay olmalı. Parker'la gerçekte ne olduğunu açıklamam, onun buradaki diğer erkeklerin etrafında dolanmasını gözlemlemelerini sağlamam ve sonra, Bam! Her şey yoluna girecek.

Yeni bir başlangıç için hazır bir şekilde salona girerken, zaten burada olduklarını umarak boş sandalyeleri tarıyorum. Yoklar. Hemen yanıma koşan Autumn tarafından fark ediliyorum. Onu izlerken kalbim küçük bir dans yapıyor, sonunda onun "O" olduğunu anlıyorum. Şimdi tek yapmam gereken onu buna nasıl inandıracağımı bulmak. Muhtemelen nerede yaşayacağımızı/çalışacağımızı/okula gideceğimizi/yerleşeceğimizi/çocuklarımızı nerede büyüteceğimizi de bulmalıyım. Sorun değil.

Ona sırtarak, "Umarım bugün dünden daha iyidir" diyorum. "Şimdilik değil," diyor. "Şimdiden iki kavgayı ayırmak zorunda kaldım.

Sahne arkasında. Helen açıklanamaz bir şekilde Gladiola Simms'i bugün buraya davet etti - danışmanım olmayı kabul edeceğini umduğum profesör o - ve ailem şimdiden o buraya geldiğinde 'onu etkilemeye çalışmayı' planlıyor."

"Vay canına, kulağa korkutucu geliyor. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ailem senden nefret ettiği için, Gladiola'yı onlardan mümkün olduğunca uzak tutarsan çok memnun olurum. Ve dikkatini..." sahneyi işaret ederek devam ediyor, "tüm bunlardan. Beni övün. Ona ne kadar profesyonel ve zeki olduğumu söyle."

Autumn'u öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum. Onu kollarıma çekip üzerine uzanıyorum. "Sorun değil. Gerçeği söylemek kolay."

Cık cık diye bir ses çıkarıyor, sonra tiksintiyle başını sallıyor. "Kes şunu artık."

"Üzgünüm, elimde değil. İnanılmazsın."

"Oh, çünkü... böyle devam edersen erkeklik organına sağlam bir diz atacağım."

"Parlak zırhlı şövalyenle böyle mi konuşuyorsun?" Alaycı bir sırıtışla soruyorum.

"Çekici ve komik olmayı bırak," diye emrediyor. Biri ona sesleniyor, o da onlara doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Gladiola hariç. Onu etkilemek için sana izin veriyorum." Sonra da çekip gitti.

Ayrıca Autumn'un ailesini etkileyeceğim ve bu kasabadan kurtulmak için en iyi şansımdan vazgeçmek anlamına gelse bile birlikte olmamız için bir yol bulacağım.

"Dostum! İşte benim adamım!" Wyatt sırtımı sıvazlıyor.

Arkamı dönüyorum ve sinirli görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Hey, bunlar Irving'ler değil mi?"

Wyatt'ın elini iki sert pompayla sıkıyorum, sonra Belinda'nın kolunun üst kısmını okşuyorum. "Ev arama işi nasıl gidiyor?"

"Gerçekten biraz şaşırtıcı," diyor Wyatt. "Burada her şeyin ne kadar pahalı olduğunu biliyor muydunuz? Bir milyon dolar size sadece bir yatak odası kazandırır. Memlekette ise tam teşekküllü bir malikane alırsın."

"Hiçbir şey size New York emlak piyasası kadar etiket şoku yaşatamaz. Tek yatak odası için bir milyonun çok olduğunu düşünüyorsanız, aylık apartman aidatlarını ekleyene kadar bekleyin. Kalp çarpıntısı yaşarsın." Gerçekten onu anlaşılmamızdan vazgeçirecek miyim? Evet, sanırım öyle.

"Central Park'a bakan çok güzel bir yer bulduk ama fiyatı beş milyon. Ayı Pooh bunu karşılayamayacağımızı söylüyor," diyor Belinda suratını asarak.

"Ben öyle demedim. O paraya Fransa'da bir şato alabilirsin dedim. Burada yaşayacak bir yer için o kadar para harcamayı düşünemiyorum."

"Ama burası New York, aptal" diyor. "Burası dünyanın en iyi yeri!"

Göz ucuyla Kathy ve Bob'u görüyorum. Ve bakın, Parker sahne ekibinden birini duvara sıkıştırmış. Şimdi benim şansım. "Dinleyin, siz ikiniz rahatınıza bakın. Klinik için küçük bir ağ oluşturmam gerekiyor."

"Size katılmalı mıyım?" Wyatt soruyor.

"Umm... bunun için değil. Ama," diye etrafıma bakındım ve Bayan Peltz ile Bane'i gördüm. "Gerçekten gidip Bayan Peltz'le tanışmalısın. Mayolu Chihuahua'yı tutan kişi o. Bu şehirde iyi bağlantıları var, o yüzden tanımak için iyi bir insan olacaktır. Sadece satışı QT'de tutacağımızı unutma." Burnumun kenarına dokunup, "Ona emlak işlerini sor. Belki bir şeyler bulmanıza yardımcı olabilir."

Aceyle Bob ve Kathy'nin yanına gidip "İkinize de günaydın" diyorum. Bana ters ters baktıklarında aceyle ekliyorum: "Beni onaylamadığınızı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse ben de sizin yerinizde olsam beni onaylamazdım ama ben düşündüğünüz kişi değilim."

"Bak Jack," diyor Kathy, elimi avucunun içine alıp bir anne şefkatiyle okşuyor. "Zina yapmanın yanı sıra, belli ki ciddi anlamda köklü bir onaylanma ihtiyacın var. Profesyonel yardım al."

Kahretsin, Parker'ın kurbanı gizlice kaçıyor. Onu işaret ederek, "Sorunları olan ben değilim, o!" diye bağıryorum. Bu çok yüksek bir sestir çünkü tüm oda sessizleşti ve herkes bize bakıyor. Kolumu yavaşça indirip sesimi alçaltıyorum. "Evli olan Parker, ben değilim. Evet, onunla çıktım ama kocasını öğrendiğim anda ayrıldım. Hem de hemen. Bu neredeyse bir yıl önceydi ve o zamandan beri kimseyle çıkmadım. Tanrı'ya şükür."

Wyatt gelip kendini tanıtmak için tam o anı seçer.

Bayan Peltz ve Bane'e ne oldu?

Bob ve Kathy elini sıkıp ona isimlerini verdikten sonra, "Wyatt, Jones'lar bugünkü gösteriyi yöneten kadınların ebeveynleri" dedim.

"Jack'i nereden tanıyorsun?" Kathy ona sorar.

"Biz iyi arkadaşız," diyor başını sallayarak. "Evet, doğru, arkadaşlar..."

Wyatt onlara Belinda'yı işaret ederek, "Sizi karımla tanıştırmak istiyorum," der. Kadın koşarak yanına gelir ve Wyatt kolunu Belinda'nın beline dolar. "Belinda, seni Bob ve Kathy Jones ile tanıştırmak istiyorum. Kızları Helena Smythe Manhattan Kennel Club'ın kurucu üyelerinden biri."

Kafası karışmış görünen Kathy, "Wyatt, bunun karın mı yoksa kızın mı olduğunu söyledin?" diye sorar.

"Karım," diye cevap veriyor, gülümsemesini yüzüne yapıştırarak. "Üçüncüsünde uğur vardır, haksız mıyım Bob?"

"Ben bilemem. İlk seferinde doğru yapmıştım," diyor Bob ve ardından sanki "iyi arkadaşımın" kararları beni de etkiliyormuş gibi bana pis bir bakış atıyor.

"İşte bu yüzden henüz evlenmedim," diyorum hepsine. "Evlendiğim kadının sonsuza kadar birlikte olacağım kişi olmasını istiyorum. Bu adam için boşanmak yok. Sadece ömür boyu mutlu bir tek eşlilik."

Wyatt gözlerini bana diyor ve gerçekten sinirlendiğimi anlıyorum. *Üzgünüm dostum*. Dişlerini sıkarak, "Pek açık fikirli değilsin, *dostum*." dedi.

"Zihin bir yere kadar açılmalı," diyorum başımı sallayarak. "Haksız mıyım, Bob?"

"Bu konuda seninle aynı fikirdeyim Jack," diyor Autumn'un babası, ben ve Wyatt arasında bir ileri bir geri bakarak.

Wyatt, "Yerinizde olsam, onların yerinde bir mil yürümeden insanları yargılamamaya dikkat ederdim," diye homurdanıyor. "Bu sizin için iyi sonuçlanmayabilir."

"Hey, yargılamıyorum," diye cevap veriyorum, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sadece kendi derinden sahip olduğum temel değerlerimi ifade ediyorum."

Belinda Wyatt'a, "Neler olduğunu gerçekten anlamıyorum," der. "Bu insanlar bizi bir ilişki yaşamakla mı suçluyor? Çünkü bana evliliğinizin biz yatmadan önce bittiğini söylemişsiniz." Bize pis bir bakış atarak, "Bob'un karısı onu benim anladığım gibi anlamadı" diye ekliyor.

"İlişkimizi bu insanlara haklı göstermemize gerek yok," diyor ona. "Ne olduğunu biliyoruz ve önemli olan tek şey de bu." Koruyucu kolunu onun omzuna dolayarak bana sert bir bakış atıyor. "Birdenbire bu şehrin düşündüğümüz gibi bir yer olduğundan emin olamıyorum. Bize müsaade edin."

Bob bana, "Eğer arkadaşın böyle biriye, evli bir kadınla nasıl çıktığını anlayabiliyorum," diyor.

"O aslında benim arkadaşım değil..."

Ben daha fazlasını söyleyemedim Kathy araya girdi, "Muhtemelen artık değil..."

Sonra çekip gidiyorlar ve beni sadece pişmanlığımın baş başa bırakıyorlar. Kolay bir hamleyle Autumn'un ailesini etkilemek buraya kadarmış.

Sonbahar

"Autumn, seni Gladiola Simms ile tanıştırmak istiyorum," diyor kız kardeşim arkamdan.

Şimdi mi? Şimdi mi geliyor? Mayo yarışmasının başlamasına on dakika var ve ben bir köpek kakası yığınının temizlemek için eğilmiş durumdayım.

Ayağa fırlayarak hızla dönüyorum ve idolümle yüz yüze geliyorum. Koyu teniyle güzel bir kontrast oluşturan kusursuz kesimli krem rengi bir iş kıyafeti giyiyor ve başının etrafına karmaşık bir balık ağı gibi görünen mikro örgüler sarıyor. Elimde bir torba kaka varken, o tam anlamıyla muhteşem.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum nihayet sesimi bulduğumda. "Elinizi sıkardım ama..." Bahsi geçen çantayı kaldırıyorum.

"Helen bana lisansüstü çalışmanı Columbia'da yapmayı umduğunu söyledi," diyor, gereken özelliklere sahip olduğumdan şüphe duyduğunu gösteren bir ifadeyle. *Benimle bu ortamda tanışmışken neden aksini düşünsün ki?*

"En havalısı olurdu." *En havalısı mı, Autumn? Gerçekten mi? Harry Styles konserinde ön sıradan yer isteyip istemediği sorulan on üç yaşında bir çocuk musun?*

Hakkımdaki ilk izlenimini değiştirebilecek bir şey söyleyemeden Bayan Peltz, altındaki minicik sıcak pembe bikinisini örtmek için şeffaf bir örtü giyerek yanıma geldi. Konuşamayacak kadar şaşırmıştım. "Autumn, adın bu, değil mi?"

Aceleyle "Acilen masaj terapistine ihtiyacım var." derken sessizce başımı sallıyorum. Gerginlik var."

Onunla Gladiola arasında endişeli bakışlar atarak, "Masajı kendin için mi yoksa Bane için mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Gezegendeki en aptal insanmışım gibi, "İkimiz de, tabii ki," diyor.

Gladiola, "Yarışmacılarınız için masaj terapistiniz var mı?" diye soruyor. Sanki kapısına gelip ödünç alabileceğimiz bir Bengal kaplanı olup olmadığını sormuşuz gibi konuşuyor.

Ona ve yüksek bakım gerektiren sosyeteye gülümseyerek, "Programımız çok özel ve yarışmacılarımız için yalnızca en iyi destek hizmetlerini sunuyoruz" diye açıklıyorum.

Gladiola Simms de bu saçmalık karşısında benim kadar dehşete düşmüş görünüyor.

Bayan Peltz, "Dinlenme odası 6'da bekleyeceğim. Lütfen görevlileri hemen bize gönderin. Mayo etkinliğinden *önce* ikimizin de masaja ihtiyacı olacak."

O gider gitmez Helen, "Acele etsen iyi olur. Bayan Peltz köpek kulübünün çok önemli bir üyesi. Gidip Celine'e bikinisini giydirmem gerek." Sonra da aceleyle gider.

O gittikten sonra Gladiola, "Demek Helena'nın kız kardeşisin." der.

"Öyleyim, ama dürüst olmak gerekirse, daha farklı olamazdık," diyorum kız kardeşimi küçümsediğim için kendimi kötü hissederken. Ama bilirsiniz, umutsuz zamanlar...

"Helen'i o kadar iyi tanımıyorum, daha çok Stanhope aracılığıyla tanıyorum. O ve ben Columbia'da yönetim kurulundayız." Sıkılmış mıydı yoksa benimle konuşmakla ilgilenmiyor muydu anlayamıyorum. Burada olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor. *İnanın bana hanımefendi, bu hissi bilirim.* "Peki, tezin için olası bir konu buldun mu?"

Tam cevap vermek üzereydim ki telsizim çaldı. "Helena'dan Autumn'a. Sonbahar'a gel."

Kemerimden çıkararak Gladiola'ya "pardon, bir saniye" işareti yapıyorum, sonra da "Sonbahar burada" diyorum.

"Bayan Peltz ve Bane'e şu anda masaj yapılmıyor." "Doğru.

Tamam, hemen hallediyorum."

Tekrar Gladiola'ya bakarak, "Çok özür dilerim. Seninle konuşmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok ama görev çağırıyor."

"Sorun değil. Bir süre arka tarafta olacağım. Şenlikleri izlemek istiyorum."

"Harika. Tamam, en kısa zamanda seni bulacağım."

"Tanıştığımıza memnun oldum" derken başını sallıyor. Bunu kastetmediğinden yüzde altı bin eminim.

Masaj terapistlerimiz Julia ve Ricki'yi aramak için aceleyle sahne arkasına geçiyorum ve Bayan Peltz'in on beş dakika içinde bikini giymek üzere sahneye çıkacağını söyleyerek onları hızlıca altıncı odaya gönderiyorum. Sonraki birkaç dakika, benim elli kadını ve onların zavallı köpeklerini -ki açıkçası ömürleri boyunca yeterince giyinmiş gibi görünüyorlar- çekiştirmeye çalıştığım bir telaşla geçti. Havlamalar, sızlanmalar, süslenip püslenen ve birbirlerinin vücutlarına eleştirel gözlerle bakarken ne kadar kötü göründüklerini söyleyen kadınlar var. Bikini askılarını daha sıkı bağlamak için yardım talepleri, göğüs bandı için yardım ve evet, mayo altlarının yerinde kalması için arka taraflarına saç spreyi sıkmak gibi çok önemli şeyler var.

İlk değişmezlerimiz Vanessa Halcourt ve Slipper, ışıltılı gümüş ip bikinileriyle sahneye çıktıklarında terlemiş, stresli ve gözlerimi oymaya hazır bir haldeydim. Her şeye göz kulak olabilmek için ön tarafta sahneye yakın bir yerde yerimi alıyorum. Bunun gerçek anlamı, Gladiola Simms'e çıplak bebeklik fotoğraflarımı göstermeseler iyi olacak olan ailemi izlemek. Onları ikinci sırada otururken görüyorum, sonra idolümün arkada, olacağını söylediği yerde olduğunu görüyorum. Rahat bir nefes alıyorum. Bugün elime geçen tek şey küçük bir lütuf olabilir ve ben bunu kabul edeceğim.

Tam Cyndi Lauper'ın "Girls Just Wanna Have Fun" şarkısı başlarken göz ucuyla Stan'i görüyorum. Sahnenin yanındaki duvara yaslanmış, Vanessa çıktığında sadık bir kocaymış gibi davranmıyor bile. Onun yerine yüksek sesle alkışlıyor ve ıslık çalıyor. Ciddi misin, *Stanhope*?

Annesinin (ve muhtemelen estetik cerrahının) ona ne verdiğini göstermeyi bitirdiğinde, Vanessa sahneden inmek yerine Slipper'ı sahnenin solundaki merdivenlerden aşağı indirir ve doğruca Stan'in yanına gider, ikisi de çok kamusal bir çift gibi davranmaya devam ederler.

"Seni pislik!" diye bağıryorum ve salondaki tüm gözlerin o anda sahnede olan Parker'dan bana kaymasına neden oluyorum. Sonra dikkatler doğrudan salak kayınbiraderime ve onun yeni sevgilisine yöneliyor. Buna tabii ki şu anda kendi sıralarında ilerleyen ve zina yapanların sergilediği yan gösteriyi izleyen diğer konukların yanından geçip giden annemle babam da dahil.

Parker'ın sırası, salondaki tek bir kişi bile fark etmeden sona eriyor. Yanımdan geçerken bana ters ters baktı ve "Tekrar istiyorum!" diye tısladı.

"Elbette," dedim ona. "En son sen gidebilirsin."

Bu noktada, hepsi birden ortaya çıkabilir, çırılçıplak soyunabilir ve para makinelerini sallayabilirler, umurumda değil. Ben Bob ve Kathy Jones'a odaklanmış durumdayım, onlar eski moda Wisconsin cehennemini yaratmak üzereler.

Sessizce dua ediyorum, "Cennetteki sevgili Tanrım, lütfen bu binaya bir şimşek çaktır ve binayı ateşe ver ki olacaklar olmasın." Tanrı belli ki başka bir şey üzerinde çalışıyor çünkü gördüğüm tek ateş, damadının üzerine inen annemin gözlerindeki ateş. *Hayır, hayır, hayır, hayır, annem olmaz. Gladiola'nın önünde olmaz.*

"Stanley!" diye bağıryor annem dikkatini çekmek için. Stan yavaşça Vanessa'dan uzaklaşırken, sesçi müziğin sesini açıyor -bence tüm gözleri tekrar gösteriye çevirmek için boşuna bir çaba-. "Kathy, Bob, umarım New York'ta eğleniyorsunuzdur."

"O fahişeyle ne halt ediyorsun?" diye soruyor babam.

Vanessa elini dramatik bir şekilde göğsüne atar ve "Az önce bana ne dedin sen?" diye sorar.

"Fahişe mi tercih edersin? Yuva yıkan mı? Gecenin kadını mı?" Şu anda müzikten daha yüksek sesle bağıryorlar.

"Stanhope!" Vanessa bağıırıyor, "Kim bu insanlar?"

"Onlar Helena'nın ailesi," diyor, başka bir şey söylemiyor.

"Sen sokak kedisi kadar ahlaklı bir komşu olmalısın!" diye tıslıyor annem.

"Bu kadar yeter, Kathy," diye araya giriyor Stan sonunda.

Babam parmağını öfkeyle Stan'in göğüs kafesine sokarken, "Bu işten sıyrılacağını sanma, bayım," diyor. *Kesinlikle* bir çürük olacak. "Kızıma bu şekilde davranıp paçayı kurtaramazsın. Hayır, efendim." Babam durup gözlüğünü çıkarıyor, anneme uzatıyor, sonra kollarını sıvayıp boks duruşu alıyor, sanki Stan'e hemen şimdi, burada yumruk atacakmış gibi. Yürü be baba!

Tabii ki tüm bunlar Helen ve Celine podyumda yürürken oluyor. Kız kardeşim kocasının burada olduğunu ve kendisi için gelmediğini gördüğü anda sarı puantiyeli bikinisinin içinde hareketsiz duruyor - bikinide nokta yerine bir sürü minik köpek var. Celine Dion, iyi bir kız olduğu için Helen'in yanında oturuyor ve bir komut bekliyor. Sesçi müziği tamamen durduruyor ve tüm oda kız kardeşime bakıyor.

Zavallı Helen orada öylece duruyor, tuhaf bir mayo giymiş bir lepiştes gibi ağzını açıp kapatıyor. Onun için yüreğim parçalanıyor ve sahneye çıkıp kollarımı ona dolamayı çok istiyorum. Hayatındaki bazı tercihleri ne kadar saçma olsa da bunu hak etmiyor.

Ben bir şey yapamadan Jack sahneye koştu ve yüksek sesle, "Helena, aşkım! Sonunda birlikte olabiliriz!"

Bir screwball komedisinden bir sahne gibi, herkes kafasını Stan ve ailemi izlemekten Jack'i izlemeye çeviriyor. Helen'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Neler olup bittiğinden tam olarak emin olmasam da, Jack'in kız kardeşimi kurtarmaya geldiğini biliyorum.

Jack onu kollarına alıp sol sahnedeki mikrofona doğru götürürken Helen garip bir şekilde gülümser ve "Sonunda. Artık aşkımızı saklamak için bir neden yok!"

Stan'in yüzündeki ifade yüksek sesle gülmeme neden oldu. Ama şok edici bir şekilde, *Vanessa* "Burada neler oluyor Helena? Dr. Campbell ile bir ilişkin yok."

Jack araya girerek, "Helena asla bir ilişki yaşayacak kadar alçalmaz. Siz iki pislikten ahlaken daha üstün olduğunuz için beni reddedip duruyor ama şimdi..."-ona dönüyor-"şimdi nihayet birlikte olabiliriz."

"Ona aşık mısın?" Sahne arkasından izlediği belli olan Parker da arbedeye katılmaya karar verir. Güzel zamanlardı.

"Delicesine," diyor gözlerini kafası çok karışık olan kız kardeşinden ayırmadan. "Derinden, tamamen, bütünüyle. Ellerimi ondan uzak tutmaya çalışmak bir işkenceydi."

Yanağını Helen'in yanağına bastırıyor ve kulağına Helen'in sırtmasına neden olan bir şey fısıldıyor.

Ondan uzaklaşır, sonra da başını dik tutarak şöyle der: "Bu doğru. Bu süper

Ateşli veteriner aylardır peşimde. Telefonlar, çiçekler ve mesajlar. Ama ona hayır dedim, ben evliyim. Ama şimdi evliliğimin gerçekte ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum. Hiçbir şey."

Kız kardeşim sadece sesini bulmakla kalmadı, aynı zamanda gücünü de buldu. Onunla o kadar gurur duyuyorum ki ağlayabilirim.

"Onu alabilirsin," der Vanessa'ya. "Çünkü *Stanley* -gerçek adı bu- ve benim ilişkimiz bitti. Onun Viagra kullanan zavallı kıcını alabilirsin çünkü artık onu istemiyorum."

"Viagra mı?" Vanessa kafasına bir torba köpek kakası boşaltmışım gibi bakarak soruyor. "Kaç yaşındasın sen?"

Helen onun yerine cevap veriyor. "Kırk üç yaşında ama yıllardır 'o küçük sorunu' var ve doktorlar daha da kötüye gideceğini söyledi." Kolunu beceriksizce Jack'in beline doluyor ve ekliyor. "Yatak odasında tıbbi yardıma ihtiyaç duymayan bir adamla birlikte olacağım için çok mutluyum."

"Emin olabilirsin. Gel buraya." Jack onu daha yakına çekiyor ve sonra, Tanrı'nın ve ülkenin huzurunda, kız kardeşime öyle bir yumruk indiriyor ki, kıskançlıktan müdahale etmek istiyorum. Yine de yardım etmek için bunu yaptığını biliyorum.

Bu arada annemle babamın ağzı açık kaldı ve görünüşe göre ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Babam kime vurması gerektiğinden emin değil gibi görünüyor. Gladiola Simms'in hâlâ burada olup olmadığını görmek için dönüp bakmaya bile zahmet etmiyorum. Beni ciddiye alma şansını kaybettiğimden oldukça eminim. Dürüst olmak gerekirse, artık ailemin en çılgın hallerini gördüğüne göre, o gemi çoktan kalkmış ve Bermuda yolunu yaralamıştır bile.

Bir yanımdan gerçekten diziden zevk alıyor. Bir yanımda kız kardeşimin lanet ellerini Jack'in üzerinden çekmesini istiyor, hemen şimdi.

Yukarı Doğu Yakası'nın sosyetesini heyecan içinde Helen ve Stan arasında gidip gelmektedir. Fısıldaşmaları bir kükremeye dönüşüyor. Jack kız kardeşimin elini tutuyor ve "Hadi, seni buradan çıkaralım." diyor. Sonra sahnenin sağından çıktılar, Celine de mükemmel bir şekilde yanlarında yürüyordu.

Mayo yarışmasını yönetiyor olmam gerektiğini tamamen unutarak hızla peşlerinden gidiyorum. Şu anda önemli olan tek şey Helen ve az önce gidip aşık olmuş olabileceğimi düşündüğüm adam.

Jack

Soyunma odasına girer girmez Helen bir bornoz giyiyor, sonra da yüzünde şok ifadesi ile metal katlanır sandalyeye uzanıyor. Autumn kapıyı arkamızdan kapatıyor ve "İyi misin?" diye soruyor.

Helen başını sallıyor, sonra başını sallıyor ve tekrar başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Ben konuşuyorum. "Umarım işinize burnumu sokmamın bir sakıncası yoktur."

Helen bana baktı. "Hayır, sorun değil, bunu yaptığın için gerçekten minnettarım." Sonra Autumn'a döndü. "Bu az önce mi oldu? Benim ... evliliğim az önce bitti mi? Sahnede bikinili olduğum zaman mı?"

Sonbahar onun önünde çömeliyor. "Öyle görünüyor."

Birdenbire, bu benim tanıklık etmem için fazla kişisel bir anmış gibi geldi. "Ben giderim," dedim onlara.

"Hayır, sorun değil. Kalabilirsin," diyor Helen. "Neden bana yardım etmeye karar verdin?"

"Ben sadece... seni bu şekilde aşağılamalarına izin veremezdim. Evliliğin bir anlamı olmalı," diyorum ona ve yanıma gelen Celine'i sevmek için çömeliyorum.

Kapı çalınıyor. Kathy'nin "Helen?" dediğini duyuyoruz. Annem ve babam."

"İçeri gel," diyor Helen, hâlâ şokta görünüyor.

Yaşlı Jones'lar doğruca Helen'e giderler, ona sarılırlar ve kocasının böyle bir serseri olmasından dolayı ne kadar üzgün olduklarını ve onsuz daha iyi olacağını söylerler.

Autumn bana doğru yürüdü ve sesini alçalttı. "Parker'ın evli olduğunu gerçekten bilmiyordun, değil mi?"

Ona bakarak, "Tabii ki hayır. Bunu asla yapmam, gerçi az önce dışarıda yaptığım şeyden sonra New York'taki herkes yapacağımı düşünecek."

"Ben biriyim," diyor Autumn. "Ve gerçeği biliyorum."

Ona sırtarak bakıyorum, keşke yalnız olsaydık da ona aşık olduğumdan emin olduğumu, muayenehanemi satıp Manhattan'ı sonsuza dek terk edeceğimi ama şimdi gitmek istemediğimi çünkü onun olmadığı bir yerde olmak istemediğimi söyleyebilseydim. Ama yine de yapamam, Wyatt'ın anlaşmanın öldüğünü bildiğinden emin olana kadar olmaz.

Kathy yanıma geliyor ve sanki akşam yemeği için beni öldürmeye çalışan bir boa yılanıymış gibi kollarını bana doluyor. Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda Bob yanıma geliyor ve karısını üzerimden çekiyor. Kathy beni ölümcül pençesinden kurtardıktan sonra "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diyor. "Artık Stan'i öldürmek zorunda değiliz." Şaka yaptığını sanmıyorum.

Bob anlamlı bir şekilde başını sallayarak bana "Cinayet bir," dedi.

Kathy gözlerini devirir. "Önceden planlanmış olmazdı, bu yüzden birinci derece cinayet sayılmazdı. En fazla ikinci derece." Bana bakarak, "Bu her gece *Suç İzleme'de* uyuyor ve hala bir uzman olduğunu düşünüyor" diyor.

Helen aniden hıçkırıklara boğulur ve "Senin sahip olduğun şeyi istiyorum!" diye feryat eder.

Ben sehpaye gidip ona bir şişe su getirirken tüm Jones ailesi ona doğru koşuyor. Autumn Helen'ın sırtını ovuyor ve "Bırak içindekileri döksün" diyor.

"Hayatımın on beş yılı. Onun için her şeyden vazgeçtim - onu tıp fakültesine sokmak için iki işte çalıştım, hayallerimden vazgeçtim... hepsinden - bir müzede çalışmak, çocuk sahibi olmak, her şeyden. Ve şimdi hiçbir şeyim yok."

"Bu doğru değil," diyor Kathy, kızının yanaklarını tutabilmek için çömelerek. "Biz varız. Ve sen yeniden inşa ederken her adımında yanında olacağız."

"Aynen öyle, erik şekerim," diyor Bob ona. "Her lanet adımda. Hayallerini geri alıyorsun."

Autumn'a göz kırparak ailelerini yalnız bırakıp çıkıyorum. Askılıktan paltomu alıyorum, sonra da merakımdan neler olduğunu görmek için sahneye bakıyorum. Gösteri devam ediyor ama seyircilerden kimse izlemiyor. Onun yerine, sahnedeki zavallı kadın tek parça kıyafeti içinde endişeyle etrafına bakınırken, hepsi bir araya toplanmış, birbirleriyle fısıldaşıyor. Mini dachshund cinsi köpeği bacağını kaldırıp sahte çiçek yatağına işiyor ve ben de o gün için çıkış yapmaya karar veriyorum.

En azından önümüzdeki üç yıl boyunca çalışacağımdan emin olduğum kliniğe doğru yürürken kendimi neşeli hissediyorum. Muhtemelen sonsuza kadar, eğer Autumn burada kalmak isterse. Ama her şey sırayla. Wyatt'a anlaşmanın iptal olduğunu söylemeliyim. Errol'a da eve taşınmayacağımı söylemeliyim. Ondan sonra, Autumn'a her şey hakkındaki gerçeği söyleyeceğim.

Sonbahar

Helen, Stan'le olan büyük sahneden sonra ailemizin onu eve götürmesine izin verdi. Yarınki Best in Show finali için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için kalıyorum. Kristal Köpek Kemik'i ödülünün kazanana verileceği gece kıyafeti yarışmasından sonra üst katta resmi bir kokteyl verilecek. Set tasarımcısı, Champs-Élysées temasını kâğıttan Arc de Triomphe ile tam anlamıyla uygulamak için çok çalışıyor.

En az yedi kadın bana yaklaşıp Helen'i sordu. Ona selamlarını iletmemi istiyorlar ve eğer samimi değillerse lanet olsun. Hepsine verdiğim yanıt, Helen'le doğrudan iletişime geçmelerinin onun için daha anlamlı olacağı yönünde. Kaçının bunu yapacağını göreceğiz. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama pek umutlu değilim.

Mayo yarışması sona erdikten sonra jüri üyelerinden Fifi Mangle bana yaklaştı ve "Kazananı hesaplarken bu etkinliği kullanabileceğimizden emin değilim" dedi.

"Gerçekten mi, neden?" Bu gruba karşı aptalı oynamanın en iyi strateji olduğunu öğrendim.

"Aslında kimse şovu izlemiyordu," diye açıkladı. "Ve?"

Yargıç beni şaşırtarak güldü ve şöyle cevap verdi: "Anlaşıldı. Tüm bu olanlar gerçekten de biraz saçmalık. Daha başlamadan kimin kazanacağını hepimiz biliyorduk."

"Ne? Nasıl?" Kristal Kemik'in bütünlüğüyle daha önce hiç ilgilenmediğim kadar ilgilenmeye başladım.

"Her zaman Vanessa Harcourt olacaktı," diyor bana.

"Neden?"

Fifi şöyle açıklıyor: "Vanessa, çoğunlukla zehirli olmayan yılanlardan oluşan küçük yuvamızın şu anki engerek yılanı. Kocalarımızdan birçoğuyla yattı.

Hepimizi hizada tutmak için. Merhum Edward'ın mirasını bırakacak çocuğu olmadığı için hiçbirleriyle evlenmesine gerek yok. Her şeyi varsayılan olarak aldı."

"Tam olarak neden buna katlanıyorsun?" Bu kadınların nesi var?

"Artık yapacağımızdan emin değilim. Bugünkü gösteriden sonra Vanessa kendini tahttan indirilmiş bulabilir. Karar verebilmemiz için diğer jüri üyeleriyle görüşmem gerekiyor."

Başımı sallayarak soruyorum, "Yani tüm bu gösteri bir düzmece miydi? Neden birileri katılsın ki?"

"Her zaman birincilik ve ikincilik vardır," diye açıklıyor Fifi. "Bunlar oldukça prestijli."

"Bayan Mangle," diyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Sizin dünyaya bakış açınızda ciddi bir sorun var."

"Manolos'larımızla bir ya da iki on yıl yürüyene kadar bizi yargılamayın. Hayatlarımız sandığınız kadar kolay değil."

"Kendi seçiminizle," diyorum ona. Eyfel Kulesi'nin boyalı bir tasvirini büyütüyormuş gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş saksı sarmaşıklarıyla uğraşırken ekliyorum: "Bu gezegenin her yerinde insanlar, mantıktan çok parası olan bir baraküdaya yalakalık yapmalarını gerektirmeyen güzel ve basit hayatlar yaşıyorlar."

"Lütfen." Elini kaldırıp, "Vanessa'dan daha çok param var. Sahip olmadığım tek şey onun gençliği. Erkeklerin imrendiği fiziksel bir formla zenginliğin birleşimi gibi bir güç yoktur."

"Erkeklerin tüm güce sahip olduğu bir dünyada, belki de ..." Birden aklıma tezim için parlak bir fikir geldi. "Kocalarınız sizi aldattığında hepiniz çekip gitseydiniz ve hayatlarınızı kendiniz yaşamaya karar verseydiniz ne olurdu?" "Belki ben de sizin kadar genç olsaydım..." Bayan Mangle aniden çok yaşlı ve yorgun.

"Henüz ölmedin," diyorum ona. "Ve ölene kadar, kendi mutluluğunu sosyal çevrendekilerin üzerinde tutacak seçimler yapabilirsin."

Başını eğerek, "Bu ilginç bir düşünce canım. Ama yaşlı köpeklerin yeni numaralara karşı dirençli olmasıyla ilgili söylenecek bir şey var. Senin felsefeni kaç kişinin benimseyeceğinden emin değilim."

"Belki, ama bahse girerim ki bunu yapacak olanlar vardır." Ve eğer haklıysam, gelmiş geçmiş en iyi sosyoloji tezini yazacağım.

Bayan Mangle omuz silkerek uzaklaşır. "Belki de öyledir," diye mırıldanıyor. "Belki de ..."

Bina yarışmacılardan, jüri üyelerinden ve seyircilerden temizlendiğinde, giderken kapıyı kilitleyerek ayrılıyorum. Beni şehir dışına götürmesi için bir taksi çağırdıktan sonra arkama yaslanıp bu kadınları uyandırmak için bir plan oluşturmaya çalışıyorum. Helen's'e bırakıldığımda, sanırım iyi bir fikir taslağım var.

John, nam-ı diğer Juan Carlos, burada çalıştığını bildiğim ama nadiren gördüğüm uşak, Vanessa Harcourt'un evinin önündeki kaldırıma bıraktığı bavulları ve çeşitli kutuları yan tarafa taşımakla meşgul.

"Hey, John, naber?" Ona sesleniyorum.

"Görünüşe göre Dr. Smythe taşınıyor," diye cevap veriyor kelime ekonomisiyle. Acaba John neden taşındığını biliyor mu?

Helen'in ön kapısından içeri girdiğimde tüm evi bir telaş içinde buluyorum. Magda, görünüşe göre Stan'in taşınması için kutuları yığıyor; annem erkeklerle ilgili her şeyi girişteki dolaptan mermer zemine atıyor; Helen daha da fazla bavulla asansörden iniyor; ve babam oturma odasında oturmuş dergi okuyor.

"Hey, Helen," diyerek kız kardeşimin dikkatini görevinden başka yöne çekiyorum. "Autumn, bunları benim için Vanessa'ya götürebilir misin?"

"Geleceğim, ama önce gidip biraz çay yapalım ve sohbet edelim." Elini tutmak için uzandım ve onu koridordan mutfığa doğru yönlendirdim.

Oraya vardığımızda, ben bir tencerede su kaynatırken kız kardeşim buzdolabına gidip babamın Wisconsin'den getirdiği bir paket sucuğu çıkardı - New York'ta en sevdiği öğle yemeği etini alamayacağı için endişeliydi.

Helen bir kızartma tavaşı çıkarıyor ve üzerine birkaç dilim Oscar Mayer koyuyor. "Sucuk mu yiyorsun?" Eğer bu kıyametin ilk işareti değilse, nedir bilmiyorum.

"Evet, sonra da bir pizza sipariş edeceğim. Gerçi hepsi benim için, yani bir tane istiyorsanız, kendiniz sipariş etmeniz gerekecek."

"Helen, iyi misin?"

Cızırdamaya başlayan eti dürtüyor. "Garip bir şekilde, gerçekten öyle olduğumu düşünüyorum. Stan'i Vanessa'yla bu kadar açık bir şekilde görmek, sahte evliliğimi kurtarmaya çalışarak ne halt ettiğimi merak etmeme neden oldu. Stanley benim için yeterince iyi değil. Hiçbir zaman da olmadı."

"Woot!" Heyecanla bağıryorum. "Sen gittikten sonra birkaç kadın bana yaklaştı ve seni sordu," diyorum ona.

"Akbabalar şimdiden etrafta dolaşmaya başladı, ha?"

Islık çalan çaydanlığı ocaktan indirirken ona "Sanmıyorum," diyorum. "Bence samimiydiler."

"Belki, ama ben olsam bahse girmezdim." Sonra da "Yarınki Best in Show'a katılmamayı düşünüyorum. Bugün olduğu gibi yine ilgi odağı olmak istediğimden emin değilim."

"Ve Vanessa'nın kazanmasına izin mi verelim?" Neredeyse bağıracaktım. "Asla olmaz. Sen ve Celine spot ışıklarını ondan çalacaksınız. Bunu kendine borçlusun."

Helen içki dolabını açıyor ve "Shot yapmak ister misin?" diye soruyor.

"Konuyu değiştirme," diyorum cevap vermeden önce, "ama sana evet Soru. Yine de kendimizi üç kişiyle sınırlamalıyız ki yarın akşamdan kalma olmayalım."

Babamız içeri giriyor ve "Güzel bir koku alıyorum." diyor.

Helen ona doğru yürüdü ve hepimizi şaşırtarak ona kocaman sarıldı. "Bugün beni savunduğun için sana teşekkür ettiğimi sanmıyorum. Bu gerçekten çok anlamlıydı, baba."

Ona tekrar sarıldığında gözlerinde yaşlar görüyorum. "Kızlarım için her şeyi yaparım," diyor.

"Kızarmış sucuk yemek ve bizimle shot yapmak ister misin?" diye soruyor kız kardeşim.

Annem içeri giriyor ve cevap veriyor, "Elbette istiyoruz! Ama önce Stan'in geri kalan eşyalarını ne yapmamızı istiyorsun?"

"Onları ön kapıdan dışarı atın. Sabaha kadar gitmemiş olurlarsa Juan Carlos'a, yani John'a onları Kurtuluş Ordusu'na götürmesini söylerim."

Ailem önümüzdeki birkaç saat boyunca kendilerini tekila shotları eşliğinde rahatlatıcı yemeklere adadı. İlk kez böyle bir birliktelik hissediyorum ve eminim son da olmayacak. Jones'lar daha önce de fırtınalar atlattı ama bu seferki gerçekten oyunun kurallarını değiştirdi.

Jack

Ertesi sabah, kliniğe giderken bir kutu hamur işi almak için ekstra erken kalkıyorum. Fuarda hâlâ bir günüm var ama önce Brenda'ya satış yapmayacağımı söylemem gerekiyor ki bu da ayı pençesi gerektiren bir durum. Kapının kilidini açıp içeri girerken içim çalkalanıyor. Dün gece Errol'u arayıp taşınmayacağımı söyledim. Oldukça iyi karşıladı. Aşkın hayatta bir kez yaşanan bir şey olduğunu ve belki bir gün Autumn'la okulunu bitirdikten sonra oraya gidebileceğimizi söyledi. Umarım öyle olur.

Ama şimdilik, uzun süredir acı çeken asistanımı ve kabul edelim ki New York'taki en iyi arkadaşımı en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmak üzereyim - kendi ihtiyaçlarımı onunkilerin önüne koyarak. Ve bu iş bittiğinde Wyatt'a anlaşımadan çekildiğimi söylemek zorunda kalacağım ki bunun bir helyum balonu gibi uçup gideceğini hayal bile edemiyorum. Son olarak, Autumn'un bana "o kişi" olmam için bir şans verip vermeyeceğini görmem gerek.

Isıtıcıyı açtıktan sonra bir fincan kahve yapıyorum ve yarış atları için gen dopingi testlerinde yeni bir buluşla ilgili bir makale okuyorum. Normalde bu tür şeyler ilgimi çekerti ama bu sabah ilgimi çekmeye yetmedi. Brenda önlüklerini giymiş, kısa kollu, dışarısı otuz sekiz derece olmasına rağmen mont giymeden içeri giriyor. "Sonbaharı hiç bu kadar sevmemiştim," diyor bana merhaba demek yerine.

"Eminim," diyorum, avuçlarım terliyor.

"Ladurée Madison'dan pastalar mı?" diye soruyor, sehpaye doğru yürüyor ve kendine bir fincan dolduruyor. Kutuyu açıyor ve en büyük ayı pençesini seçiyor, sonra bana dönüp "Dökül bakalım" diyor.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum, masasına yerleşmesini izlerken. "Her şeyden önce sen haklıydın."

"Ne hakkında?" diye soruyor başını eğerek.

"Ben ve Autumn ve aşkın yakınlığa dayanmadığı gerçeği hakkında."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Biliyordum. Çok geç olmadan aklının başına gelmesine sevindim. Ne olmuş yani? Ne yaptın peki? Sonsuz aşkına söz verip onu seninle Illinois'e taşınmaya ikna mı ettin?"

"Tam olarak değil," diyorum ona. "Şimdiye kadar ona hiçbir şey söylemedim."

"Umm... o zaman burada ne halt ediyorsun? Köpek gösterisine git ve kendini tanı, dostum!"

"Önce seninle konuşmam gerekiyordu."

"Oh, Jack," diyor elimi okşayarak. "Gururum okşandı ama ben zaten evliyim."

"Çok komik. Seninle konuşmam gerekiyordu çünkü kliniği satabileceğimi sanmıyorum."

Masasından yedek bir havlu alır ve yanaklarını kurulamaya başlar. "Anlıyorum. Yani, ikramiye yok."

"Evet, ikramiye yok. Gerçekten üzgünüm çünkü emekli olmak için buna bel bağladığımı biliyorum" dedim. "Kendi ihtiyaçlarımı senin ihtiyaçlarının önüne koyduğum için kendimi çok kötü hissediyorum. Sana bir söz vermiştim ve şimdi seni hayal kırıklığına uğrattıyorum."

"Eh, merak etme," diyor omuz silkerek. "Theo ve ben her gün birlikte olursak, evlilik yeminimizdeki 'ölüm bizi ayırır' sözünün er ya da geç gerçekleşeceğini fark ettim. Adam cüce tag-team güreşinin eski videolarına dünya dışı bir düşkünlük geliştirdi. "Dikey engellilerin saf sömürüsü."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Evliliğimizin sürmesi için çalışmaya devam etmem gerekiyor. Üç günlük bir hafta sonunun üçüncü gününde bavulumu toplamaya hazır oluyorum. Onu seviyorum ama adam bütün gün televizyonu açık tutuyor. *Bütün gün*, Jack. Ve sürekli dönüyor. Aynı lanet klipler tekrarlanıyor."

"Yani, kızgın değil misin?"

"Para konusunda çok mutlu değilim ama onun dışında burada seninle ve tüm bu çılgın zengin kadınlarla olmayı seviyorum. Dışarı çıktığımızda kız arkadaşlarıma anlatacak bir sürü hikâyesim oluyor," diyor sırtarak.

"Sen en iyisisin, Brenda. Çok teşekkür ederim."

"Ve bu yıl dağıttığınız Noel ikramiyesi için teşekkür ederim" demeden önce kocaman bir gülümseme sunuyor. Anlamalı bir şekilde yanağımlı okşadı. "Beklediğim kadar olmayacağını biliyorum ama bunu telafı etmek için böyle bir şey yapmayı düşünmeniz benim için dünyalara bedel."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu konuda gerçekten dşnceliyimdir."

"Evet, ylesin," diyor Brenda. "şimdi buradan ık ve gidip kadınınlı getir."

"Tamam, sana iyi günler," diyorum ona, kalkıp aceleyle portmantoya gidiyor. "Kalan hamur işlerini Theo'ya götür, tamam mı?"

"Ne böreği? Burada hiç hamur işi olmadı."

"Anladım."

Kapıdan aceleyle çıkarken cebimden cep telefonumu çıkartıyorum ve çoktan uyanmış olduğunu umduğum Wyatt'ı arıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor, sesi neşeli geliyor.

"Merhaba Wyatt, korkarım kötü haberlerim var." "Benim de" diyor, "Ama önce sen."

Yara bandını koparır gibi hızlıca üzerine koyuyorum, ki bence en iyi yol bu.

Sesi düşündüğüm kadar zgn gelmiyordu. Ona bir saniye vermemi söyledi, sonra tekrar geldi. "zr dilerim. Koridora ıktım. Belinda'yı uyandırmak istemedim. Lütfen ona söyleme ama aslında rahatladım. Burada yaşasaydık, altı ay içinde beş parasız kalırdım."

"O zaman yürümemesi en iyisi," diyorum ona. şimdiye kadar üçte iki yaptım ve şimdi tek yapmam gereken Autumn'u bana bir şans vermesi için ikna etmek.

Wyatt şöyle devam ediyor: "Aslında evliliğimizizin yrmeyebileceğini düşünüyorum.

Belinda'nın biraz ... servet avcısı olma ihtimali var."

"Hayır, gerçekten mi?" Yirmi üç yaşındaki o kızın, kelleşmiş, göbekli, yaşının iki katından fazla olan kendisiyle ilgilendiğini gerçekten düşünmüyordu. Ne içiyor bu?

"Buraya gelene kadar fark etmemiştim ama bir şeyi karşılayamayacağımızı söylediğimde gerçekten üzülüyor. 'Başım ağrıyor ama şu milyon dolarlık dairenin kontratını imzalarsan belki geçer' gibi. Son zamanlarda ilk eşimle sık sık mesajlaşıyoruz ve Belinda ile benden çok daha fazla ortak noktamız olduğu ortaya çıktı. Muhtemelen bir şans daha vermek isteyip istemediğini göreceğim."

Onun iyiliği için, umarım hayır der.

Köpek şovuna gittiğimde, daha önce hiç yaşamadığım bir heyecanla doluyorum. Autumn'a tüm gerçeği, sadece gerçeği söyleyeceğim, Tanrı yardımcım olsun. Kalbimi ayaklarının altına sereceğim ve üzerine basmaması için dua edeceğim. Çünkü eğer yaparsa, istediğim her şeyden vazgeçtim, sadece ihtiyacım olan tek şeyi kaybetmek için. Klişe, biliyorum, ama aşık olmak bir erkeğe bunu yaparmış.

Sonbahar

Best in Show etkinliği üçe kadar başlamayacak. Bu sabah, final öncesi bir tür kutlama olarak, yarışmacılar ve eşleri için bir brunch düzenliyoruz. Öğleden sonraki gece elbisesi yarışmasından ve Kristal Kemik ödölünün verilmesinden sonra, programdaki son madde kokteyl partisidir. Tüm bunların bitmesi için fazlasıyla hazırım.

Yemek şirketinin brunch için hazır olduğundan emin olmak için merdivenlerden yukarı çıkarken Jack'e rastlıyorum. "Hey, sen," diyorum aynı anda, "Autumn, konuşmamız gerek."

"Tamam," dedim.

"Bir yere oturabilir miyiz?" diye soruyor elimi tutup beni merdivenlerin geri kalanından yukarıya ve yemek odasının karşısındaki Zafer Takı'nın yanındaki küçük bir masaya götürürken.

"İyi misin? Gergin görünüyorsun."

Jack oturdu ve sandalyesini bana doğru çekti. Sonra ellerimden birini avucunun içine aldı. "Çok gerginim."

Uh, oh. Bu ses hoşuma gitmedi. Kötü haberleri geçiştirmeye çalışarak konuyu değiştiriyorum. "Dün Helen için yaptığın her şey için çok teşekkür ederim. Bu gerçekten görev çağrısının üstünde ve ötesindeydi."

"Bunu mecburiyetten yapmadım. Kız kardeşinizin kocası onu aptal yerine koyuyordu ve ben de arkama yaslanıp bunun olmasına izin veremezdim. Autumn ..."

Konuyu değiştirmeye çalışmak buraya kadarmış. "Bak Jack, aramızdaki şeylerin bu hale gelmesinden dolayı gerçekten üzgünüm. Bana karşı neden bu kadar soğuk davrandığını bilmiyorum ama sadece arkadaş olmamızın benim için sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi aynı anda hem şaşırmış hem de hoşnutsuz geliyor. "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

Başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm. Seninle tanışmadan önce kliniğimi satma planlarım vardı. Hatta alıcım burada, köpek şovunda gelecekteki müşterileriyle buluşuyordu."

"Oh." Hayal kırıklığı bıçak yarasına çok benzer. Keskin, öfkeli, zayıflatıcı... "Nereye taşınyorsun?"

"Illinois, ama-"

"Neden bunu bana söylemedin?" Beni yönlendirmekten bahsediyorsun.

"Çünkü sözleşmede ifşa etmeme maddesi vardı. Helen'e ayrılışımla ilgili bir şey söyleyip tüm çevresine anlatmasını göze alamazdım. Bu, alıcıma devrettiğim müşteri sayısını ciddi şekilde etkileyebilirdi ve bu da satış fiyatını önemli ölçüde düşürebilirdi."

"Ben olsam hiçbir şey söylemezdim." İncinmiş gibi göründüğümü biliyorum ama kahretsin ki öyleyim. "Bu yüzden mi benimle romantik bir ilişkiye girmek istemedin?"

Başını sallıyor.

Onun gözünde acınası görünmemek için, "Sorun değil. Yakın zamanda gerçekten iyi bir adamla tanıştım. Seni tamamen aştım."

"Öyle mi?" sandalyesini benimkine daha da yaklaştırıyor.

Mesafeyi korumak için ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum, kaçmaya başlarken eteğimin kırışıklıklarını fırçalıyorum. "Evet, seni tamamen unuttum. Beni yanlış anlama, iyi bir oyalamacaydın ve arkadaşlığını takdir ediyorum ama burcuna göre randevu uygulamasından Howard'ın benim tek gerçek aşkım olduğu ortaya çıktı."

Jack de ayağa kalkıyor ve gözlerinde aç bir orman kedisinin bakışıyla bana yaklaşıyor. Bana doğru yürümeye devam ediyor, ben de sırtım arşa dayanana kadar geri çekiliyorum. "Bundan emin misin, Autumn?"

"Affedersiniz?" Ellerimi göğsüne dayadım ve ittim. "Aşk her yerde bulabileceğine inandığını sanıyordum."

Başını sallayarak, "Hayır. Korkarım onu burada sadece önümdeki kadınla birlikte bulabilirim."

"Ne?" Ağzım kuruyor ve beynim kısa devre yapıyor. "Ama hareket ediyorsun." Cevap vermeye fırsat bulamadan sola doğru dev bir adım atıyorum ve hararetle, "Üzgünüm Dr. Campbell, ama burada, New York'ta kalıyorum. Hayallerimi askıya alıp ülkenin öbür ucundaki bir *adamın* peşine takılacak değilim. Hayır, efendim. Dün dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama çok fazla kadın bunu yapıyor ve bu benim kitabımda doğru değil."

"Tek gerçek aşkın için olsa bile mi?" Yüzüne bir tokat atmak istiyorum. "Sana göre öyle bir şey yok."

"Ya haklıysan ve öyleyse?" Kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki ısırasım geliyor - kötü niyetli bir şekilde değil, daha çok sevgi dolu bir ısırık gibi.

Ellerim kalçalarımdayken, "Peki ya sadece yakınlıklarına dayanarak sevebileceğin binlerce kadın?" diye soruyorum.

"Başka birini bulabilirler," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Sanırım benim için geriye kalan tek kişi sen olabilirsin."

Midem bir rollercoaster'da geriye doğru gidiyormuşum gibi düşüyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor ve yaklaşıyor.

"Jack, seninle Illinois'e taşınmama konusunda ciddiym ve uzun mesafeli bir ilişki aramıyorum. Senden ne kadar hoşlansam da"- ona karşı hissettiğim şeyin bu olduğundan şüphelensem de aşk demiyorum-"benim kendi hayallerim var ve bu hayaller New York'ta olmamı içeriyor."

Bir adım daha ilerliyor. "Bu yüzden satıştan vazgeçtim." Bekle, ne?

"Geri çekildim. Kliniğini satmayacağını mı söylüyorsun?" "Ben de bunu söylüyorum." Ve bir adım daha.

"Ve New York'ta okula gitmek istediğim için satmıyorsun."

Panter gibi ilerlemeye devam ederken başını sallıyor. Sırtım tam anlamıyla duvara dayandığında, "Evet. Sonbahar, ben de bunu söylüyorum." diyor.

"Ama satmak istiyordun." Sanki onu bunu yapmaya ikna etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor, oysa gerçekte sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum.

"Bazı rüyaların diğerlerinden daha az önemli olduğunu keşfettim." Şimdi bana o kadar yakın ki nefesini yanağımda hissedebiliyorum.

"Rüyada beni mi görüyorsun?" Nefes nefese bir sesle soruyorum. "Görüyorum." Yüzünü benimkine doğru indirmeye başlıyor.

"Ve sen de benim hayallerimi kendi hayallerinin üstünde mi tutuyorsun?" Başını sallar. "Hayır. Çünkü yeni hayalim seninle birlikte olmak, eğer beni kabul edersen."

"Açık olmak gerekirse, New York'ta *benim* için mi kalıyorsun?" Kolları belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"Doğru, çünkü birlikte mutlu olabileceğim tek bir kadın var, Autumn ve eğer acele edip beni öpmezse, ilk hamleyi benim yapmam gerekecek."

Kendimi Jack'in kollarına atmam ve "Jack Campbell, sanırım sen de benim biriciğim olabilirsin!" demem için gereken tek şey bu.

"Sence? Bilmiyor musun?" Ağzını benimkine doğru eğiyor ve bana en şefkatli fısıltıyla bir öpücük veriyor. "O zaman karar vermene yardım etsem iyi olur." Bir sonraki öpücüğü gelecek için vaatlerle dolu. Sıcaklık ve özlem dalgaları vücudumu sarıyor, benim nerede bittiğimi ve Jack'in nerede başladığını bilmek imkansız hale geliyor.

Bu adama karşı hissettiklerim beni öylesine tüketiyor ki, dakikalar mı geçiyor yoksa saatler mi bilmiyorum. Kendime geldiğimde, yalnız olmadığımızı keşfediyorum.

Jack

Autumn'la ne kadar süre öpüştüğümüzü tam olarak bilmiyorum ama görünüşe göre en az iki düzine çiftin salona girmesine yetecek kadar uzun sürmüş. Şimdi fısıldaşarak bakıyorlar - dün Helen'e aşkımı ilan ettiğim ve şimdi de bir tür erkek-fahişe gibi kız kardeşini anlamsızca öptüğüm gerçeğinden şüphe duymuyorlar.

Bunun ilgili herkes için ne kadar küçük düşürücü olacağını fark ettiğimde tüm kafam ısınıyor. Dün Helen'a yardım etmek için yaptığım her şeyi tamamen geri aldım. Özellikle de Stan ve Vanessa tüm bu fiyaskoya tanıklık etmek için buradayken. Sanırım cehenneme giden yolun iyi niyetle döşeli olduğunu söyledikleri doğru.

"Kahretsin, zavallı Helen," diye fısıldıyorum ağzımın kenarından Autumn'a.

Başını sallıyor ama onun dışında olduğu yerde donup kalıyor. Odaya göz gezdiriyorum ve Helen'in geldiğini görüyorum. Yüzünde garip bir ifade var ama yine de kuyruğunu kısıtıp kaçmıyor. Bunun yerine bana ve Autumn'a küçük bir gülümseme ile göz kırpmıyor.

Autumn ona doğru bir adım atar ama Helen başını sallar ve "Sorun değil" der. Sonra küçük bir podyumun kurulduğu Eyfel Kulesi tablosuna doğru yürür. Mikrofonu açtıktan sonra, "Herkese günaydın ve ilk Manhattan Kennel Club Best in Show Brunch'ına hoş geldiniz. Bu, gezegendeki en sadık yaratıklardan başka bir şey olmayan muhteşem köpeklerimizin olmadığı tek etkinliğimiz." Stan'e bir bakış fırlattı, haftalar önce New York'a geldiğimden beri onu hiç görmediğim kadar güçlü görünüyordu.

Helen sözlerini şöyle sürdürüyor: "Katıldıkları ve bu gösteriyi böylesine başarılı kıldıkları için herkese teşekkür etmek istiyorum. Oldukça büyük bir ses getirdik ve basında yer alan haberlerin sayısı da hiç azımsanacak gibi değil. Elbette bunun bir parçası da eşimin

Bunun en güncel sevgilisiyle ortaya çıkmak için doğru etkinlik olduğunu düşündü. Bu hareketin zevkine katılmasam da, küçük şovumuzu kesinlikle i gıcıklayıcı bir lokma haline getirdi."

Bu son kısım herkes tarafından sindirilirken bir an duraksıyor. Ardından, "Bu etkinlik diğerlerinden daha az resmi, bu yüzden oturma planımız yok. Lütfen kendinizi rahat hissedeeğiniz bir masa bulun. Ben burada, birinci masada kız kardeşim Autumn'la birlikte olacağım - doğru, o benim küçük kız kardeşim, alışanım değil - ve hayatının aşkı, dn beni sadece bir arkadaş olarak kurtarmaya gelen Dr. Jack Campbell. Bunun için teşekkür ederim, Jack. Küçük parmağında, tanıdığım çoğu erkeğin tüm vücudunda olduğundan daha fazla klas var." Bu son cümle, eşlerine eşlik etmek üzere burada bulunan söz konusu erkekler tarafından duyulduğunda bazı mırıltılar duyuldu.

Helen kürsüden uzaklaşır uzaklaşmaz Autumn ona doğru koşuyor. Sarılıp konuşurlarken onlara biraz mesafe bırakıyorum, sonra hazır olduklarında Autumn yanına oturmam için bana işaret ediyor. Helen'den özür dilemeye başlıyorum ama o başını sallıyor. "Gerek yok. Dn beni korkunç bir andan kurtardın ama zaten bugün herkese gereeği söylemeyi planlıyordum."

"Sana hiç harika olduğunu söylemiş miydim?" Autumn ona sorar.

"Hayır, ama herhangi bir neden yoktu çünkü bu unvanı hak etmedim," diyor. "Ama bugünden itibaren kazanacağım. Büyük planlarım var, kardeşim. Çok büyük."

"Sabırsızlanıyorum," diyor Autumn heyecanla.

Stan ve Vanessa odanın karşı tarafındaki n masaya otururken biz üçümüz masaya yerleşiyoruz. Sonra, en büyüleyici şeyin gerçekleştiğini izliyoruz - kadınlar Helen ya da Vanessa'nın etrafında iki gruba ayrılıyor gibi görünüyor. Sosyetenin Hatfields ve McCoys'u gibi. Bizim tarafımıza oturmaya gelen kadınlar bizim masamızda durup Helen'e sanki vaftiz babasıymış gibi garip bir üst tabaka saygısı gösteriyorlar ve

onlar onun danışmanı. Havadan öpmek için eğiliyorlar ve ona ne kadar muhteşem görüldüğünü söylüyorlar. O da onların övgülerini bir kraliçe gibi kabul ediyor.

Odanın diğer tarafında, diğer kadınlar da Vanessa ile aynı şeyi yapıyor. -Gözlerini Helen'i kendisine tercih eden insanlara dikmiş. Autumn'a doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Şu anda neler oluyor?"

"Bir toplumun bölünmesine tanık oluyoruz," diye fısıldıyor ve kesinlikle neşeli görünüyor. "Taraf seçiyorlar ve bunu alenen yapıyorlar. Gelecekte takım değiştirseler bile, bu an geri alınamaz. Bu büyüleyici bir şey. Neredeyse filme alınmasını dileyeceğim."

Bu anı telefonumu çıkarıp tam da bunu yapmak için kullanıyorum. Kim bilir, belki Helen bunu bir magazin gazetesine satabilir ve Stanley'e bir iş ayarlamasına yardımcı olabilir.

Masamızdaki diğer beş sandalye önce dul bir kadın olan Bayan Peltz ve daha önce tanışmadığım iki çiftle doluyor. İlk çift bizim yaşlarımızda görünüyor ve kendilerini Friedrich ve Bunny Harris olarak tanıtıyorlar. Diğer çift Justin ve Ainsley Radcliffe.

Emin değilim, ama tahmin etmem gerekirse, Friedrich ve Justin'in endişeli görüldüğünü söyleyebilirim ve eşlerinin yüzlerindeki ifadelerden, endişelenmek için sebepleri olduğunu tahmin ediyorum.

Sunucular gelip konukların önüne hızlıca benedict usulü yumurta ve kuşkonmaz buğulama tabakları koyuyor. Çatal ve bıçakların porselenlere sürtünme sesleri dışında oda çok sessizdir. Olan bitenden tamamen büyülenmiş olan Autumn yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Birkaç dakika sonra eğilip fısıldıyorum, "Seni bu halinle görmek çok tahrik edici."

"Benim elementim mi?"

"Bilirsiniz, insan etkileşimlerini gözlemlemek. Bu konuda ne kadar tutkulu olduğunuz çok açık."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu lezzetli kahvaltıyı mideye indirmedin."

Bana sırtıyor. "Ben başkalarını gözlemlerken senin de beni gözlemlemen oldukça ateşli."

"Sanırım bu beni sosyologların sosyoloğu yapıyor, değil mi?" Sessiz bir kahkaha atarak, "İnek" diye fısıldıyor.

"Bayılıyorsun."

"Gerçekten öyle," diyor bana ve ikimiz de aptallar gibi birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Birden, herhangi bir kadın hakkında bu şekilde hissedebileceğime inanacak kadar aptal olduğumu hayal bile edemiyorum.

Helen bez bir peçeteyle ağzını sildikten sonra Autumn'dan kendisi için hızlı bir "diş kontrolü" yapmasını ister. Her şey yolunda dediğinde ayağa kalkar ve podyuma doğru yürür. Odadaki tüm gözler onu takip ediyor. "Siz lezzetli yemeğinizi bitirirken, brunch'ı bitirmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var. Birincisi, talihsiz eş seçimim nedeniyle çoğunuzun benim için üzüldüğünü biliyorum. Ama lütfen üzülmeyin. Merhametinizi şu anda birlikte olduğu kadına harcasanız daha iyi olur; muhtemelen ben berbat bir sürtük olduğum ya da onu onun anladığı gibi anlamadığım için onunla birlikte olduğuna inanıyordur."

Odadan bir "ooh" sesi yükseliyor ve Helen'i çok az tanıyor olmama rağmen -ki onunla tanıştığımda ondan hoşlandığımı bile söylenemezdi-onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum.

Helen odaya bakarak, "Size biraz Stan'le ilişkimizden bahsetmek istiyorum," dedi. "İkimiz de Columbia'dayken ona aşık oldum. Müze küratörü olma hayalimi gerçekleştirebilmek için yüksek lisans yapmaya devam etmek yerine, Stan'e destek olmak için lisans eğitimimi yarıda bıraktım. O tıp fakültesine giderken ben dört yıl boyunca gündüzleri telefonlara baktım, geceleri de garsonluk yaptım."

"En fakir yıllarımız olmasına rağmen en iyi yıllarımızdı. Bunun nedeni, bir anlamı olduğunu düşündüğümüz bir şey için, yani kendi geleceğimiz ve ailemizin geleceği için çalışıyor olmamızdı."

Helen'in pür dikkat dinleyicileri var. "Ama Stan bursunu bitirdiğinde işler değişmeye başladı. Status onun ilk metresi oldu. Şehrin doğru bölgesinde yaşamak, doğru kurumlarda görünmek ve doğru insanları tanımak zorundaydık. Sonuç olarak, her zamankinden daha çok çalıştık ama bunu yaparken aynı keyfi alamıyorduk. Stan'in kariyeri gelişsin diye sizin gibi insanları etkilemek için kendimizi büyük bir borç altına soktuk."

Helen bir an durakladı ve yemin ederim ki bir elmasın düştüğünü duyabilirdiniz, burası çok sessiz. "Lütfen bugün karşınızda duran kadının, sözde arkadaşlık kurduğunuz kadından daha bilge olduğunu bilin. Stan'in tek gerçek aşkı Stan'dir."

Autumn'a gülümseyerek ekliyor: "Kız kardeşim sayesinde sonunda bundan daha iyi olduğumu anladım. Beni sevmeyen, her fırsatta aldatan ve hayallerimin bir değeri olduğunu bile düşünmeyen bir adama katlanmak zorunda değilim. Bu doğru millet, seçeneklerim var. Ve bu odada hayallerinizden vazgeçmiş ve bana ... yani çöp gibi davranılmasına katlanmış olan sizler için artık bunu yapmak zorunda olmadığınızı bilmenizi istiyorum. Sekiz yatak odalı devasa bir evim ve tek başıma idare edemeyeceğim bir ipoteğim var, bu yüzden aranızdan bazıları yeni bir başlangıç yapmak ve en iyi hayatınızı yaşamaya başlamak için bir yer istiyorsa, kapım açık. Bunu birlikte yapabiliriz, çünkü birlikte daha güçlü olacağız."

Autumn ayağa kalkıyor ve çılgınca alkışlamaya başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve çok geçmeden seyirciler arasındaki kadınların yaklaşık yarısı bizimle birlikte oluyor. Diğer yarısı ve oldukça gergin görünen bazı erkekler sessizce oturmaya devam ediyor.

Helen podyumdan uzaklaşır ve doğruca Autumn'a gider. Kız kardeşler uzun bir kucaklaşmayı ve birkaç damla gözyaşını paylaşıyorlar. Bir köpek gösterisinden çok daha büyük bir şeyin parçası olduğumu hissederek gülümsüyorum. Çünkü öyleyim. İşleri bittiğinde Autumn elimi tutuyor ve beni onlara doğru çekiyor. "Sanırım tezimi ne üzerine yapmak istediğimi biliyorum." Dramatik bir duraklama. "Senin üzerine, Helen. Ve gerçek hayatlarınızı yaşama arayışınızda size katılan tüm kadınlar."

"Beni incelemek mi istiyorsun?" Helen'in şaşkınlığının korkudan mı yoksa iltifattan mı kaynaklandığından emin değilim.

"Evet, biliyorum. Tüm bu dünya çok... gizemli ve sen onu tamamen açığa çıkarmak üzeresin. Bunun için ön sıralardan koltuklara ihtiyacım var."

Helen gülümser ve şaşkın bir kahkaha atar. "Peki, tamam. Eğer bunun çalışmaya değer olduğunu düşünüyorsanız, yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim Helen," der Autumn ona. "Aslında şimdi Gladiola'yı arayıp bize katılıp katılmayacağını soracağım." Bana dönerek, "Daha önce olanlar hakkında, bu gece kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?" dedi.

"Kesinlikle," diyorum, sanki tüm hayatım mükemmel bir şekilde yerine oturuyormuş gibi hissederek.

"Güzel," diyor. "Gösterinin En İyisi etkinliğimize hazırlanmak için ikinizle de aşağıda buluşacağım."

Sonbahar

Profesör Simms'i aramak için sessiz bir yer bulmak üzere yemek odasından çıkar çıkmaz telefonumu çıkarıyorum ve önce Jack'e mesaj atmaya karar veriyorum.

Ben: Bunu sana yüz yüze söylemek için çok korkağım ama bence sen harikasın. İyi kalpliliğini, hayvanları sevme şeklini ve mazlumlara savunmanı seviyorum. Sen çok özel bir adamsın Jack Campbell ve erkek arkadaşım olursan bundan onur duyarım.

Jack: Bunu okurken, bana evlenme teklif etmek üzere olduğunu düşündüm. Bunu yapmadığın için biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.

Ben: Kartlarınızı doğru oynarsanız bu sizin geleceğinizde olabilir bayım.

Kartlarda çok iyiyimdir.

Bunu duyduğuma sevindim. Ben bu görüşmeyi yaparken Helen ile kaldığınız için teşekkür ederim.

Jack: Ve yine de, bana mesaj atıyorsun ve arama yapmıyorsun ...

Çünkü size karşı koyamıyorum, Dr. Campbell. Benim için kedi nanesi gibisiniz.

Bununla çalışabilirim. Hatırlat da bu gece sana anlatayım.

Tamamdır. Tamam, şimdi telefon edeceğim. Bana şans dile.

Şansa ihtiyacın yok. Sende bu var.

Profesör Simms'in numarasını Helen'in bu sabah bana verdiği kâğıttan kopyalayarak tuşluyorum. Üç kez çaldıktan sonra, Gladiola Simms'in tanıdık, asil sesi basit bir "Merhaba" ile cevap veriyor.

"Profesör Simms," diyorum gergin bir şekilde. "Ben Autumn Jones."

"Ah, Bayan Jones, sizin için ne yapabilirim?"

"Tezimin konusu hakkında düşünüp düşünmediğimle ilgili sorunuz hakkında çok düşündüm. Sanırım oldukça yenilikçi bir fikrim var."

"Ve bu?"

"Sosyete kadınlarını incelemek istiyorum. İçimden bir ses, kız kardeşimle birlikte yakında yeniden başlayan birkaç kadın olacağını söylüyor."

"Yani bir grup zengin kadını yeni süslü evler satın alırken takip etmek ve onlar başka bir zengin koca ararken havuzdaki çocukla birlikte olmak mı istiyorsun?" İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Hayır," diyorum ona açıkça. "Ben nedense tek değerlerinin zengin kocaları olduğunu düşünen kadınlar üzerinde çalışmak istiyorum. Biz konuşurken, alt kültürlerinin tüm kurallarını yıkmak ve yeniden başlamak üzere olan bir grup oluşuyor. Toplumda işlerin nasıl değiştiğini görmek büyüleyici olacak. Dürüst olmak gerekirse, gerçek değerlerini keşfederken uyanışlarını da belgelemek istiyorum. Gerçekte kim olduklarını hatırlamalarını izlemek istiyorum. Eğer kız kardeşime benziyorlarsa, bunun oldukça heyecan verici bir konu olacağını tahmin ediyorum."

Gladiola Simms o kadar sessiz ki, bir noktada telefonu yüzüme kapatmış olmasından korkuyorum. Onun kısık kahkahasını duyana kadar kapatmadığını anladım. *Neden gülüyor ki?* "Bayan Jones, sanırım bir şeylerin peşindesiniz. Ve eğer gerçekten de lisansüstü çalışmalarınız için Columbia'yı seçerseniz, sizi sosyoloji bölümüne kabul etmekle kalmayıp, danışmanınız olmaktan da onur duyarım."

Birden bacaklarımdaki tüm hissi kaybediyorum ve yere yığılacakmışım gibi hissediyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Dün gördüğün her şeyin, bana bir metre bile yaklaşmak istemeyeceğin anlamına geleceğinden çok endişelendim."

"Tam tersine," diyor. "Sosyete engerekleri arasındaki varlığınızın bir etkisi olduğunu açıkça görebiliyordum. Ailenin de öyle. Her şey bitmeden kaçmam gerekiyordu ama ararsın diye umuyordum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesim biraz çatallaşıyor ve boğazımı temizleyerek son derece profesyonel bir sosyolog tonuna zorluyorum. "Başından beri araştırmama rehberlik etmenizi umuyordum. Onur duydum."

"Evet, anın tadını çıkarın Bayan Jones. Sizi temin ederim ki çalışma alanınız kolayca anlamsızlığa yönelebilir ve ben de sizi yolunuzdan alıkoymak için sert bir görev yöneticisi olacağım. Gözlemlemek başka bir şeydir, kendinizi mücadelenin içine çekmenize izin vermek başka bir şey."

"Oh, sizi temin ederim, tüm zaman boyunca tam bir profesyonel olacağım. Dürüst olmak gerekirse, onların yaşam tarzı benim için tamamen yabancı ve rahatsız edici."

"Güzel. Metodolojiyi tartışmak için bir araya geldiğimizde, bu konuda uzun uzun konuşmamız gerekecek," diyor. "Şimdi, zamanlamayı tartışmalıyız. Eğer sizin için çok erken değilse Ocak ayında bir öğrenci daha alabilirim."

Beni göremediğine sevinerek birkaç kez yumruklarımı sıkıp mutlu bir dans yaptıktan sonra sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum. "Bu mükemmel olur. Teşekkürler, Dr. Simms."

"O zamana kadar Bayan Jones." Telefonu kapattığında dizlerim gerçekten de bükölüyor ve en yakın sandalyeye yığılıyorum. Kim derdi ki bu saçma sapan sosyete köpek gösterisi bana sadece herkesten çok hayran olduğum kadını değil, aynı zamanda tezimin konusunu da getirecekti?

İyi haberimi onunla paylaşmak için aceleyle kız kardeşimi bulmaya gidiyorum. Helen'i bulduğumda kuliste durmuş, kendi yaşlarında iki kadınla konuşuyordu. Ben yaklaşırken uzaklaşıyorlar.

"Dr. Simms beni kabul ediyor ve kendilerini yeniden keşfeden sosyete kadınlarını takip etme fikrime bayılıyor," diyorum ona, sanki piyango kazanmışım gibi. Ve bir bakıma kazandım da.

Kız kardeşim ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Şimdiden dört farklı kadının evde bir oda tutmak için bana yaklaştığını bilmek seni mutlu edecektir."

"Gerçekten mi? Yani, bu grupta hoşnutsuz eşler olduğunu biliyordum, sadece bu kadar erken ilgi göstermenize şaşırdım."

"Görünüşe göre ince buz üzerinde kayan pek çok evlilik var. Hepsinden ayda sekiz bin alırsak, ipoteği ödeyebileceğimizi ve eğitimimize yetecek kadar paramızın kalacağını düşündüm. Okula geri dönmeye ve yüksek lisans yapmaya karar verdim."

Helen'in eğitimine devam edecek olması beni heyecanlandırırsa da, "Ayda sekiz bin mi? Neden bir yatak odası için bu kadar para ödüyorlar ve ana odaları paylaşıyorlar?"

Helen gülümser, "Autumn, bu kadınlar için hiçbir şey değil. Her ay ayakkabılarına bundan daha fazlasını harcıyorlar. Aldığım izlenime göre birkaçı kocalarının onları geri almak için ne yapacağını görmek için ayrılmayı denemek istiyor. Diğer ikisi ise gerçekten aynı şeyleri yaşayan diğerleriyle yolculuklarını paylaşabilecekleri bir kız kardeşlik arıyor."

Başımı sallayarak, "Bu benim tezim için mükemmel. Sence üzerlerine yazmama aldırırlar mı?"

"İsimlerini değiştirirsen olmaz," diyor kız kardeşim annemle birlikte gelen Celine Dion'u selamlarken.

"Helen," diye söze başlıyorum, sonra sormak için en uygun zamanın şimdi olup olmadığını düşünüyorum. "Kilerden çıkıp üst kattaki diğer odalardan birine taşınmam mümkün mü?"

Kız kardeşim gülümsüyor, "Kesinlikle. Hatta neden beşinci kattaki odayı almıyorsunuz?"

Öğleden sonrasının geri kalanı şaşırtıcı derecede iyi geçiyor. Başlangıçta en iğrenç ve komik olay olacağını düşündüğüm şey, sadece marjinal derecede can sıkıcı ıktı. Köpekler resmi kıyafetlere pek uygun değil ama yine de herkes çoğunlukla uslu.

Vanessa Harcourt pek iyi vakit geçiriyor gibi görünmüyor ve yüzü ekşi bir turşu emmiş gibi görünüyor. Tahmin etmem gerekirse, erkek arkadaşının böyle bir ezik olduğunu keşfetmekten pek memnun olmadığını varsayabilirim. Helen'in konuşmasından sonra Stan'in bir ödül olmadığına kimsenin şüphesi kalmadı.

Helen ve Celine'in podyumda yürüme sırası geldiğinde, Celine Dion'un "I Surrender" şarkısı çalıyor. İlk başta kız kardeşimin bu şarkıyı kocasına ulaşmanın bir yolu olarak seçtiği düşünülebilir, ancak şimdi sözler daha da etkili. Sanki şarkı Helen'in kendi değerini ve hayallerini yeniden keşfetmesiyle ilgili. Tüylerim diken diken oldu.

Best in Show etkinliği bittiğinde ve oylar hesaplandığında kimin kazanacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Kristal Kemik Vanessa'ya giderse büyük hayal kırıklığına uğrayacağım ama bu kadınlar söz konusu olduğunda bunu söylemek mümkün değil.

Fifi Mangle, bir okul müdürü kadar sert görünerek sahneye çıkar. Mikrofona dokunuyor ve "Bu kesinlikle heyecan verici bira gün oldu" diyor. Odayı gergin kahkahalar dolduruyor. "Geçenlerde Autumn Jones'a, jüri üyelerinin çoğunun daha etkinlikler başlamadan Kristal Kemik'in kazananının kim olacağını bildiklerini söyledim."

Mırıltılar havayı doldurur. Fifi herkesi susturmak için elini kaldırıyor. "Ama hayat her zaman değişiyor."

Vanessa'ya bakmaya cesaret ediyorum ve bağlanacak gibi görünüyor.

"Lafı daha fazla uzatmadan," diyor Fifi elindeki zarfı havaya kaldırıp arka kapağını açmadan önce, "Manhattan Kennel Club'ın ilk yıllık gösterisinin galibi liderimiz Helena Smythe'den başkası değil."

Seyircilerin yarısı ayağa kalkıp onayladıklarını haykırırken, diğer yarısı oylamaya katılmadıklarını saklamak için hiçbir çaba sarf etmez. Helen Fifi'ye doğru yürür, Kristal Köpek Kemiğini kabul eder ve mikrofona döner. Tek söylediği, " ok teşekkür ederim." Sonra diğer yarışmacılarla birlikte sıraya giriyor.

Kokteyl partisinden sonra Helen'in bize taşınmak isteyen iki kadını daha var. Kilerden taşınacağıma göre evimiz tamamen dolacak demektir. Açıkçası tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var: tezim oldukça ilginç olacak.

EPILOG

Annem Helen'e "Henüz gitmemize gerek yok," diyor, babamla birlikte bavullarıyla kapının önünde dururken. "Kalıp yardım edebiliriz."

Helen uzanır ve ona sarılır. "Teşekkür ederim anne ama yeni kiracılarımız taşınıyor ve fazladan yatak odamız olmayacak."

"Autumn'la aynı odayı paylaşabiliriz, onun için sorun olmaz." Annem bana yalvaran bir bakış attı.

Ne? "Evet, seninle ve babamla aynı odayı paylaşmak istemediğimden eminim," diyorum.

"Şu veterineriyle yatmak istiyor," diye araya giriyor babam. Haksız değil.

"Eğer babanızdan ayrılmaya karar verirsem, New York'a taşınacağımı ve burada sizinle birlikte yaşayacağımı bilmenizi isterim."

Babam bir süre ona bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Sanırım bu bir gelişme. Birkaç ay önce beni zehirleyip bu işi bitirmeyi planlıyordu. En azından şimdi yaşamama izin verecek gibi görünüyor."

Annem koluna vurur, "Seni bırakmıyorum, sakın ol bayım. Sadece kızların her zaman yanlarında olduğumu bilmelerini istiyorum."

Babam kolunu annemin omzuna atıyor ve "Bunu duyduğuma sevindim Kathy, çünkü sen sadece benim tek gerçek aşkım değilsin, aynı zamanda bu kadar geç bir zamanda yeniden başlamayı hayal bile edemiyorum" diyor.

"Dalkavukluk seni her yere götürür." Ebeveynlerimiz şimdi tutkulu bir öpücük paylaşma zamanı olduğuna karar verirler. Aynı anda hem çok tatlı hem de iğrenç. Kapı çalana kadar durmazlar. Teşekkürler, kapının diğer tarafındaki her kimse. Kapıyı açtığımda Jack'in orada durduğunu ve ısınmak için ayaklarını yere vurduğunu görüyorum.

Onu içeri çekip kapıyı kapattıktan sonra üzerine bir öpücük konduruyorum. "Burada olduğun için ne kadar memnun olduğumu bilemezsin."

"Gerçekten mi?" diye soruyor sırtarak.

Helen ona "İkimizi de anne babalarımızın öpüşmesini izlemekten kurtardın" diyor.

"Oh," diyor Jack, yüzü düşüyor. Ailemle merhabalaştıktan sonra Jack, "Autumn ve ben seni havaalanına götürürsek hoşuna gideceğini düşündüm, bu yüzden bir araba kiraladım" dedi.

"Sen mi yaptın?" Annemle babam aynı anda aynı şeyi soruyorlar.

"Ailenize hakkımda mümkün olan en iyi izlenimi bırakmaya çalışıyorum" diyor.

Annem, Jane Goodall'ın yeni bir şempanze türü keşfetmesi gibi yüzünü buruşturuyor ve sonunda küçük bir gülümseme yayıyor. Jack'in omzunu okşuyor ve şöyle diyor: "Merak etme, bizimle birlikte köpek kulübesinden çıktın. Ama dışarıda kaldığından emin olsan iyi edersin, genç adam. Üçüncü şansları pek sevmem.

..."

"Bu benim için de geçerli. Yakınlarda olmayacağımı biliyorum ama yine de gözüm üzerinde olacak Jack," diyor babam. Sonra başını salladı. "Ama bıraktığın için teşekkür ederiz. Bu şehirde bir taksi yolculuğuna daha dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ön kapıdan çıkarken hepimiz en lezzetli sahneye tanık oluyoruz.

Stan ve Vanessa kadının verandasında duruyorlar ve kadın ona "Nerede yaşayacağını bilmiyorum ama benimle olmayacak" diyor.

"Ama Nussy," diye sızlanıyor. "Aramızda özel bir şey var sanıyordum." Sesi hiç duymadığım kadar acınası geliyor.

Vanessa başını çevirdiğinde hepimizi onlara bakarken buldu. "Neye bakıyorsunuz?" diye bağıyor.

Helen cevap verir, "Sadece manzaranın tadını çıkarıyoruz."

"Evet, ama bu görüş artık kocanı kapsamıyor. Biz yollarımızı ayırıyoruz."

Stan, Vanessa ve Helen'in arasına bakar ve ilişkisinin bittiğini anlamış gibi görünür. Dönüp merdivenlerden koşarak iner ve eski evine doğru yürür. "Helen, bebeğim, bazı değişiklikler yapmaya ve hak ettiğin koca olmaya hazırım."

"Ciddi misin sen?" diye bağıyor annem ona. Sonra Jack'e "Fare zehri almak için durmalıyız." diyor.

Jack arabaya doğru işaret eder ve eğilir. "Hizmetinizdeyim."

Helen başını sallar ve "Zahmet etme anne. O hapse girmeye değmez." Sonra da eski sevgilisine, "Ben artık senin karın değilim; burası artık senin evin değil; ve eğer buraya geri gelersen, sana annemin özel kahvesinden bir fincan ikram edebilirim," der. Stan ağzını açıyor, sonra birkaç kez kapatıyor ve başka bir şey söylemeden yılan gibi sıvışıp gidiyor.

Şu anda hepimizin geleceği için o kadar iyimserim ki dans etmemek için kendimi zor tutuyorum. Hayat nadiren beklediğiniz gibi bir yolculuktur, ama eğer dayanırsanız, benim deneyimime göre gerçekten de çok tatlı bir yolculuk olabilir.

YAKINDA...

MISTLE TEXT, BİR TESADÜF ESERİ AŞK HİKAYESİ, KİTAP 5

Noel'den önceki mesajdı.

Yirmi sekiz yaşındaki Holly Snow, dört yaşındaki yeğeninin hatırladığı tek annedir. Üç yıl önce, kız kardeşi ve eniştesi öldürüldüğünde, Holly'nin uluslararası uçuş görevlisi olma hayali, bebeği

Faith'e bakabilmek için askıya alınmıştı. Holly şu anda

Kirayı ödeyebilmek için online seyahat acentesi olarak çalışmak, tıbbi taleplerde bulunmak ve apartmandaki daireleri temizlemek de dahil olmak üzere elinden gelen her şeyi yapar. Arkadaşı Maggie ona patronunun Noel hediyelerini alacak birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, bu fırsatın üzerine atlar.

Uzun boylu, karanlık ve Scroogy, yatırım bankacısı Archibald Harrington kendi Noel alışverişini yapamayacak kadar meşguldür. Asistanı ona profesyonel bir alışverişçi tanıdığını söylediğinde, tatil listesinden korktuğu bir görevi daha mutlulukla çıkarır. Archie'nin beklediği son şey, kiraladığı elfin listedeki kişiler hakkında daha fazla bilgi edinmek için ısrarla ona mesaj atmasıdır. Holly'nin beklediği son şey de

Noel ruhunu çalan huysuz adama karşı hisleri.

Bir Tatil mucizesi olacak mı, yoksa Holly ve Archie aşk şanslarını kaçıracaklar mı? Kazara Aşk Serisinin beşinci bölümünde bunu öğrenin.

[BURADAN ALIN](#)

SON SÖZ

Melanie ve Whitney'den bir not:

Autumn ve Jack'in hikayesini okumak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir dakikanızı ayırıp yorum bırakın. Yorumlar yazarlar için gerçek bir hediyedir. Diğer okuyucuların eserlerimizi bulmasının en iyi yoludur.

Haber bültenlerimize henüz kaydolmadıysanız, lütfen kaydolun! Bu şekilde sizi yeni sürümlerden, promosyonlardan vb. haberdar edebiliriz.

[Whitney Dineen](#)

[Melanie Summers](#)

YAZARLAR HAKKINDA

WHITNEY DINEEN

USA Today Bestseller Whitney Dineen kendi kafasında bir rock yıldızı. Şarkı söyleme yetenekleri konusunda kuruntulu olsa da, oldukça iyi bir yazar olduğuna dair çok sayıda onay var (İNANILMAZ!!!). Birçok yazarlık ödülü kazandıktan ve neredeyse bir kabilyon kitap sattıktan sonra (matematik de onun uzmanlık alanı olmayabilir), kafasındaki seslerin istediklerini söylemesine izin vermeye karar verdi (üzgünüm anne). Ayrıca beşinci sınıflar arası yüzme yarışında sırtüstü yüzmede dördüncü o l d u . İşte bu kadar.

Whitney çocuklarıyla oynamayı (diğer bir deyişle inanılmaz diş ipi kullanma becerileriyle onların gözlerini kamaştırmayı), bir şeyler pişirmeyi, bir şeyler yemeyi ve onu "anlayan" insanlar için kitaplar yazmayı seviyor. Patates kızartmasının mükemmel bir yiyecek olduğunu ve Bayan Roper'ın onun ruh hayvanı olduğunu düşünüyor.

MELANIE SUMMERS

Melanie Summers, kocası, üç çocuğu ve iki sevimli köpeğiyle birlikte Edmonton, Kanada'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda okumayı (tabii ki), ailesiyle film gecesi için kanepeye kıvrılmayı (bol patlamış mısır ve milkshake olmadan tamamlanmış sayılmaz) ve evinin yakınındaki ormanda uzun yürüyüşler yapmayı seviyor. Melanie ayrıca kız arkadaşlarıyla birlikte restoranları kapatmayı da seviyor. Şey, değil Sağlık müfettişini çağırmak gibi bir şey. Daha çok onlar ışıkları kapatana kadar kalmak gibi.